Blå spåret

Bokutgåva

Åhlén & Åkerlunds förlags A.-B., Stockholm 1916.

INNEHÅLL

I.
VAD SOM HÄNDE PÅ KVÄLLEN DEN 25 MAJ
1.

»En blå zigzaglinje på trädgårdsdörren?»

»Ja, på den vita målningen ...»

»Vad är det du säger?»

Steno Beyler såg förvånad på den unga flickan. Hon log icke, hennes ansikte lyste blekt under körsbärsträdet.

»En blå zigzaglinje?» upprepade han.

Han lutade sig fram och såg att Paulines ögon voro fulla av oro och ängslan. Det förekom honom, som om denna oro på ett egendomligt sätt harmonierade med den regntunga, grå skymning som långsamt sänkt sig över trädgården och villan. En dov stillhet var runt omkring dem: fruktträdens blomblad föllo ett och ett utan att en fläkt rörde dem.

»Vad är det, Pauline?» frågade han hastigt.

Ett av de vitröda bladen föll på hennes blonda hår. Hon ryste till och svepte spetsschalen omkring sig.

»Det är det att jag inte längre förstår mig på pappa», sade hon lågt. »Varför blev han så upprörd i morgse? Du ser själv härifrån dörren mellan pappas arbetsrum och trädgården. När jag kom ut på morgonen, fick jag se en grov zigzagformig linje på den, ritad med blåpenna som när ett barn vill teckna en blixt. Jag ropade på pappa, och han blev alldeles utom sig. Ingen vet vem som var inne i trädgården i natt, men vem det än var ritade han bara den där linjen och sedan gick han sin väg ...»

»Ett pojkstreck!» framkastade Steno Beyler.

»Och ändå», sade flickan och såg på honom, »ändå blev pappa så upprörd att han gick in till sig utan ett ord! Jag har knappt sett honom på hela dagen, och du märkte själv vid middagsbordet hur tyst och tankspridd han var.»

De båda kusinerna betraktade varandra.

»Kära Pauline», sade Steno efter en stund, »jag måste erkänna att, din fars nervositet väckt min uppmärksamhet, inte blott i dag. Ibland förefaller han mig som en annan människa. Hur länge har han varit så där – nervös? »

Pauline Hesselmans läppar darrade.

»Pappa har blivit så underlig», viskade hon. »Retlig, människoskygg – du vet, att jag på flera månader inte fått sätta min fot inom hans flygel av villan. Ingen annan heller. Det skulle störa hans arbete, säger han ...»

Hon stannade mitt i meningen, och de vände sig bägge om. Doktor Hesselmans långa, bredaxlade gestalt kom långsamt emot dem på sandgången. Han gick lätt framåtlutad med händerna på ryggen, och blicken bakom glasögonen var frånvarande och trött.

Steno, som alltsedan barndomen kände en invand respekt för den tystlåtne, tämligen kärve vetenskapsmannen, iakttog honom forskande, och plötsligt erfor han en ny känsla, nästan av medlidande, ty för första gången märkte han att doktorn såg gammal och sjuk ut, ehuru ännu icke femtio år.

»Pappa!» utbrast Pauline skyggt.

Doktorn stannade och såg bort mot dem.

»Så, är ni där!» brummade han godmodigt. »Gå in med er!»

Pauline gick smeksamt tätt intill honom.

»Skall du arbeta i kväll?» frågade hon sakta.

Doktorn strök nervöst sitt mörka helskägg.

»Arbeta? Arbeta?» mumlade han med en tankspridd blick över glasögonen. »Jag skall arbeta – ja visst – arbeta ...»

»Du borde unna dig litet vila, morbror!» inföll Steno Beyler med överdrivet muntert tonfall.

Doktor Hesselman svarade icke. Han stod stilla litet, därpå fortsatte han sin väg, som om han redan glömt bort dem, och de sågo tysta efter honom tills han försvann genom dörren till sitt arbetsrum.

Steno tog sin kusin under armen.

»Vårluften är kall», sade han. »Kom, låt oss gå in!»

»Jag fryser», mumlade Pauline mekaniskt.

De gingo in i matsalen genom de stora glasdörrarna mitt emellan villans båda utskjutande flyglar.

»Vet du vad slags arbete din far håller på med?» frågade Steno tankfullt.

Pauline skakade på huvudet.

»Han säger ingenting, och jag törs inte fråga honom. Gamle John vet heller ingenting.»

»John Andersson säger inte mer än han vill», anmärkte Steno efter en stund.

»Han är mycket tyst», medgav Pauline. »Han är den ende som går ut och in i pappas rum. Å, jag önskar att det där arbetet vore över snart; ibland lyser det hela natten i laboratoriet. Och tänk, Steno, jag har sett främmande människor bli insläppta till honom trädgårdsvägen om kvällarna, men jag får inte gå dit in!»

Och nu blevo hennes blå ögon fulla av tårar.

»Seså, Pauline, det blir nog bättre snart. Hans nerver äro överretade av arbete, det är allt.»

Pauline torkade ögonen och fortfor:

»Känner du inte, att det är som om det bodde något okänt och skrämmande i huset, något som finnes här runt omkring oss utan att synas? Men ingen, ingen säger mig något. Pappa låser in sig hela dagarna, och jag är alldeles ensam.»

Hon satt tyst litet.

»Det ohyggliga är att vara avskild från sin egen far», viskade hon trött och modlöst, »att vara en främling för honom.»

»Ånej», mumlade kusinen lamt.

»Du har sett det själv!» utbrast hon. »Jag har ingen skuld till det, jag håller av honom så ...»

Näsduken kom fram. Den unge mannen satte sig bredvid henne och strök det blonda nedböjda huvudet. Det blev allt skummare och tystare omkring dem.

»Så blek du är», sade han milt. »Var lugn, du är alltför känslig. Din far blir säkert bra snart.»

»Om jag vågade tro det!» mumlade Pauline och vred näsduken mellan fingrarna. »Om jag bara vågade!»

Hon gick till fönstret.

»Det lyser i arbetsrummet», sade hon. »Nu blir det nattarbete för pappa igen.»

Journalisten reste sig och tände en cigarrett.

»Apropos nattarbete», sade han med en idéförbindel se, »så skall jag inte upp på tidningen i kväll. Jag stannar kvar här i natt, om det kan göra dig något lugnare.»

Hon kom hastigt fram till honom.

»Å, Steno, gör det!» bad hon. »Du kan ligga uppe i salongen, som du brukar.»

Journalisten såg på sitt ur.

»Klockan är strax åtta», sade han. »Jag skall ringa till min värdinna, att jag stannar här.»

Pauline klappade honom på kinden.

»Tack!» sade hon sakta.

Hon gick upp för att göra de nödiga anordningarna. Steno såg tankfull efter henne. Därpå gick han ut i hallen för att telefonera.

Då han hängde upp luren öppnades biblioteksdörren, och doktor Hesselman kom ut. Det var redan så gott som mörkt i hallen.

»Är John här?» frågade doktorn häftigt.

»Nej det är jag», svarade Beyler. »Jag stannar kvar här i natt, om du tillåter, morbror.»

Doktorn stod tyst en minut.

»I natt?» brummade han. »I natt?»

Efter ännu ett ögonblick tillade han:

»Nå, gör det då. Det är kanske bäst för Pauline!»

Steno ryckte till. Bäst för Pauline?

I detsamma kom den gamle betjänten nedför trappan.

»Skall jag stänga nu?» frågade han.

»Stäng!» befallde doktorn. »Alla dörrar och fönster noga! Och kom sedan in till mig!»

Dörren till biblioteket stängdes åter. Beyler stod tyst och såg på, medan betjänten omsorgsfullt låste och reglade först de stora ytterdörrarna mot vägen och sedan matsalens glasdörrar mot trädgården. Därpå gick betjänten in i biblioteket, och journalisten hörde dörren låsas efter honom.

2.

Den unga flickan hade knappt somnat in, förrän hon började drömma.

Med halvöppen mun och med händerna knutna över bröstet låg hon orörlig i sin säng. Huvudet var onaturligt tillbakaböjt, och de små blå ådrorna vid tinningarna svällde.

En gång sade hon med hög och klar röst utan att vakna:

»Pappa!»

Då klockan nere i hallen med ett gällt och ihärdigt ljud slog elva, öppnade hon plötsligt ögonen utan att ändra läge. Hon var icke vaken, men hon var medveten om en pinande värk i bakhuvudet, som tycktes henne bero på att alla dörrar voro vidöppna, så att blåsten ven genom de mörka korridorerna och trapporna. En kall fläkt strök över hennes ansikte, men hon blundade och sjönk sakta nedåt genom drömmarnas kretsar ...

Två dova, hårda ljud väckte henne fullständigt. Hon hade icke sovit en halvtimme. Hon satte sig upp och lyssnade ut i kvällen. Vad var det hon hade hört? Det var något som hade hänt, något som icke var dröm. Hon höll darrande andan.

Det tredje dova genljudet kom henne att rusa upp och tända lampan. Hon sprang till fönstret, rullade upp gardinen och såg ned mot faderns arbetsrum. Där nere var nu mörkt, men ena fönsterhalvan stod öppen och den tjocka gardinen fläktade sakta. Det var alldeles tyst i hela huset.

Utom sig bultade hon i väggen.

»Steno! Steno!» skrek hon.

Intet svar. Nu såg hon också att gallergrinden i trädgårdsmuren stod på glänt. Och i ett nu stod det alldeles klart för henne, vad det var för ljud som väckt henne.

Det var ljudet av tre revolverskott.

Ögonblicket efter var hon klädd och ute i korridoren. Hon slog med knutna händer på salongsdörren.

»Vakna, Steno!» skrek hon andlöst. »Vakna, jag är rädd att något förfärligt har hänt!»

En stol föll omkull därinne, och hennes kusin kom och öppnade. Han var i skjortärmarna.

»Jag måtte ha suttit och slumrat till», mumlade han sömnigt. »Vad vill du?»

»Å, Steno», snyftade flickan, »jag tror att pappa har blivit skjuten!»

»Gud i himmelen!» utbrast journalisten och såg på henne, klarvaken i ett ögonblick.

Han sprang förbi henne och rusade nedför trappan. Utan att tveka bultade han hårt på biblioteksdörren.

»Morbror!» ropade han. »Morbror, är du där?»

Det kom intet svar. Han såg sig om och fann Pauline tätt bakom sig.

»Gå undan», sade han. »Det står inte rätt till. Jag rycker upp dörren ...»

Han satte vänstra foten mot den ena dörrhalvan och grep med bägge händer om låsvredet. I nästa nu var det gjort. En lång splittra bröts ut ur träet, och dörren gav vika med ett brak. De rusade in i det mörka rummet och journalisten tände takljuset. En lukt av krutrök slog emot dem. Rummet var tomt, men i vindeltrappan från laboratoriet kom någon nedåt med brådskande och tunga steg. Det var den gamle betjänten, och hans ansikte var grått av sinnesrörelse.

Utan att se de bägge unga gick han liksom tvekande fram till arbetsrummets dörr, lade huvudet emot den och sade lågt:

»Det är John!»

Han lyssnade, men då ingen svarade honom, gick han som en varg rätt på dörren och skakade den våldsamt.

»Släpp in mig, edra djävlar!» röt han i raseri. »Släpp in mig, edra djävlar!»

Som en vansinnig upprepade han detta uttryck gång på gång. Journalisten sprang fram och sköt undan honom. Den gamle betjänten ryggade tillbaka vid beröringen.

»Dörren måste sprängas», ropade Steno.

»Ja, herr Beyler», svarade betjänten med lugnare röst. »Vi måste spränga den. Jag är bara rädd att det redan är för sent.»

Journalisten svarade ej. Han kastade sig med hela sin tyngd mot dörren. Den brakade men höll.

»Bägge på en gång!» flämtade Steno.

De bearbetade dörren ursinnigt i flera minuter men förgäves.

»Fönstret!» utbrast betjänten plötsligt med flammande ögon. »Fönstret!»

Steno ville följa honom, men betjänten höll 'honom tillbaka.

»Lämna henne inte ensam», sade han med lägre röst och gjorde en åtbörd mot flickan som stod orörlig och blek vid bordet. »Hon behöver er.»

Han störtade ut. Steno återvände till den låsta dörren och satte örat intill nyckelhålet för att lyssna. Var det någon därinne? Han kunde ha svurit på, att han hörde ljudet av steg därinne, men endast ett ögonblick – sedan vart det alldeles tyst.

»Är någon där så öppna!» ropade han och bultade.

Men allt var stilla därinne. Nu hördes ett skrapande ljud; det var betjänten som klättrade in genom fönstret. Ett dämpat utrop av överraskning följde, så var det tyst igen. En minut gick.

»Öppna, John!» skrek journalisten och slog på dörren. »Öppna, vad är det?»

Pauline var bredvid honom nu. Hon var vit som lärft.

»Pappa är död», viskade hon för sig själv. »O, pappa är död!»

En hand fumlade med låset. Nyckeln rasslade. Efter ett ögonblick av ohygglig väntan gick dörren upp, och de sågo betjäntens förtvivlade åtbörd, då han sträckte händerna mot dem.

Rummet var upplyst av takljuset. Nedanför skrivbordet låg Arthur Hesselman död på rygg med armarna sträckta ifrån sig. Bredvid honom låg en revolver.

3.

Gardinerna rörde sig alltjämt sakta för draget, på golvet lågo två eller tre pappersblad, ljuset brann i taket. Det var mycket tyst och stilla i rummet. Men intet kunde vara mera tyst, mera hemskt stilla och orörligt än den döda, utsträckta kropp som låg på den bruna korkmattan.

Steno Beyler reste sig upp.

»Pauline», sade han sakta och lyfte upp den unga flickan. »Var en modig flicka. Din far har icke lidit. Han föll död ned, då kulan träffade honom.»

Flickan var alldeles stel och tyst i hans famn. Han såg över hennes huvud på betjänten, som stod orörlig med hängande armar.

»Säg åt kammarjungfrun att komma ned», befallde han.

Gubben gick med släpande steg ut genom biblioteket utan att se sig om. De stodo ensamma kvar inför den döde, vars ansikte var vänt uppåt mot dem med öppna ögon, sällsamt stilla och gåtfulla ögon.

Flickan gjorde sig lös och gick före honom ut. Han såg henne sjunka ned i en stol och luta huvudet i händerna. Därpå gick han till telefonen och ringde upp polisen.

Då han hörde betjänten komma ned igen, åtföljd av den darrande tjänsteflickan, vände han sig till dem och sade:

»Polisen är här som en stund. Rör ingenting i arbetsrummet. John håller vakt där. Ni Agnes, hjälper min kusin.»

»Jag behöver ingen hjälp», sade Paulines röst stilla.

Han vände sig om. Hon var där, lugn men blek.

»En läkare måste i varje fall komma», fortfor hon. »Jag skall ringa upp doktor Bredin, som bor här bredvid. Han var pappas goda vän.»

»Gör det», sade Steno överraskad över hennes mod.

Medan Pauline begärde ett nummer i telefonen, gingo journalisten och betjänten åter in i arbetsrummet. Beyler gick bort till trädgårdsdörren och fann att den var låst men ej reglad. Den hade patentlås.

»Blev inte denna dörr låst och reglad med de andra?» frågade han.

Betjänten nickade. Beyler öppnade dörren och gick ut i den mörka trädgården.

»Grinden står öppen!» utropade han.

I nästa nu var han ute på vägen. Där syntes icke en människa. Han betänkte sig ett ögonblick, varpå han åter gick in. Betjänten stod alltjämt orörlig som en stenbild. Det såg ut som om den gamle mannen *tänkte* intensivt: hans blick var långt borta. Beyler förundrade sig över detta. Åter såg han på den stumma gestalten nedanför bordet, och en skakning av köld gick genom hans kropp.

Han granskade rummet. Skrivbordet, tre stolar, en bokhylla och ett dokumentskåp, låst, utgjorde hela dess inredning. Plötsligt gick han mot dörren till biblioteket.

»Se här!» utbrast han. »Här är ett kulhål på manshöjd i dörrposten. Det är en kula. Den andra» – hans röst skälvde till – »den andra var den som gick invid morbrors vänstra öga in i hjärnan. Men den tredje kulan? Det var tre skott, säger Pauline. Hörde ni dem, John?»

Betjänten svarade först efter några sekunder.

»Ja, herr Beyler», sade han med otydlig röst. »Jag hörde dem uppe i mitt rum och sprang ned.»

»Och dörren var låst», mumlade journalisten. »Vad såg ni, då ni klättrade in genom fönstret?»

Betjänten såg Beyler i ögonen.

»Ingenting, mer än detta», svarade han.

De bägge männen stodo tysta och uppskakade.

»Det är ofattbart», sade Beyler för sig själv. »Det är meningslöst och grymt. Vem kunde vilja honom något ont?»

Betjänten gick tätt intill honom.

»Ingen!» utbrast han lågt. »Ingen enda, herr Beyler!»

De sågo på varandra.

»Vem har då gjort det?» mumlade Beyler.

I detsamma bultade det hårt på dörren. Beyler slog upp den.

En överkonstapel i uniform steg in, men tvärstannade vid åsynen av den döde. Beyler berättade med få ord vad som hänt.

Polismannen gjorde honnör och sade:

»Jag är hitsänd som bevakning för att kommissarien skall finna allt orört då han kommer. Han är redan på väg.»

Strax därpå blev doktor Bredin insläppt, utom sig.

»Vad är detta?» viskade han till Beyler då de gingo in i arbetsrummet. »Det är ofattligt, har jag hört fel?»

Beyler visade på den orörligt utsträckta kroppen.

»Å herre gud!» mumlade det gamla gråskägget uppskakad. »Min gamle vän!»

Han var så upprörd att han knappt kunde förrätta undersökningen. Den blev kort.

»För mig är intet att göra», sade han då han steg upp. »Arthur stupade som han stod här vid bordet och dog ögonblickligen. Stackars flicka!» tillfogade han med lägre röst.

De gingo ut i biblioteket. Pauline kom emot dem med händerna tryckta mot bröstet. Hon såg på den gamle doktorn med ögon, som lyste av ett vanvettigt hopp.

Doktorn skakade på huvudet. Hon blev stående stilla.

»Steno», utbröt hon. »Steno! Du måste hjälpa mig! Vad skola vi göra?»

Han höll hennes hand mellan sina men svarade ej genast. Han tänkte. Och medan han tänkte, kände han med ens tystnaden, som lägrat »sig över detta hus med dess tragiska gåta. Det var det okändas hotfulla tystnad.

Plötsligt sade han:

»Jag vet en som kan hjälpa oss.»

Pauline såg forskande på honom.

»Vem menar du?»

»Jag menar Maurice Wallion!»

»Detektivreportern?» utbrast doktorn.

»Ja, just han», svarade Beyler.

»Ja, ja, han kan säkert hjälpa oss», viskade flickan med feberaktig iver. »Telefonera till honom!»

Om en stund kom journalisten tillbaka.

»Han kommer!» sade han.

Maurice Wallion! Detta namn hade en obeskrivligt lugnande inverkan på dem bägge. Dagskurirens »store man», reportern-detektiven med europeiskt rykte, den svenske tidningsmannen som alldeles nyss löst mysteriet med zeppelinaren Z 12 och som intervjuade massmördaren Sprengler i en opiumhåla i Brest,

innan polismännen trängde in och utförde häktningen, Maurice Wallion skulle komma!

»Varför dröjer kommissarien?» frågade Beyler otåligt vänd till överkonstapeln.

»Jag tror att han kommer nu», sade denne.

En bil hade stannat vid villans framsida. Steg ljödo, och en myndig basröst höjdes i hallen.

I dörren till arbetsrummet visade sig en storväxt, muskulös man med stubbiga, gråsprängda mustascher. Hans små, skarpa ögon fångade i en enda svepande blick rummets alla detaljer och stannade på de innevarande.

»Jag är poliskommissarie Hedenborg», sade han, »och jag får först och främst be om edra namn, mina herrar!»

Dessa lämnades. Kommissarien gick genast till verket och fick med några korta frågor situationen klar. Doktor Bredins upplysningar intresserade honom mest. Hans blick flög snabbt kring rummet, medan han hörde på, och en annan gång nickade han.

»Alltså självmord uteslutet», sade han och tog upp revolvern. »Tre skott avlossade. I denna Smith & Wesson kal. 38 har ett skott avfyrats. De kvarvarande skotten i magasinet skarpa. Här är bordslådan halvt utdragen; där får man antaga att vapnet låg. Den döde har skjutit på mördaren, innan han själv blev nedskjuten. Har stöld konstaterats?»

Beyler skakade på huvudet. Kommissarien såg sig omkring en stund. Plötsligt fick han se kulhålet i dörrposten och granskade det noga.

»Avskjutet från fönstret mot någon, som kom in från biblioteket», mumlade han. »Är detta det skott den döde sköt? Då, herr Beyler, kom mördaren in genom denna dörr!»

»Det är omöjligt», svarade Beyler bestämt. »Mördaren kom utan tvivel in genom det öppna fönstret.»

Kommissarien lutade sig ut genom fönstret. Därefter gick han fram till trädgårdsdörren, öppnade den och gick ut i trädgården. Han kom strax in igen.

»Har någon av er öppnat trädgårdsgrinden?» frågade han men fortfor utan att avvakta svar: »Det blir för övrigt en senare fråga. Jag vill, att alla som klockan elva funnos i villan samlas här nere till min disposition!»

Han började omsorgsfullt undersöka den döda kroppen. Hans myndiga min sökte fåfängt dölja en skymt av ovisshet och förvåning.

Han reste sig åter, drog överkonstapeln åt sidan och gjorde honom några hastiga frågor med låg röst.

Två män i regnrockar och rundkulliga hattar och bärande grova käppar kommo in.

»En av er vid trädgårdsgrinden, den andre vid stora ingången», sade kommissarien kort.

De två detektiverna försvunno åter i mörkret.

»Tänd alla lampor i alla rum och drag upp gardinerna, så att vi få litet ljus i trädgården!» var nästa order.

Om några minuter strålade hela huset i en spöklikt festlig belysning, liksom till ära för den stilla gestalten därnere i arbetsrummet. I matsalen samlades kokerskan, husjungfrun, betjänten, Beyler och Pauline. Doktor

Bredin hade avlägsnat sig.

Sedan överkonstapeln och kommissarien gjort en grundlig undersökning i och omkring arbetsrummet, kommo de in i matsalen. Den senare satte sig vid bordsändan och tog fram sin anteckningsbok.

»Jag skall göra några frågor», sade han.

4.

Då tutade en bil igen, och ögonblicket efter ringde klockan. Kommissarien såg upp.

»Vad är det nu?» frågade han förargad.

Beyler och Pauline växlade ett ögonkast, varpå de hastigt gingo ut i hallen.

»Det är han!» sade Beyler dämpat.

Pauline öppnade ytterdörren. Den vaktande detektiven talade med en lång gestalt, också den iklädd grå regnrock.

»Jag kommer från Dagskuriren», hördes en ovanligt djup och behärskad stämma.

»Kom in, herr Wallion!» sade Pauline med en suck av lättnad.

Den främmande lyfte på filthatten, och hans lugna grå ögon sågo genomträngande men vänligt ned på flickan.

»God afton, fröken Hesselman», sade han och kom in. »God dag, Beyler. Jag tar det här ifrån dig naturligtvis.»

»Naturligtvis», svarade Beyler och skakade hjärtligt hand med sin kollega.

Pauline betraktade Maurice Wallion i smyg, medan han tog av sig rocken. Hans skarpa, slätrakade ansikte med dess breda panna och framskjutande haka gav, ehuru snarare fult, ett intryck av viljekraft och energi. Han och Beyler växlade snabba repliker med låg röst. Därpå vändes de starka, grå ögonen åter mot henne.

»Fröken Hesselman», sade han och den djupa rösten gick in till hennes hjärta. »Jag kan endast säga er detta: jag skall icke lämna något ogjort som jag kan göra för er!»

Kommissariens överraskade stämma hördes i matsalsdörren:

»Vad ser jag? Hur har ni hittat hit, herr Wallion? Betyder det samarbete mellan pressen och polisen igen?»

»Det gör så», svarade Wallion med ett flyktigt leende. »Det är inte första gången, eller hur?»

»Påminn mig inte om den olycksaliga Browninggåtan», sade polismannen med låtsad förargelse. »Nåväl, stig in: ni har edra privilegier. Jag skall just nu utfråga tjänstefolket litet förberedande. Publicera inte för mycket av det ni hör bara!»

De gingo alla in i matsalen.

»Har du en cigarrett, Beyler?» sade Wallion och satte sig. »En goldtip, tack!»

Han lutade sig tillbaka i stolen på sitt vanliga tysta och tillbakadragna sätt och såg avvaktande på kommissarien.

»Klockan elva funnos i detta hus sex kända personer», började polismannen. »Kokerskan Anna Nilsson, husjungfrun Agnes Brandt och betjänten John Andersson sovo i sina respektive vindsrum, fröken Hesselman sov också och herr Beyler hade slumrat till, sittande vid bordet i salongen. Doktor Hesselman ensam vakade, arbetande i sitt skrivrum. Cirka tio minuter över elva smällde enligt fröken Hesselmans uppgift tre skott i riktning från doktorns rum, varav såväl hon som John Andersson väcktes. Vad gjorde ni, då ni hörde skotten, Andersson?»

»Jag rusade upp, kastade på mig kläderna och sprang ned för vindeltrappan. Dörren –»

»Stopp! Vad tänkte ni, medan ni gjorde detta?»

»Jag tänkte att det hänt en olycka.»

»En olycka? Inte snarare ett brott?»

»Nej.»

»Ni bestämde således inte de tre ljuden till att vara speciellt revolverskott?»

»Nej.»

»Var ni av den tro, att ljuden kommo från arbetsrummet?»

»Ja.»

»Nu vill jag veta, vad ni såg, då ni klättrade in genom arbetsrummets fönster!»

»Ingenting mer än doktorn död på golvet.»

»Men fönstret stod öppet och takljuset brann, har ni redan sagt!»

»Ja.»

»Voro fönsterhakarna påsatta?»

»Nej.»

»Brann utom takljuset även bordslampan?»

»Nej.»

»Vilken väg sprang ni för att komma till fönstret?»

»Genom hallen och ut genom glasdörrarna i matsalen.»

»Såg ni då något ovanligt i eller kring trädgården?»

»Nej.»

»Tänk nu noga efter! Iakttog ni före eller efter mordet någon som ni kan misstänka vara mördaren?»

»Nej.»

Kommissarien gjorde ett uppehåll och granskade anteckningarna.

»Får jag fråga Andersson en sak, herr kommissarie?» sade Wallion lugnt.

»Naturligtvis», svarade polismannen med en glimt av nyfikenhet.

»Andersson», fortfor detektivreportern, »erinrar ni er verkligen vad ni gjorde, då ni hörde skotten?»

Betjänten såg överraskad ut.

»Ja, herr Wallion.»

»Ni sprang ur sängen i tanke att en olycka inträffat och kastade på er kläderna, säger ni?»

»Ja.»

»Hur kunde ni då ge er tid att ta på er kragen och knyta halsduken så omsorgsfullt?» frågade Maurice Wallion långsamt.

Betjänten rörde inte en min i ansiktet.

»Det fann jag naturligt», sade han.

»Det gör inte jag», genmälde Wallion torrt.

Kommissarien hade givit Wallion en hastig, gillande nick.

»Vidhåller Andersson sina uppgifter?» frågade han efter ett ögonblick allvarligt.

»Ja, herr kommissarie», sade betjänten.

»Gott, det är uppskrivet. Vi skola undersöka ert rum också i sinom tid.»

Betjänten gjorde en avmätt bugning.

»Fröken Hesselman», fortfor kommissarien i mildare ton. »Är ni viss om att ni hörde tre skott?»

»Ja», sade Pauline.

»Vad gjorde ni då först?»

Pauline berättade sin iakttagelse att arbetsrummet låg i mörker, att fönstret var öppet, och att grinden stod på glänt.

»Finner ni inte märkligt att ni väcktes så ögonblickligt, ehuru ert rum ligger en trappa upp i motsatta flygeln?"

»Nej, jag sover ytterst lätt.»

»Och ni insåg genast, att det var revolverskott?»

»Ja, jag har själv ofta skjutit till måls med revolver.»

»Såå», sade kommissarien och såg upp. »Har ni en egen revolver?»

Även överkonstapeln visade ett plötsligt intresse.

»Nej», svarade Pauline, »jag har skjutit med pappas revolver.»

»Är det den här?»

Kommissarien lade den funna revolvern framför henne.

»Nej», svarade flickan hastigt. »Nej, den är det inte. Pappa hade en browning.»

Kommissarien såg förbryllad ut.

»Vad säger ni om det, herr Wallion?» sade han efter en stund.

Detektivreportern ryckte på axlarna utan att svara. Kommissarien underkastade nu de två tjänsteflickorna ett tio minuters förhör. Men han fick ej andra svar än »nej» eller »jag vet inte».

Maurice Wallion trummade med fingrarna på bordet. Kommissarien funderade litet.

Helt oväntat vände han sig till Beyler:

»Då ni inträngde i arbetsrummet, vad såg ni då för ovanligt där, frånsett den döde?»

»Ingenting annat än några papperslappar på golvet.»

»Såg eller hörde ni verkligen icke då eller förut något som kunde härröra från mördaren?»

Beyler berättade om de steg, han trott sig höra genom dörren. Kommissarien och detektivreportern sågo på en gång mot betjänten.

»Då var ni redan i trädgården, Andersson», sade kommissarien. »Vidhåller ni, att rummet var tomt vid ert inträde?»

»Ja», sade betjänten entonigt som förut.

»Men detta är högst besynnerligt!» utbrast polismannen. »Här är faktiskt ingen som sett ett spår av mördaren, ehuru brottet blev upptäckt inom tio minuter!»

Det blev mycket tyst i rummet. Kommissarien såg sig omkring på de närvarande. Han blev mer och mer förargad.

»Det får vara nog för tillfället», resolverade han slutligen. »Huvudsaken är att få i gång efterspaningarna. Ni kunna återvända till edra rum men lämna inte huset», tillade han vänd mot tjänstfolket och steg upp.

»En viktig sak har ni glömt, kommissarie!» anmärkte detektivreportern, som satt kvar.

Polismannen rynkade pannan.

»Vad menar ni?» sporde han. »Detta är blott förberedande förhör. Var god och säg ut!»

»Fröken Hesselman», fortsatte Wallion. *»Hur* hörde ni de tre skotten?»

»Jag fattar inte riktigt», svarade Pauline litet förvånad.

»Hur ljödo de? Var det uppehåll emellan, eller ljödo de i rask följd?»

»Å, jag förstår», utropade flickan och tänkte efter en sekund. »De första båda skotten ljödo så gott som samtidigt, och de väckte mig fullständigt. Sedan dröjde det en dryg minut, tills det tredje skottet föll.»

»Och det kan ni gå ed på?» frågade Wallion.

»Utan tvekan!»

»*Det* är det märkligaste som hittills framkommit i denna sak!» utbrast journalisten med en glimt i blicken.

Kommissarien skakade på huvudet.

»Varför det?» frågade han.

»Det skall jag strax säga», svarade Wallion. »Men vi behöva först se mera av platsen!»

Alla lämnade rummet. Tjänstfolket hade redan avlägsnat sig.

»Trädgården först!» sade kommissarien.

I detta nu slocknade elektriska ljuset ...

5.

Det blev alldeles mörkt. Kommissarien törnade emot Wallion och utstötte en ed.

»Vad är detta för gyckel?» utbröt han. »Tänd lamporna genast!»

En kontakt knäppte.

»Det går inte», sade överkonstapelns röst.

Kommissarien rusade till fönstret så häftigt, att en stol föll omkull.

»Se till att ingen kommer ut ur huset!» röt han med stentorsröst till mannen vid grinden.

Maurice Wallion hade tänt sin ficklampa, och dess vita stråle belyste de närvarande.

»Det har antagligen blivit kortslutning», sade han lugnt. »Tag reda på betjänten. Han är inte här.»

»John!» ropade Pauline.

Intet svar. Kommissarien rasade över dröjsmålet.

Beyler gick in i biblioteket och ropade uppåt vindstrappan.

»Ja, herr Beyler», ljöd betjäntens röst högt uppe. »Jag kommer genast ...»

Icke desto mindre dröjde det flera minuter, innan betjänten kom ned. Under tiden hade detektivreportern redan konstaterat kortslutningen, och sände betjänten att leta efter reservproppar. Efter mycket letande kommo äntligen sådana fram, och efter drygt en kvarts dröjsmål brann ljuset åter.

»Det här skedde inte av en slump», brummade kommissarien. »Vet ni hur det hände, Andersson?»

»Nej», sade betjänten entonigt.

Maurice Wallion såg på honom från sidan och tände en ny cigarrett.

»Mig intresserar trädgården mest», sade han och gick mot arbetsrummet.

Polismannens misstankar hade emellertid vaknat. Överkonstapeln och den ene detektiven började genomsöka huset. Kommissarien följde efter tidningsmännen och funno dem i trädgården nedanför arbetsrummet. Wallion lyste på marken med sin lampa.

»Ser ni, kommissarie», sade han. »Här i rabattens mjuka mylla synas de djupa spåren av ett par fötter *från* fönstret. Där hoppade han ned. Och se här en serie långa skutt i riktning mot grinden. Här på sandgången äro de svårare att se, men där är ett och där ett till. Emellertid, *till* fönstret finnas inga andra spår än betjäntens. In kom mördaren i varje fall inte genom fönstret.»

»Ni har rätt», erkände kommissarien. »Men var kom han in då?»

»Det har jag min egen åsikt om som jag senare skall säga er», svarade Wallion.

Han hade gått fram till långväggen mellan flyglarna och lyste upp och ned på väggen. Kommissarien undersökte fotspåren ända till grinden. Då han återkom och såg vad Wallion gjorde frågade han nyfiket:

»Vad söker ni där, herr Wallion?»

»Något som jag med ögonmått beräknat att finna just här», svarade reportern med ryggen mot de andra. »Där är det förresten!»

De andra kommo hastigt fram. På den fläck av muren helt nära glasdörrarna, reporterns lampa belyste, syntes ett vitt, oregelbundet avbrott i den grå rappningen och mitt i det vita ett runt hål.

»Här träffade den tredje kulan», anmärkte Maurice Wallion och släckte lampan.

Efter några sekunder slog polismannen till ett skratt och utbrast:

»Hur vill ni bevisa det?»

»Det är särdeles enkelt», sade reportern. »Låt oss gå in i arbetsrummet.»

Därinne stod överkonstapeln. Genomsökandet av huset hade ej givit något resultat.

Maurice Wallion stannade framför den döde och undersökte honom tankfullt.

»Vet ni vad, kommissarie, jag anser att ni inte behöver låta kroppen ligga kvar här. Kan ni inte tillåta, att den bäres upp i sovrummet?»

Kommissarien sköt ut underläppen. Han svarade ej utan föll på knä bredvid kroppen och började noggrant undersöka honom. Då och då gjorde han en anteckning vid bordet,

Slutligen sade han:

»Kroppen kan flyttas!»

Maurice Wallion gjorde ett tecken åt Beyler, som gick efter betjänten, varefter dessa båda buro upp den döde i sovrummet. Man hörde deras tunga steg däruppe; därpå kommo de ned igen. Betjänten stannade vid dörren,

»Inga obehöriga!» sade kommissarien barskt. »Ja, det gäller er också, herr Beyler!»

»Jag är här som anhörig till familjen.»

»Må vara, men jag vill inte ha några tidningsmän här. Herr Wallion kan däremot giva mig viktiga upplysningar, och jag betonar att han är skyldig att lämna mig dem!»

Det märktes att kommissarien började förlora humöret. Beyler såg åter det blixtlika leendet i Wallions ansikte.

På en vink av detektivreportern stannade Beyler lugnt kvar, och polismannen låtsade icke om det. Han skickade med korta, nervösa order sitt folk hit och dit, tämligen planlöst, tyckte Beyler. Maurice Wallion var plötsligt borta, utan att hans kamrat visste hur.

Kommissarien genomsökte skrivbordet. Då och då mumlade han för sig själv.

En av detektiverna kom tillbaka.

»Nå?» utbrast hans förman ivrigt.

»På denna sida finnes icke en villa, förrän långt ned emot spårvägen. Om icke någon händelsevis passerade förbi eller låg gömd i skogsbacken på andra sidan vägen, har ingen kunnat iakttaga mördarens flykt.»

»Nå, än på villans framsida?»

»Där ligga villor, fyra stycken, men där har ingen märkt något, så mycket mindre som allt utspelades på denna sida av huset. Skotten ha icke hörts.»

Kommissarien slet i sina gråsprängda mustascher.

»Mät fotspåren i rabatten!» befallde han.

Detektiven försvann. Kommissarien stod alldeles stilla. Maurice Wallion kom in från trädgårdens mörker, lik en lång och tyst skugga.

Kommissarien vände sig häftigt till honom.

»Hur kunde ni finna kulan i husväggen?» frågade han bistert.

Det spelade i journalistens grå ögon.

»Jag slöt till dess läge», sade han långsamt, »genom att upptäcka hålet i gardinen.»

6.

Han gick fram till den tunga gardinen och bredde ut dess veck. De andra sågo ett helt litet, runt hål i klädet.

»Detta hål borde ni ha uppmärksammat, kommissarie», fortfor journalisten. »Det förklarar rätt mycket.»

Polismannen lät piken gå sig förbi och sade:

»Kulan har alltså gått genom det öppna fönstret och fastnat i väggen?»

»Alldeles så!»

»Man kan då antaga, att doktor Hesselman hörde någon obehörig här inne, rusade in och sköt mot den okände, som stod här vid fönstret och som redan vid doktorns inträde hade avfyrat det skott, vilket träffade dörrposten», mumlade kommissarien fundersamt.

Maurice Wallion gick bort till bordet och ritade hastigt en planskiss av detta utseende:

»Om doktorn kom in och blev beskjuten vid dörr A», sade han, »tror ni då att han sprang ända fram till bordet, innan han besvarade skottet? Skulle ni ha gjort det?»

»Han hade kanske vapnet i bordet», invände polismannen. »Den utdragna lådan antyder det.»

»Skulle då mördaren ha låtit honom gripa vapnet och skjuta och – märk detta! – *sedan ytterligare dröja en hel minut innan han besvarade skottet!* Nej, ni inser genast det orimliga häri. För övrigt: hur kom mördaren in? Dörren B var reglad, och genom fönstret C kom han ej.»

Kommissarien slog ut med handen.

»Det är endast vägen genom biblioteket kvar», sade han. »Och det låter otroligt.»

»Det finns en mycket bättre lösning», svarade Wallion. »Den enda troliga.»

»Och den är?»

»Att doktor Hesselman själv öppnade och släppte in mördaren genom dörren B.»

Beyler gav till ett utrop.

»Omöjligt», sade han. »Snarare då betjänten.»

»Betjänten hade inte här att göra. Nej, doktorn satt själv här vid bordet och skrev, då *de okända* anlände och blevo insläppta.»

»De okända!» utbrusto Beyler och kommissarien samtidigt.

»Den okände menar ni väl?» tillade den senare förbryllad.

»Nej», svarade Wallion. »Jag sade de okända, ty de voro minst två!»

»Märkvärdigt! Varför det?»

»Av flera skäl! Framför allt, emedan skottföljden annars blir oförklarlig. Låt oss antaga som sannolikt, att det sista skottet var det som dödade doktorn. Det är alldeles tydligt, att han avsköt det skott som gick ut genom fönstret. Varför icke antaga, att doktorn sköt *bägge* de första skotten? Då går allt i lås.»

Han satte sig vid bordet.

»Här sitter doktorn», fortfor han. »Där i stolen vid fönstret sitter den ene och där nära dörr A den andre av hans mystiska besökare. Vi veta icke ännu, vilka de voro, vilka förtvivlade sällar han hade att göra med. Han finner sig i livsfara – blixtsnabbt drar han fram revolvern, som han måhända hade i beredskap – och så skjuter han. Vid den oväntade synen av vapnet slår den fege skurken vid fönstret upp detta och hoppar ut, så att kulan går blott genom gardinen och stannar i husväggen. Skottet nr 2 avfyrar doktorn i samma nu mot dörr A, där hans andra motståndare är; denne tar då till reträtten in i biblioteket. Doktorn släcker lampan och står i mörkret. Mannen i biblioteket och han lyssna en minut på varandras rörelser; doktorn ser illa i mörkret, och den andre hinner skjuta först – skottet nr 3, det dödande. Nu låser den andre dörren till biblioteket, tänder kallblodigt takljuset och börjar leta efter det, *som de kommit för att begära av doktor Hesselman!* Som han efter en kort stund blir störd, kan man förmoda att han, då han flyr genom trädgårdsdörren, ännu ej hittat det han sökte.»

Han tystnade. Då ingen av de andra sade något tillade han:

»Om också mordets detaljer äro annorlunda än jag antagit, kvarstår faktum, att mördarna måste ha varit två. Skottens riktning och tidsföljden bevisa det. Varje försök att förklara dessa två omständigheter med antagande av endast en mördares närvaro, slutar i en fullkomligt orimlig situation.»

»Men varför påstår ni att de kommo för att begära något av doktorn?»

»Det förefaller självklart, eftersom ingenting är stulet. Doktorn släppte in dem för att med dem diskutera en fordran från deras sida. Det var, då han ej kunde uppfylla denna fordran, som katastrofen inträffade.»

»Än revolvern?» sporde kommissarien med en rest av tvivel. »Den hade blott ett skott avlossat!»

»Ja, det stämmer. Fröken Hesselman har redan intygat att den ej tillhört doktorn. Om den andre kastade ifrån sig sitt vapen under sitt sökande, kan han vid sin senare flykt ha gripit orätt vapen, eller hur?»

Kommissarien slog handen i bordet.

»Det har ni rätt i», utbrast han. »Då stämmer det precis!»

Han begrundade ett ögonblick den skarpsinnige reporterns ord och tillade så:

»Det bör bli lättare att spåra upp dem, om man kan utgå ifrån att doktorn kanske rentav väntade dem.»

Beyler erinrade sig Paulines ord: »Jag har sett okända personer släppas in trädgårdsvägen» och helt upphetsad återgav han dem nu. Kommissarien ljusnade.

»Det bör betjänten också veta något om», sade han. »Låt honom komma!»

Betjänten kom och kastade genast en blick på Wallion. Denne betraktade honom lugnt, medan kommissarien gjorde den ena frågan efter den andra. Hade betjänten vetskap om att okända (personer besökte doktorn? Ja. Visste han vilka de voro? Nej. Hade han sett dem? Nej. Väntade doktorn dem eller någon annan i kväll? Visste inte.

Maurice Wallion ingrep plötsligt.

»Andersson», sade han skarpt. »Säg sanningen. Vem är den andre mannen, inte den lille som hoppade ut genom fönstret utan den reslige person som tio minuter efter mordet gick ut genom trädgårdsdörren?»

Betjänten blev ännu blekare.

»Jag vet inte», sade han.

»Ni kan gå», sade kommissarien kärvt. »Men ni blir inkallad till första rannsakningen.»

Betjänten gick ut, lutande och tyst. Beyler kände ett stygn av medkänsla.

»Det är dock en gammal trotjänare», mumlade han.

»Just därför borde han veta mera», sade kommissarien. »Nu måste jag i stället göra den unga flickan nya frågor.»

Han gick in i biblioteket. Wallion kom närmare sin kamrat.

»Det är oerhört mycket som jag enskilt vill fråga dig och din kusin om», sade han hastigt. »Säg mig först, om du vet något rörande *den blå skriften på trädgårdsdörren?*”

Beyler tog ett steg tillbaka. För första gången hela denna ödesdigra kväll kom han ihåg Paulines sällsamma ord.

»Den blå skriften!» utbrast han häpen. »Men det var ju ingen skrift! Det var bara en blå zigzaglinje!»

Maurice Wallion stack händerna i fickorna.

»Å tusan!» sade han blott.

Han gick ut och lyste på dörrens yttersida. Beyler följde honom. På den vita målningen syntes ännu de nästan utplånade resterna av en oregelbunden, zigzaglinje, ritad med blåkrita.

»Du har rätt», sade detektivreportern tankfullt. »Det är ingen skrift. Det är bara en zigzaglinje, ett barns lek. Och ändå, ändå ...»

7.

I detta ögonblick hördes ett utrop av förtvivlan från biblioteket. Det kom från Pauline och övergick i ett häftigt gråtanfall.

Wallion kände kamratens grepp om sin arm.

»Jag vet inte vad det är med mig», viskade Beyler, »men jag känner att en förfärlig hemlighet vilar över oss.»

Detektivreportern svarade ej. Han gick hastigt in. I biblioteket satt Pauline Hesselman och grät, hejdlöst, förtvivlat, med ansiktet mot armarna. Det kom en mildare glans i de grå ögonen, då Maurice Wallion lutade sig över henne.

»Se mig i ögonen!» sade han lågt och intensivt.

Flickan lyfte huvudet och mötte hans blick. Det gick en skälvning igenom henne, och hennes gråt tystnade.

»Varför gråt ni?»

Pauline sökte efter orden. Hon torkade bort tårarna. Efter ett ögonblick svarade hon dovt:

»Kommissarien frågade mig ...»

Men hon kunde inte fortsätta. Wallion fick ett egendomligt drag kring munnen, och han tog ett steg mot polismannen.

»Vad har ni frågat henne?» sporde han.

Kommissarien, som såg förvirrad och upphettad ut, svarade:

»Jag frågade blott, om hon ansåg, att doktor Hesselman före sin död var i besittning av förståndets fulla bruk.»

Han uppfångade den snabba blick journalisterna växlade vid hans ord, och fortsatte hastigt:

»Det var en naturlig fråga. För det första är det egendomligt, att en svensk vetenskapsman griper till revolvern så utan skrupler och att han har den laddad i beredskap. För det andra, att han tar emot så egendomliga besök. För det tredje, att han i månadtal isolerar sig i sina rum med symptom till förföljelsemani. För det fjärde detta!»

Han visade tidningsmännen några papperslappar, som han hållit i handen.

»De här fann jag i hans skrivbord. Ett meningslöst klotter, zigzaglinjer, ungefär som när ett barn leker att det skriver!»

Maurice Wallion sade ingenting på en lång stund. Han betraktade papperen med rynkad panna. Beyler såg på dem över hans axel, och de voro korsade av blå zigzaglinjer, likadana som den på trädgårdsdörren ...

Han stod i begrepp att tala, men ett tecken från Wallion hejdade honom.

»Och det gjorde er så upprörd?» sade detektivreportern till den unga flickan.

Hon nickade.

»Då», fortsatte han med tonvikt på orden, »kan jag ej tro annat än att 'kommissariens fråga bekräfta edra egna farhågor?»

»Ja, det är just det som gör mig så förtvivlad», utbrast flickan. »Frågan träffade mig som ett slag. Steno, du vet hurudan pappa var de sista månaderna. Tror du att han var riktigt – riktigt sig själv?»

Steno svarade utan tvekan:

»Jag tror, att morbror var övernervös, Pauline, men jag har icke en sekund betvivlat hans förstånd.»

Pauline såg tankfullt ned på sina händer.

»Det är så mycket jag kommer ihåg nu», mumlade hon. »Det gick dagar utan att han lämnade sina rum annat än för måltiderna. Då var det, som om han ej ens såg mig. Och hela nätterna lyste det i laboratoriet. En gång då jag satt vid det öppna fönstret i salongen, såg jag honom komma till fönstret i sovrummet och öppna det. Han såg inte mig, men strax efteråt hörde jag min store, starke far *gråta* därinne. Han talade för sig själv; det var som om han varit utom sig.»

»Hörde ni vad han sade?» frågade Wallion.

»Ja, han ropade nästan. Orden voro ungefär: 'Jag står inte ut med detta, det blir aldrig slut. Det är bäst att jag gör det själv!' Det lät så hemskt, att jag fick hjärtklappning.»

»Hörde ni inte mera?» sporde kommissarien, som åter skrev.

»Nej, inte då. Men sedan inträffade händelsen i hallen ...»

Pauline ryste.

»Händelsen i hallen?»

»Det var då min egen far inte kände igen mig», fortsatte flickan långsamt. »Jag gick nedför trappan, då jag fick se min far försiktigt komma in i hallen utifrån. Jag vet inte, varför jag blev rädd och stannade mitt i trappan, men han fick syn på mig och ryckte till. Han stirrade på mig i flera sekunder. Och så hände det förfärliga, att han tog av sig hatten och hälsade artigt på mig som på en främmande. Jag blev alldeles ifrån mig och sprang ned till honom; då lugnade han sig och kysste mig på kinden. Sedan gick han in i biblioteket och låste efter sig.»

»Om jag inte tar fel var doktorn något närsynt». anmärkte Wallion.

»Jo, men ändå ... och så var det detta andra ...»

»Vilket andra?»

»Att han luktade tobaksrök, då han kysste mig. Han som förut varit svuren anti-rökare, använde nu massor

av cigarrer. Jag såg honom rökande i sina rum dagar i ända.»

Kommissarien nickade kraftigt.

»Ja», sade han och såg sig omkring på de andra, »det är fastslaget att doktor Hessselman led av höggradig nervositet, begagnade tobak ehuru förut antirökare, hade utbrott av djup förtvivlan och ofta isolerade sig i sina rum.»

»Säg mig», vände sig Wallion till Pauline utan att fästa sig vid polismannens ord, »kan allt detta spåras tillbaka till en viss tidpunkt?»

»Ja», sade Pauline dröjande. »Jag skulle kunna säga, att detta tillstånd började först för omkring två månader sedan. Pappa var dock mycket ledsen och bekymrad långt förut.»

Detektivreportern tog till sig de tre papperslapparna som lågo på bordet och betraktade ånyo de blå zigzaglinjerna. Beyler spärrade upp ögonen, ty Maurice Wallion stoppade plötsligt papperen i fickan, utan att någon annan märkte det. Under tiden frågade kommissarien:

»Om ni erinrar er de mystiska besökare som ni sett släppas in i arbetsrummet trädgårdsvägen, kan ni då ge mig några detaljer? När har ni sett dem, till exempel?»

»Det har blott varit några få gånger de sista veckorna», sade flickan. »Och endast om kvällarna. Flera gånger var det en liten mager man i vid överrock och svart velourhatt. Han stannade vanligen en kvart eller en halvtimme.»

»Detta är viktigt», sade kommissarien livligt. »Spåren i rabatten visa, att den som hoppade ut genom fönstret måste ha varit liten och lätt.»

»Även hålet i gardinen», inföll Beyler.

»Om doktorn siktade på huvudet, ja», medgav polismannen. »Nåväl, fröken Hesselman, fann ni denne lille mans uppträdande på något sätt egendomligt?»

»Nej», svarade Pauline. »Nej ... det vill säga», avbröt hon sig, »nej ... men ...»

»Nå?»

»Den gången då jag hörde pappa gråta ... det är som om det dunkelt föresvävade mig ...»

Hon mötte Wallions starka blick.

»Jag tror», fortfor hon, »att den lille mannen stod på vägen utanför trädgårdsmuren just då och såg upp mot fönstren. Men detta intryck är mycket obestämt.»

»Det är bra i alla fall», sade kommissarien belåtet. »Iakttog ni vid andra tillfällen andra besökare?»

»Ja», sade Pauline. »En gång tidigt på eftermiddagen kom en elegant, mörkklädd dam och hade ett långt samtal med min far i arbetsrummet. Då hon gick var hon mycket upprörd, och vad pappa beträffar såg jag honom ej under återstoden av dagen.»

Hon tystnade. En stor förvåning visade sig i kommissariens ansikte och han mumlade:

»En dam? Högst besynnerligt!»

Wallion tänkte tydligen på något annat; han inföll tankspritt:

»Det är inte så besynnerligt, kommissarie. För övrigt har det ej konstaterats ännu, att denna mörkklädda dam hör till saken. Det skall snart visa sig. Men hur vore det att få veta, om doktorn mottagit besök av en storväxt man, en man av hans egen längd – kom ihåg kulans läge i dörrposten – med ett ord, om doktorn före mordet haft beröring med *den andre mannen,* vars befintlighet vi konstaterat?»

Kommissarien nickade och såg på Pauline, som genast svarade:

»Jag kan icke erinra mig någon sådan man. Jag har sagt allt vad jag vet.»

»En av dem har jag åtminstone fått ett om ock svagt signalement på», sade kommissarien och slog igen sin bok. »Och märkvärdigt vore, om inte här i Lidingö villastad funnes någon enda som sett den lille mannen smyga omkring villan!»

8.

Maurice Wallion såg på sitt ur.

»Klockan är över ett», sade han till Steno. »Nu far jag tillbaka och gör två spalter till första sidan av det här. Vi ha ett porträtt av doktor Hesselman liggande, det kommer väl till pass. Du stannar kvar?»

Beyler nickade. Kommissarien kom fram och drog detektivreportern med sig mot dörren.

»Jag funderar på att redan i natt anhålla John Andersson som misstänkt för delaktighet i det här», sade han.

Wallion hörde på tonen, att polismannen begärde ett råd.

»Gör det inte», sade han allvarligt. »Betjänten kom ju ned från sitt rum, som ni vet, och dörren till mordrummet var låst på insidan.»

»Men om han sprang upp efter mordet? Det kunde han hinna!»

»Ni menar, att den andre mannen låste dörren efter honom? Det kan ni inte bevisa.»

Kommissarien funderade.

»Misstänker *ni* betjänten?» sporde han med en forskande blick på journalisten.

Wallion svarade öppet:

»Nej, inte för delaktighet i brottet.»

Kommissarien gjorde en otålig åtbörd och fortfor:

»Men ni misstänker ändå att han döljer något för oss, medgiv det?»

»Ja, men det kan heller inte bevisas», genmälde journalisten kallt. »Och det tänker jag inte låta honom veta. Apropå», tillade han, »ni körde för mycket med er teori om doktor Hesselmans otillräknelighet. Den är för enkel Denna gåta ligger betydligt djupare.»

»Men fröken Hesselman erkände ...»

»Hon erkände, att sista tiden av doktorns liv präglades av vissa egendomliga handlingar», avbröt Wallion livligare. »Men märk, att grunden till dessa handlingar ännu är oss obekant. Vad jag vet är att doktor Hesselman ännu för några veckor sedan sände Dagskuriren det utlovade manuskriptet till en serie artiklar rörande amerikanen Carrels kirurgiska underverk, och att dessa artiklar utgöra något av det klaraste och

bästa som skrivits i ämnet. Det är en sund och klar hjärna som utarbetat dem, och det bevisar också något!»

Ett par små starka händer grepo om Maurice Wallions arm. Pauline hade hört hans sista ord.

»Tror ni verkligen att pappa var frisk?» utbrast hon och lyste upp litet.

»Jag anser det säkert», svarade detektivreportern och tog hennes händer. »Där ute i nattmörkret finnas de som skulle kunna förklara hela hemligheten med er fars uppförande. Och jag lovar, att de också till sist skola få göra det!»

De grå ögonen fingo en mörkare glans och skådade ett ögonblick långt bort.

»Jag skall komma tillbaka i morgon!» tillade han och med detta avsked gick han ut till sin bil.

Då han steg upp i den började det regna stritt, kallt, tyst. Medan bilen susade nedåt vägen, såg han sig om och betraktade den ensamma villan.

Genom regndiset strålade den alltjämt i full belysning, fönster vid fönster.

*

Det ovan skildrade är, vad som tilldrog sig på kvällen den 25 maj.

Följande morgon innehöll Dagskuriren en fullständig redogörelse för Hesselmanmordet jämte de första undersökningarna.

Redogörelsen hade denna djärva rubrik:

»Dagskurirens reporter först på platsen, hjälper polisen på spåret. – Bevisar, att mördarna voro minst två.»

Pseudonymen M. W:n förrådde, att den berömde Maurice Wallion var den omtalade reportern. Den 26 maj talade hela Stockholm om ingenting annat än Hesselmansmysteriet.

Men det blå spårets tillvaro kände ännu endast en, och han teg.

För övrigt meddelade aftontidningarna denna dag naturligtvis, att polisen funnit en ledtråd.

II.
DE OKÄNDA
9.

»Kasta allt annat och ägna er uteslutande åt Hesselmanaffären!» utbrast redaktören kategoriskt.

Maurice Wallion såg ned på sin chef.

»Det kan taga mig en månad», sade han.

»Låt det taga hela sommaren. Huvudsaken är, att ni löser problemet. Inom parentes, hur anser ni, att polisen skötte sig?»

Wallion skakade på huvudet.

»Hedenborg är ingen dum karl», svarade han. »Men han saknar sinne för det ovanliga.»

»Jag känner er älsklingsteori om det ovanligas betydelse», återtog redaktören och smålog. »Polisen arbetar ihärdigt steg för steg, ni tänker snabbt och intuitivt, det är skillnaden. Jag har inte på länge sett en sådan

anhopning av ovanliga omständigheter som i detta fall. Mordet är meningslöst och upprörande. Brottslingarna få inte gå oupptäckta, det är allmänhetens bestämda fordran. Min åsikt är, att detta blir en vida svårare affär än själva Motorbåtsmysteriet.»

»Jag har det blå spåret», mumlade Maurice Wallion mera för sig själv.

»Blått eller rött, har ni ett spår så följ det! Har ni tio spår, så följ dem alla! Men varje ert steg skall publiceras först av oss, det är huvudsaken. För övrigt har ni fria händer!»

Då Wallion kom ut från redaktörens rum, fann han Beyler i reporterrummet. Den unge mannen såg blek och trött ut. De skakade hand, och Wallion frågade genast:

»Du kommer från villan? Är det polis därute nu?»

»Ja, två detektiver från Stockholm. Jag har inte sovit en timme», sade den unge mannen och tillade: »Pauline är märkvärdigt behärskad.»

Wallion tog några papper ur fickan och gav dem åt Beyler.

»Hör du, Beyler, skriv den här artikeln om självmordet på kontinentaltåget, här äro mina anteckningar. Jag far ut till Lidingö nu.»

Beyler såg hastigt upp.

»Har gubben släppt dig lös på saken?» frågade han snabbt.

Wallion nickade. Den andre drog en djup suck av lättnad.

»Det var väl det!» sade han endast.

Då spårvagnen rusade nedåt Ropsten med Maurice Wallion ombord, satt denne med slutna ögon och stirrade in i en tom rymd, där han såg *de fem frågorna* flamma med eldbokstäver:

1:o) Om Arthur Hesselman lät låsa alla dörrar så noga varför släppte han då in de okända?

2:o) *Vilka* voro de okända och vad kommo de för att begära?

3:o) *Om* den gamle betjänten vet något i saken (och det är ganska säkert), *varför* tiger han då?

4:o) *Varför* var doktor Hesselmans flygel av villan låst sedan flera månader och vad försiggick där?

5:o) *Vad* betyda de blå zigzaglinjerna, vad spela de för roll och från vem förskriva de sig?

Dessa fem frågor täckte i det närmaste hela affären. Men det fanns även smärre spörsmål som döko upp och gjorde sig påminda. Vem släckte elektriska ljuset för att fördröja undersökningen? Var det betjänten? Fanns det möjligen då ännu kvar en av de okända i huset?

Detektivreportern vred och vände på dessa frågor. Icke på mycket länge hade han fått i sin hand ett så lockande intrasslat problem att lösa, och han erfor en forskares spänning då han granskade dess olika faser.

Han drog fram papperslapparna med de blå linjerna och studerade dem. Var det kurvor av okänd betydelse? Var det chiffer? Det fanns i dessa blixtlinjer något, som var ägnat att förskräcka mottagaren, ty de voro av samma slag som den zigzaglinje på dörren, vilken så upprört doktor Hesselman. Hade icke rent av denna mystiska linje på dörren *bebådat mordet?*

»Nej, inga slutsatser ännu», tänkte reportern. »Jag skall *nöta* mig in till problemets kärna. Jag skall ha alla tillgängliga fakta i min hand först – men sedan ...»

Då han anlände till Hesselmanska villan på Lidingön, fann han en liten skara nyfikna framför densamma, och redan på långt håll såg han att detektiver från Stockholm voro i arbete i och kring huset.

Det var detektivöverkonstapel Ferlin, en liten beställsam, grälsjuk man med ljusa, ilskna ögon, som öppnade vid hans ringning.

»God dag, hur går det?» frågade Wallion.

Detektiven blev röd i ögonen.

»Det är inte värre än att vi reda oss själva», svarade han häftigt. »Jag har order, att inte släppa in några tidningsmän. Vi ha inte släppt in någon enda utom Aftonbladets, och han kom klättrande över muren.»

»Vägrar ni mig tillträde?»

»Ja, har jag sagt!»

»Ferlin», sade Wallion lågt och kallt, »kommer ni inte ihåg den där vinternatten på Klara kyrkogård?»

Den lille mannen ryggade tillbaka.

»Herr Wallion!» viskade han hest och såg sig över axeln.

»Hindra mig inte i mitt arbete», fortsatte reportern i samma lugna ton. »Var är fröken Hesselman?»

»Hon är i salongen», svarade mannen med röda ögonen dystert och undergivet.

Maurice Wallion gick uppför trappan.

Den unga flickan satt orörlig vid fönstret, lutande kinden mot handen; hennes mjuka, vackra profil avtecknade sig mot dagern. Journalisten stannade i dörren och såg på henne.

»Fröken Hesselman», sade han sakta, »tänk inte för mycket på vad som hänt – låt mig tänka för er!»

Hon vände utan skrämsel på huvudet, och hennes sorgsna blick mötte de lugna, grå ögonen.

»Vet ni, jag kände på mig att ni var på väg», sade hon.

Hennes blonda hår utgjorde en sällsam kontrast till den svarta dräkt hon nu bar, och det svarta halsbandet lyste dubbelt svart mot hennes vita hals.

»Har Steno Beyler sagt er att ni kan lita på mig?» frågade han plötsligt i det han kom och satte sig mitt emot henne.

»Det visste jag, alltsedan jag såg edra ögon», sade Pauline med en liten snabb åtbörd av händerna.

Ögonblicket efter rodnade hon lätt.

»Det är bra», sade Wallion. »Jag vet vad ni menar, mina ögon påstås verkligen ha den förmågan. Jag kommer att ägna det mesta av min tid åt att lösa gåtan med er fars död, men jag varnar er på förhand, att alla mina resultat måste offentliggöras i Dagskuriren, Jag arbetar i första hand för min tidning, det är den föga artiga sanningen, fröken Hesselman.»

»Det har Steno redan sagt», genmälde Pauline och nickade. »Det villkoret måste jag naturligtvis godkänna. För övrigt», tillade hon med en gest mot en tidning på bordet, »jag ser att ni redan börjat.»

Wallion tog fram en cigarrett, bad om tillåtelse och tände den.

»Nu», sade han efter en ganska lång stund, »vill jag veta er uppriktiga mening om John Andersson!»

Flickan såg stort på honom.

»Vad menar ni?»

»Jag menar: är han pålitlig?»

»Ja», sade Pauline. »Är inte John pålitlig, då vet jag ingen som är det. Han blev anställd hos farfar, då min far blott var några år gammal. Familjen Hesselman bodde då på sin egendom i Östergötland, som vid farfars död såldes, till ganska högt pris som jag tror. Pappa fick därigenom tillfälle att fritt följa sin lust att studera. För sina studier vistades han flera år i Tyskland och England; sin doktorsdisputation hade han emellertid i Uppsala. Frånsett en del föreläsningar och sådant i Sverige och Tyskland, har pappa sedan bedrivit nästan uteslutande privat arbete. Min mor kommer jag inte ihåg; jag var två år då hon dog, men jag tror att pappa höll gränslöst av henne och blev den enstöring, han de sista åren varit, efter hennes död. Men under alla dessa år har John Andersson inte ett ögonblick lämnat familjen. Han var hos pappa under studieåren. Han känner alla våra sorger och hemligheter, han har varit med vid alla våra familjetilldragelser, och det är min övertygelse, att han förr skulle gå i sjön än han lämnade oss!»

Flickans röst var nästan förebrående, observerade Wallion road. Hos henne stod alltså den gamle mannen höjd över alla misstankar.

»Var är han nu?» sporde han.

»Han är i staden.»

»För er räkning?»

Pauline jakade. Wallion undrade för sig själv, om betjänten skuggades av polisen. Vad kunde då inträffa? Medan han funderade på detta, såg han genom fönstret, att Ferlin och en annan detektiv lämnade villan och gingo uppåt vägen. Han lade bort cigarretten och steg upp.

»Fältet är fritt», sade han. »Tillåter ni att jag gör en undersökning av er fars papper? Det måste tyvärr bli min första åtgärd.»

Pauline följde honom ned, och detektivreportern började sin undersökning.

»Har ni sett flera sådana här zigzaglinjer i doktorns ägo?» frågade han och visade henne de tre papperen.

»Nej», sade flickan förvånad.

»Det är sådana jag i första rummet söker», mumlade Wallion. »De äro så ovanliga, att jag anser dem med nödvändighet höra till saken.»

»Ovanliga? Jag förstår inte ...»

»Det är ganska enkelt. Det är framför allt det ovanliga i ett faktum som intresserar mig», fortfor Wallion medan han arbetade. »Jag skall säga er varför. I ett samhälle flyter händelsernas dagliga ström lugn och stilla utan att uppröras av virvlar. De vardagliga små tilldragelserna länka sig i varandra som droppe vid

droppe och flyta obemärkta ut i glömska och förintelse. Där finns ännu icke *det ovanliga*. Förstår ni vad jag menar?»

Pauline nickade.

»Men så i ett nu», fortsatte Wallion, »kommer likt en fallande sten – *brottet*. Den ovanliga och förfärande katastrof som utgör ett brott störtar ned mitt i det vardagligas ström, rör upp vågor och virvlar, stänker vida omkring. Med ett ord: kring den *stora* ovanliga händelsen – brottet – grupperar sig med nödvändighet en hel serie av *smärre* ovanliga händelser, fristående och meningslösa i förhållande till omgivningen. Om jag därför samlar alla de ovanliga fakta jag kan komma över i miljön kring ett brott, så måste det visa sig, att en stor del av dessa ovanliga fakta på ett eller annat sätt höra samman med brottet och kunna hjälpa mig i min undersökning!»

Han smålog och kastade en blick på henne.

»Det där är min 'teori om det ovanligas betydelse'», tillade han. »Jag har funnit den hållbar i de flesta fall! Och nu förstår ni, varför jag söker efter flera zigzaglinjer, hur meningslösa de än förefalla, eller hur?»

Efter en timme hade han genomsökt arbetsrummet och biblioteket utan att finna något. Han gick uppför vindeltrappan till laboratoriet, och där fann han efter en stund vad han sökte.

I ett av väggskåpen med flaskor låg en liten svart pappask inkastad. Han öppnade den och drog fram en hoprullad, tunn pappersremsa, några cm. bred och mer än en meter lång. På dess ena sida löpte en blå, oregelbunden zigzaglinje, en enda slingrande kurva utan avbrott. I remsans ena ända stod ett datum jämte ordet Hamburg. Dessa anteckningar voro av doktorns hand och gjorda med blyerts.

Han satte sig vid det långa laboratoriebordet och betraktade den underliga remsan med rynkade ögonbryn. Han försjönk i tankar.

Plötsligt fästes hans frånvarande blick på något annat som väckte hans intresse.

Bordets fönsterända hade blivit avröjd från instrument och flaskor, och skrivmaterialier voro ditlagda men föga begagnade. Bland skrivsakerna var en förnicklad papperskniv. Han tog upp den och granskade den.

Dess spets var svart och en smula tillsmält. Förnicklingen företedde svarta strimmor som gingo halvvägs upp mot träskaftet. Det var en intressant papperskniv, tyckte Wallion.

Han vred stolen runt. Bredvid honom var den elektriska väggkontakten. Hans blick flög hit och dit. På golvet låg ett pennskaft av trä, och han tog upp det. En avbruten och svartnad stålpenna satt ännu kvar i skaftet.

Då visslade detevtivreportern sakta och log för sig själv.

10.

»Fröken Pauline», sade Maurice Wallion en stund senare i biblioteket. »Har ni gott minne?»

»Jag brukar skryta med det», sade hon litet förvånad.

»Skulle ni kunna komma ihåg vad som hände i början av januari?»

Flickan såg tveksam ut och svarade ej.

»Närmare bestämt den andra januari», fortfor reportern. »Er far fick då, möjligen vid frukostdags, ett paket pr post från Hamburg.»

»Från Hamburg!» utbrast Pauline. »Menar ni paketet från Hamburg?»

»Ja», sade Wallion med orubbligt lugn. »Hur mottog han det?»

»Vi sutto vid frukostbordet då det kom. Pappa slet upp omslaget, stirrade ned i asken som det innehöll, blev alldeles blek, slog omkull sin stol och rusade in till sig. Då jag gick efter honom (han hade ännu inte börjat få vanan att låsa in sig), satt han och skrev på ett papper något som jag inte såg och hans händer darrade så att han knappt kunde hålla pennan. Framför honom låg en lång remsa med en blå kurva ...»

»Den här?» avbröt Wallion och visade sitt fynd.

Flickan betraktade den häpen.

»Ja», viskade hon. »Var fann ni den?»

»I laboratoriet», sade reportern. »Men ansträng nu ert minne: Vad gjorde er far sedan, på eftermiddagen eller dagen efter?»

»Sedan?» upprepade flickan undrande. »Ingenting.»

»Jo!» envisades reportern. »Han gjorde säkert något. Någonting ovanligt, något som stannat i ert minne! Tänk efter!»

Pauline funderade med rynkad panna.

»Någon ovanligt», mumlade hon.

Plötsligt spratt hon till.

»Sannerligen, ni har rätt!» utbrast hon. »Pappa gjorde verkligen dagen därpå något mycket ovanligt, något som han inte gjort på tjugu år.»

Nu glimmade det till i Wallions grå ögon.

»Nå?» sade han nästan barskt. »Vad gjorde han?»

»Han gick och fotograferade sig!»

Reporterns ansikte fick en så egendomlig min, att flickan smålog. De sågo på varandra.

»Han gick och fotograferade sig», upprepade Wallion mekaniskt.

Han tog upp remsan igen och såg på den. En mängd tankar kommo och gingo: grafisk kurva – vetenskapliga rön – experiment misslyckat – nederlag – doktorn låser in sig och börjar på nytt ...

»När blev flygeln definitivt stängd?» frågade han tankfullt.

»I mitten av mars.»

»Intet datum där?»

»Nej, ja kanske ... jag minns att det var en måndagsförmiddag jag satt hos pappa här i biblioteket då det ringde i telefonen. Pappa som var mycket nervös den morgonen svarade, och sedan – efter ett ögonblicks

tystnad – utbrast han med en förskräcklig röst, som kom mig att rysa: ’Jaså, det har kommit därhän nu!’ Jag såg på honom, och hans ansikte var alldeles stelt och vitt. Han lyssnade länge i telefonen och så fortsatte han: ’Det blir en farlig sak, men jag är beredd!’ Och så: ’Ingen får veta något!’ Och därpå allra sist: ’Den rätta tidpunkten måste bestämmas sedan!’»

Wallion lyssnade intensivt.

»Var det hela samtalet?» sporde han när flickan tystnade.

»Ja. Sedan tog pappa en bil in till staden och på kvällen kommo en mängd packlårar och dylikt som buros in i flygeln här och från den dagen voro dess rum stängda för mig.»

»Det var då doktorn sade sig börja ett stort vetenskapligt arbete?»

»Ja.»

»Och det var en måndag, sade ni?»

»Ja, ty jag kommer så väl ihåg att pappa och jag på söndagen foro ut till Saltsjöbaden och åto middag där. Det var sista gången jag hade pappa riktigt för mig själv.»

Wallion tog fram de tre andra lapparna med zigzagkurvor. Även dessa hade data skrivna med blyerts. Ett av dessa data var 26/3. Han slog upp sin plånbokskalender.

»Kan ni inte avgöra om det var måndagen den 16 eller måndagen den 23? En av dem måste det vara.»

Flickan kastade en blick i kalendern.

»Det var den 23», sade hon bestämt. »Ty Maria bebådelsedag inföll en av dagarna efter, det minns jag nu.»

Wallion antecknade det. De båda återstående zigzaglinjerna voro daterade 30/4 och 20/5. Så var det också linjen på dörren morgonen 25/5. Dessa data täcka tiden väl, konstaterade han.

»Från och med den 23 mars var er far alltså en eremit med helt förändrade vanor», sade han. »Ni har redan återgivit en hel del episoder från denna tid. Kan ni påminna er något mera av särskild betydelse från dessa månader?» tillade han.

Men då han såg att flickans läppar började skälva, fortsatte han hastigt:

»Det är för övrigt tillräckligt vad jag nu vet. Nu skall jag gå och se på trädgårdsdörren igen.»

Och han gick hastigt sin väg. Utkommen i trädgården mulnade han, ty dörren var omsorgsfullt rengjord från alla spår. Där fanns några knappt skönjbara märken i målningen, det var allt. Medan han stod där i sina tankar hördes en röst bakom honom:

»Jaha, där står ni och gör teorier metervis. Jag kan tala om för er att nu ha vi honom snart fast.»

Det var detektiven Ferlin, som kom tillbaka.

»Vem?» frågade Wallion.

»Vem?» hångrinade den lille mannen. »Vem om inte den som mördade Hesselman, förstås.»

»Skrik inte så förbannat», sade Wallion och gick den andre inpå livet. »Tänk på flickan därinne.»

»Jag sköter mitt arbete», sade detektiven rödögd av raseri. »Jag har spårat mördaren, *mördaren* hör ni, men vad ni gör här det vete fåglarna.»

Maurice Wallion såg skarpt på honom en sekund, och de röda globerna blinkade till. Därpå vände han honom ryggen och gick in.

11.

Maurice Wallion somnade. D. v. s. det såg ut som om han somnade, sittande i en bekväm stol i biblioteket och med cigarretten i en slappt nedhängande hand. Sanningen var att han gjorde följande reflexioner:

Jag tror inte att den andre mannen fann vad han sökte efter mordet och som de kommo för att tilltvinga sig. Det finns troligen kvar i huset. Jag har icke funnit det. Jag skulle hitta det om jag sökte rationellt, om jag gjorde hål i panelningen på misstänkta ställen, rev upp stoppningen i möblerna o. s. v. Men det gör jag inte. Jag vill först veta *vad* det är, innan jag tar reda på *var* det är.

För resten kanske betjänten vet det ... nej, det gör han inte. Men han vet nog en annan sak: han vet eller gissar vem den andre mannen är! Jag undrar om inte den andre var kvar i mordrummet, då betjänten klättrade in genom fönstret.

Det ringde i telefonen. Wallion öppnade ögonen och tog luren.

»Hallå!» sade han.

Det surrade litet i apparaten, och därpå sade en altröst försiktigt:

»Vem är det?»

»Det är Lidingö 18 15», svarade reportern.

»Men vem!» sade den underliga rösten häftigt. »Å, men jag vet, det måste vara Maurice Wallion!»

»Till er tjänst!» sade Wallion förvånad.

Det var tyst igen.

»Herr Wallion!» sade rösten därpå. »Giv oss en månad att arbeta fritt, så skall ni få veta sanningen från oss som känna den.»

Detektivreportern lade bort cigarretten, tog en brevpress och slängde den på dörren till arbetsrummet.

»Och vilka äro ni?» frågade han lugnt.

»Vi arbeta namnlösa», sade rösten.

Nu kom detektiven Ferlin in.

»Vad i –», började han.

Wallion höll upp fingret.

»Ett sådant villkor går jag inte in på», sade han i telefonen.

»Då», sade rösten, »kan det bli farligt för er!»

Wallion stängde av apparaten och sade hastigt till detektiven:

»Gå till närmaste telefon, ring upp centralen och tag reda på varifrån det telefoneras hit till Lidingö 18 15 just nu. Det är av betydelse för undersökningen.»

Detektiven tycktes fatta situationen, ty han försvann utan ett ord. Wallion talade åter i telefonen:

»Ni hotar, min nådiga. Ty jag hör att det är en dam jag talar med, inte sant?»

»Nå än sen!» sade rösten. »Kom ihåg att ingenting får hindra oss att ta det vi söker. Inte ens ni!»

»Så», sade reportern. »Ni söker alltså – papperen?»

»Papperen äro våra», sade rösten liksom i raseri. »Gud hjälpe er om ni har dem!»

»Tack», sade Wallion. »Har ni kommit nyligen från utlandet? Er förtjusande brytning förråder er.»

»Försök inte», väste rösten. »Vi ha medel till vårt förfogande som ni saknar.»

»Men jag är de blå linjernas hemlighet på spåren!» parerade Wallion kallt.

Ett ögonblicks tystnad. Därefter sade altrösten:

»De blå linjernas hemlighet kan inte ens ni lösa!»

»Var inte för säker, sköna okända!»

Ett lågt, hånfullt skratt var svaret.

»Vi råda er att slå saken ur hågen», sade rösten.

»Ni råda!» avbröt Wallion med förändrad stämma. »Ni fega, maskerade varelser utan namn, jag skall se er ansikte mot ansikte innan jag slutat, och då få vi se om ni har något råd kvar!»

»Visste ni vem som dödat Arthur Hesselman, skulle ni inte vågat säga det där!»

»Jag skall veta det!»

Det surrade ett ögonblick i luren, därpå – avringning. Wallion lade ned luren.

Detektiven kom andfådd in.

»Min kamrat telefonerar i en av villorna däruppe. Vad var det?»

Wallion återgav en lämplig del av det egendomliga samtalet.

»En medbrottsling», stormade detektiven rödögd. »Jag skall ha polis där i en blink!»

Och han störtade ut. Reportern började gå fram och åter i biblioteket.

En okänd dam med utländsk brytning ... Vad ville hon med detta? Nå, det var alltså papper det gällde, slumpskottet hade träffat ... Men vem var hon? Hotelser ... sådana dumheter ... Han smålog; några minuter efteråt hade han skjutit hela episoden åt sidan.

Viktigare ting upptogo hans tankar. Han hade samlat alla ovanliga fakta han kommit över i villan. Nu till det ovanliga som eventuellt inträffat i trakten runt omkring; det var åtminstone värt en undersökning.

Han ringde upp tidningen och begärde en samling av alla notiser rörande Lidingö villastad som förekommit under två månader, att skickas ut med ett expressbud.

Detektiverna kommo tillbaka. Den mystiska påringningen hade ägt rum från kiosken vid Nybroplan. »Lönlöst att sända en man dit!» sade Ferlin dystert.

»För resten är nog hela påringningen en mystifikation!» tröstade han sig och återvände till arbetsrummet, visslande.

Wallion började söka efter de okända papperens förvaringsrum. Han letade för andra gången grundligt igenom biblioteket och laboratoriet men utan resultat.

Då han reste sig upp efter en långvarig undersökning i ett av laboratoriets skåp, stod betjänten vid vindeltrappan och betraktade honom. Det gamla, rynkiga, skägglösa ansiktet var blekt och buttert.

»God dag, herr Wallion!» sade han entonigt. »Kan jag vara till någon hjälp? Fröken sände mig.»

Reportern svarade icke genast. Han satte sig vid fönstret och tände en cigarrett.

»Andersson», sade han därpå. »Doktorns död var ett fruktansvärt slag för fröken Pauline.»

»Ja, herr Wallion.»

»Håller ni av henne, Andersson?»

Den gamle mannen svarade med en nick.

»Vi måste hjälpas åt allesammans», fortsatte reportern utan att släppa den gamle med blicken.

»Ja, herr Wallion.»

»Hör nu på», sade Wallion skarpt. »Mina undersökningar visa att mördaren var kvar i arbetsrummet då ni klättrade dit in. *Varför skyddar ni honom?»*

Betjänten stod giv akt som en soldat.

»Mördaren var inte i rummet då jag kom dit», sade han efter en knappt märkbar paus. »Jag skyddar inte mördaren!»

Och efter en stund nästan häftigt:

»Ni är orättvis, herr Wallion, och ni vet det.»

»Kan ni svära på vad ni sade?» fortfor reportern oberörd.

»Ja, jag är färdig att svära på det. Jag önskar att mördarna få sitt straff ju förr dess bättre.»

Det var egendomligt att se kontrasten mellan det orörliga ansiktet och den låga, häftiga rösten. Wallion betraktade honom tankfullt. Han tog den skadade papperskniven i handen och lekte med den.

»Deltog ni någonsin i doktorns experiment här i detta rum?» frågade han. »Inte? Nej! Men har ni heller inte gjort något experiment på egen hand, ett elektriskt experiment till exempel?»

Det kom ett sällsamt uttryck i betjäntens ögon, som stirrade på kniven.

»Nej, herr Wallion!» svarade han.

Wallion tog upp pennskaftet.

»Vet ni av, Andersson, att om man sätter spetsarna av den här kniven och den här stålpennan i väggkontakten och sedan korsar dem, så blir det kortslutning. Då slocknar ljuset, om det vill sig väl, i hela villan.»

»Det visste jag inte, herr Wallion.»

»Inte», sade reportern likgiltigt och slängde de bägge föremålen på bordet. »Det var någon som gjorde det i går kväll i alla fall, för att fördröja undersökningen, och för att skydda mördaren!»

Han gick förbi betjänten och gjorde min av att gå utför trappan.

»Herr Wallion», sade gubben med kvävd röst. »Misstänker ni mig?»

Wallion svängde om.

»Erkänn som en man», sade han, »att ni döljer något för mig!»

»Jag döljer mycket för er», sade gubben utan att blinka, »men det finns ingenting brottsligt i det jag döljer.»

»Såå», sade Wallion tätt intill honom. »Säg mig allt!»

Betjänten skakade på huvudet.

»Detta är icke en sak för er», sade han stilla. »Det vore bättre att ni drog er tillbaka medan tid är. Ja, det är en gåta i denna sak, som icke får bli känd, allra minst av er.»

»Jag vet», sade Wallion. »Det gäller *papperen*.»

»Papperen?» upprepade betjänten frågande. »Jag vet ej vilka papper ni menar. Men jag tror att det kan bli farligt för er själv om ni forskar för djupt i detta.»

Wallion rynkade pannan. Sade nu denna stillsamma gubbröst detsamma som den mystiska rösten i telefonen!

»Har *hon* befallt er att säga detta?» sporde han. »Vem? Fröken Hesselman?» sade betjänten med äkta förvåning.

»Det gör detsamma», sade Wallion litet otåligt. Och han gick ned i biblioteket.

12.

Han fick inte tid att övertänka samtalet med betjänten, ty nu kom expressbudet med urklippen. Det var inte många, inalles några och tjugu. Han började genast gå igenom dem. De flesta rörde kommunala angelägenheter och han lade den ena notisen efter den andra ifrån sig utan att stanna vid dem.

Han hade blott två kvar, då han gjorde sitt fynd. Det var en notis av följande lydelse:

»Ett försök till postrån? En brevbärare i Lidingö villastad blev i går middag under sin rond antastad av en välklädd mystisk individ som försökte rycka väskan till sig. Lyckligtvis kom en bil vägen fram, varvid främlingen försvann i skogen utan att fullfölja sin avsikt. Väskan innehöll ingen värdepost.»

Wallion lade icke ifrån sig denna notis. Det var en notis som överensstämde med hans teori om det ovanliga. Här var en ovanlig händelse, ett försök till postrån helt nära mordplatsen. Datum var 19/5, alltså strax före mordet.

»Jag måste ta reda på brevbäraren!» sade Wallion och steg upp.

Det tog honom en rundlig tid att få fatt på mannen, men till slut lyckades det. Det var en fryntlig, femtioårs man som med mycket tillmötesgående berättade sitt lilla äventyr från början till slut.

Det framgick att en liten, mager man i regnrock och engelsk mössa hade kommit fram till honom på vägen och sagt någonting som icke lät som svenska. Därpå hade mannen gripit tag i väskan och försökt öppna den, medan han knuffade brevbäraren mot dikeskanten. Det var på ett hår när, att han fått väskan i sitt våld, en liten senig, beslutsam karl som det var; då hade en bil i ett nu kommit tutande nedåt vägen. Mannen utstötte då en ed och rusade huvudstupa upp i skogen, »med lång näsa», tillade brevbäraren skrattande.

»Nå», sade Wallion när den andre slutat, »hade ni post till Hesselmanska villan i väskan?»

Efter mycket funderande kom brevbäraren till det resultatet, att det hade han inte. Wallion kände ett styng av besvikelse. Det var alltså ingenting i detta! I detsamma tillade brevbäraren:

»När jag tänker på det, så är det lustigt att just någon dag därförut hade jag ett stort konvolut som såg mycket officiellt och utrikiskt ut med sigill och stämplar på, och det var till doktor Hesselman det!»

»Utländskt, säger ni?» inföll Wallion. »Från Hamburg, vad?»

»Nej, det var inget tyskt märke inte. Nej, det var ett märke jag aldrig sett.»

Wallions hjärna arbetade redan: var fanns detta konvolut nu? Fanns det bland de andra *papperen?* Han gav brevbäraren en lämplig ersättning och återvände i största hast till villan.

Där förnyade han sina efterforskningar (detektiverna voro icke inne), men ehuru han icke lämnade en vrå övrig, där de mystiska papperen kunde finnas, var hans arbete lönlöst. Icke ett spår av några papper!

Han slog sig ned i arbetsrummet och rökte några cigarretter. Skotthålet i dörrposten lyste lika vitt mot den rödbruna målningen och alla möbler stodo på de platser de hade efter mordet. Nej, inte alla ändock!

Papperskorgen var inte på sin plats!

Denna iakttagelse var en överraskning för detektivreportern. Hur hade han kunna glömma papperskorgen!

Han fick veta att korgen stod i köket, kvarglömd sedan morgonen. Där stod papperskorgen mycket riktigt på vedlåren – och ännu icke tömd. Det var mer än reportern vågat hoppas och han började söka igenom den bit för bit utan att bry sig om kokerskans nyfikna blickar.

Papperskorgen var en missräkning. Några trycksaker, en del betydelselösa kuvert, sönderrivna lappar med anteckningar om anatomiska frågor och annat dylikt, det var allt.

»Hur ofta töms den här?» frågade han.

Den tömdes varje dag, men hade nu blivit stående här i all uppståndelse som varit. Han observerade att frimärkena voro borttagna från kuverten.

»Vem river av frimärkena på kuverten?» fortfor han tankspritt.

»Det gör jag», sade kokerskan förskräckt. »Min bror samlar frimärken, han är springpojke vid Nordiska kompaniet, jag ger honom dem och han brukar klistra upp dem ...»

»Gör ni det alltid!» avbröt reportern, hos vilken en idé uppstod.

Ja, det gjorde hon, med doktorns tillåtelse.

Om doktorn den sista tiden icke fått någon annan utländsk post än det av brevbäraren omtalade konvolutet, och *om* kokerskans bror för en vecka sedan fått ett utländskt märke till sin samling, så var det nästan säkert att detta märke suttit på det nämnda konvolutet.

Denna reflexion tog det journalisten en sekund att göra.

»Klockan är något över två», avbröt han kokerskans svada. »Kan jag träffa er bror nu genast och i så fall var?»

Det visade sig, att han vid denna tid var hemma och åt middag och Wallion fick adressen, sedan han uttryckligt förklarat att det inte gällde något som var farligt för gossen.

Han tog en bil till den uppgivna adressen och fann gossen ännu hemma.

»Jag vill se det där vackra utländska märket du fick för några dagar sedan», sade reportern, som demonstrativt lekte med en femtioöring.

»Jaså det», sade Nordiska kompaniets prydnad genast med en blick på myntet. »Det har jag inte haft tid att klistra upp ännu.»

En halv minut efteråt höll Wallion i sin hand ett frimärke av utpräglat exotiskt utseende. Han tog fram sin lup och granskade det.

»Har du fått andra utländska märken nyligen?» sporde han.

»Nej», sade pojken med blicken nitad vid myntet.

Wallion hade ingen svårighet att känna igen märket. Olyckligtvis var själva stämpeln oläslig. Han lämnade gossen märket jämte myntet och gick. Han var mycket tankfull, för att icke säga överraskad.

Om icke frimärket ljög, hade det av brevbäraren omtalade och av den okände troligtvis eftertraktade konvolutet kommit från republiken Costazuela i Mellanamerika.

Vad hade doktor Hesselman haft med Costazuela att göra?

Och vem var den mystiska kvinnan som talade svenska med utländsk brytning?

Det var frågor som tarvade eftertanke. Medan han övertänkte dem for han ned till redaktionen.

13.

Natten mellan den 26 och *27* inträffade den mystiska tilldragelsen i villans hall.

Någon detektiv var icke posterad i villan; man hade fått upp ett spår och samma natt gjordes en grundlig rassia i småhotellen i Staden mellan broarna. Den döde hade blivit införd till staden i och för obduktionen.

Ehuru Steno Beyler kommit ut för att tillbringa natten i villan, kände sig Pauline ensam och övergiven. Den behärskning hon visade, dolde en gränslös sorg över faderns plötsliga död. Doktor Hesselman hade med all

sin inbundenhet visat sin enda dotter en stilla och intensiv ömhet, som hon besvarat med sin naturs hela styrka.

Till denna sorg kom hennes bekymmer för framtiden. Skulle hemmet upplösas, villan måhända säljas, för stor som den var för henne ensam?

Hon önskade att Maurice Wallion varit där, att hans starka grå ögon skänkt henne det lugn som bodde i dem. Men han var icke där.

Klockan slog tolv. Den slog ett, utan att hon somnat ifrån sina tankar. En pinande huvudvärk höll henne vaken, och med vakan följde en hel här av tankar som ingenting kunde förjaga.

Slutligen tände hon lampan.

»Jag skall ta ett pulver», tänkte hon, »så får jag sova.»

Hon sökte förgäves efter asken, och slutligen kom hon ihåg, att hon ställt den ifrån sig på bordet nere i matsalen.

Hon steg upp, svepte en morgonrock om sig och öppnade sakta dörren. Därute var alldeles mörkt och tyst. Pauline var icke mörkrädd. Hon gick ljudlöst och raskt utför den mattbelagda trappan ned i hallen, genom vars stora fönster en blek ljusning föll in.

Icke förrän hon kommit halvvägs över hallen varseblev hon med en ilning av oresonlig skräck att ytterdörren, som hon själv hade låst och reglat några timmar tidigare, stod på glänt, så att hon såg ett stycke av stentrappan och sandgången utanför.

I samma nu såg hon också något mera. Vid biblioteksdörren stod en lång, bredaxlad man med ryggen vänd mot henne.

Hon blev stående orörlig, och medan hon som hypnotiserad stirrade på den främmande gestalten tvärs över hallen, kände hon en slags svindel, som började med en ilning i fingerspetsarna och som kom allt att dansa runt för hennes ögon.

»Jag drömmer!» tänkte hon.

I sanning, hon drömde. Hon drömde att gestalten vid biblioteksdörren hade hennes fars sätt att föra axlarna, hennes fars hållning och hennes fars nacke. Och alltjämt stod den där orörlig, smältande samman med mörkret.

En kall fläkt från ytterdörren kom flickan att rysa från huvud till fot, hon tog med stela blickar några steg framåt, liksom dragen ditåt mot sin vilja, och utbrast med en röst av tvivel och skräck:

»Pappa!»

Mannen spratt till och vände sig om med ett lågt utrop. Han tvekade ett ögonblick och gick sedan rätt emot henne med långa glidande steg. Då hon såg hans ansikte i det knappa ljuset från fönstret, varsnade hon att det var en främling med slätrakat ansikte och tätt tillbakastruket hår. Hans ögon tycktes brinna av upphetsning. Han sträckte med en egendomlig åtbörd händerna emot henne och närmade sig utan ett ljud.

Pauline drog sig steg för steg tillbaka mot trappans fot, och främlingen följde efter henne. Då han var på några stegs avstånd uppgav hon ett genomträngande skrik och föll ned på trappan.

Några ögonblick därefter tändes ljus överallt i huset. Steno Beyler, betjänten och husjungfrun kommo

nedrusande och funno Pauline liggande orörlig som hon fallit.

Av den mystiske okände syntes icke ett spår, men ytterdörren stod fortfarande öppen.

14.

Maurice Wallion satt ännu vid ett-tiden på natten kvar på redaktionen, sedan han slutat sin andra artikel om Hesselmanska mysteriet. Han läste betänksamt igenom den, medan han rökte en sista goldtip. Då började telefonen stormringa.

Det var Steno Beyler, som korthugget och nervöst omtalade det inträffade. Detektivreporterns ögon glimmade till.

»Är din kusin oskadad?» var hans första fråga.

»Ja, hon är uppskrämd, det är allt. Det märkvärdiga är att ingenting tycks vara rört i biblioteket eller annorstädes. Den mystiske besökaren kom och gick som en drömsyn.»

»Han var inte mer drömsyn än att han lämnade ytterdörren öppen», anmärkte Wallion.

»Ja», utbrast Beyler, »hur kunde han komma in då dörren var reglad och hade en säkerhetskedja på? Det är absolut oförklarligt!»

Wallion sade efter ett ögonblick:

»Jag kunde ha lust att fara ut genast till Lidingön, men det är onödigt förrän i morgon. Hälsa din kusin att hon inte skall vara orolig. Apropå», tillade han, »vem tror du den där nattliga gästen egentligen var?»

Det var tyst en lång stund.

»Det vet ingen», svarade Beyler sedan. »Allra minst jag.»

»Verkligen? Det är en enkel addition, tycks det mig.»

»Vad! Wallion, har du verkligen? Vet du ...»

»Ja, mycket väl.»

»Nå, säg ut!»

»Jag vet», sade reportern och log för sig själv, »att det var *den andre*. Adjö med dig!»

Sex timmar senare var Dagskuriren ute, med halva första sidan ägnad åt Hesselmanska affären.

»Mysteriet djupnar. – Vår reporter uppdagar att mördarna sökt vissa papper i doktor Hesselmans ägo. – Överfallet på brevbäraren. – En mystisk försändelse från Costazuela.»

Detta var några av rubrikerna. Därefter följde en redogörelse dels för M. W:ns och dels för polisens arbete. Den senare sades vara en av brottslingarna på spåren, vartill fogades denna kommentar:

»Det är egendomligt att se på vilka lösa grunder polisen anser sig kunna skrida till häktning. Man erinrar sig här osökt Hammarbyhistorien. Ehuru vi som vanligt nekas varje även den enklaste upplysning av de officiella myndigheterna, veta vi mycket väl vem det är som efterspanas och kunna på förhand bestämt meddela, »att han är oskyldig till detta speciella brott.»

I slutet av artikeln följde ett tillägg med rubrik »Inbrott i natt i Hesselmanska villan?»

»I pressläggningsögonblicket erfara vi att en ny, egendomlig händelse ägt rum», hette det, och därefter redogjordes för Pauline Hesselmans nattliga äventyr. Det var intet tvivel, antydde M. W:n, att det även här gällde de mystiska papperen, ehuru det var omöjligt att redan nu avgöra om dessa pappers gömställe upptäckts och plundrats eller ej.

De övriga morgontidningarna, speciellt Stockholmsbladet, voro fulla av ett illa dolt raseri över Dagskurirens påbörjade kampanj. »En morgontidning», framkastades det (inga namn för all del!), »har med sin vanliga hänsynslöshet velat gå de officiella undersökningarna i förväg och hotar nu att underminera polisens arbete och varna brottslingarna genom att publicera en del lösa fakta, tillfälligtvis uppsnappade. Ett effektivt stoppande av denna trafik vore mer än välbehövligt.»

Maurice Wallion drog på munnen åt denna tirad och då han fick se en karrikatyr av sig själv lyssnande med ett jättestort öra vid ett nyckelhål, klippte han ut den och klistrade upp den bredvid sitt bord.

Under tiden övervägde han, om han redan i nästa artikel skulle lägga fram fakta rörande de blå zigzaglinjerna.

Han beslöt att vänta.

15.

De närmaste dagarna medförde icke mycket nytt. Wallions samling av fakta blev icke förökad. Den hade nu detta utseende:

1. En mer än meterlång remsa av skrivmaskinspapper, 2 cm. bred, med en oregelbunden blå zigzaglinje. I ena änden av remsan »^{2}/1 14 Hamburg» skrivet med blyerts av dr Hesselmans hand.

2. Pauline Hesselmans vittnesbörd om telefonsamtalet mellan doktorn och en okänd den 23 mars samt vad därpå följde.

3. En lapp av fint postpapper med en blå zigzaglinje. Datum ^{26}/3.

4. En d:o med d:o. Datum ^{30}/4.

5. En d:o med d:o. Datum ^{20}/5.

6. Vittnesmål att ett stort konvolut anlänt från utlandet till doktorn den 16-18 maj samt att försök gjorts att hindra dess framkomst.

7. Costazuelamärket, troligen från konvolutet.

8. Vittnesmål att en blå zigzaglinje förekommit på trädgårdsdörren morgonen ^{25}/5.

9. Vittnesmålen om mordet samma kväll.

10. Det nattliga besöket i villan ^{26}/5.

Då detektivreportern granskade dessa anteckningar, fann han, att de sällsamma blå linjerna på ett iögonenfallande sätt behärskade och utgjorde orsaken till händelsernas ödesdigra utveckling. Han anade, att kände han blott dessa linjers hemlighet var hela gåtans lösning icke långt borta.

»Det blå spåret!» mumlade han. »Jag skall följa det blå spåret, det skall föra mig till de okända mördarna till sist.»

»Vad är det blå spåret?» sade han till Steno Beyler. »Vi måste antaga att det är ett *budskap* om något. Det kan vara antingen ett chiffer – och då skall jag finna nyckeln, eller ock ha vissa fakta givits gestalten av en grafisk kurva – och då gäller det att erhålla principen för kurvan.»

»Jag har aldrig sett något liknande de blå linjerna», sade Steno hopplöst.

»Men det har jag», avbröt honom Wallion. »I en populärvetenskaplig tidskrift 'Vetenskapen och livet' observerade jag nyligen en uppsats där *det mänskliga talet* återgavs i kurvor som fullkomligt likna våra gåtfulla linjer.»

»Det mänskliga talet!» utbrast Steno häpen.

De blå zigzaglinjerna: 1) Den långa remsan (början) dat. $^{2}/1$; 2) Datum $^{26}/3$; 3) Datum $^{30}/4$; 4) Datum $^{20}/5$.

»Ja», fortfor detektivreportern. »Det låter tänka sig. Doktorns vetenskapliga arbete kunde ha lett honom åt det hållet. Och det är naturligtvis icke uteslutet att den idén har tillämpats för att sända vissa hemlighetsfulla budskap.»

»Men då», sade den yngre mannen ivrigt, »tycks du ju syfta på att mordet på min morbror kunde härröra av vetenskaplig rivalitet eller dylikt.»

Wallion ryckte på axlarna.

»Även i den vetenskapliga världen förekommer både stöld och andra brott», sade han. »Varför icke mord? Men jag säger icke att jag tror det.»

Efter det mystiska besöket natten till den *27* hade Maurice Wallion helt enkelt bosatt sig i villan i stället för Beyler och anhållit att få sin sovplats i biblioteket.

Det onämnda skälet härtill var det, att han önskade övervaka betjänten. Han misstänkte inom sig att det var betjänten som lämnat ytterdörren i sådant skick att den okände kunnat komma in. Å andra sidan, hade denne okände nått sitt mål? Hade han nu *papperen* i sitt våld?

Wallion hade velat ge mycket för att veta det.

På kvällen den 27 gjorde polisen sitt bebådade kap. Den häktade då den bekante norske stortjuven Storm-Nissen såsom misstänkt för mordet på doktor Hesselman.

Härtill anmärkte Dagskuriren nästa dag:

»Det är möjligt att polisen med denna häktning förebyggt något större inbrott av Storm-Nissens vanliga. Men frånsett det bevisliga faktum att han setts ströva omkring i Lidingö villastad på ett misstänkt sätt och att han är en liten spenslig karl, vid häktandet iklädd regnrock och sportmössa, kan intet förebringas emot honom. Det är farligt att så låta missleda sig av tillfälligheter.»

Kommissarie Hedenborg hade först antagit att det var Storm-Nissen som trängde in i villan natten efter mordet, men Wallion tog honom lätt ur denna villfarelse. Huru som helst, av midnattsgästen fanns icke ett spår någonstädes. Vad Storm-Nissen beträffar nekade han till allt.

Första polisrannsakningen erbjöd en del oväntade punkter.

Wallion var närvarande. Före dess början kom kommissarie Hedenborg fram till honom.

»Herr Wallion», sade han, »ni kommer inte att framkallas som vittne, ehuru ni mycket väl kunde det, eftersom ni gjorde flera av de första iakttagelserna på mordplatsen. Därför vill jag fråga er om ni har något emot att jag använder er bevisföring rörande mördarnas antal, som jag anser alldeles riktig?»

»Nej, för all del», sade reportern. »Gör som ni vill.»

Den häktade Storm-Nissen infördes nu, och förhöret tog sin början. Domaren använde först av allt en ansenlig tid att fastslå situationen i villan alltifrån middagen och fram till de ödesdigra tre skotten. Spörsmålet huruvida dörrarna verkligen voro låsta och reglade genomgicks grundligt, och det konstaterades att villan var fullkomligt säkert stängd.

Betjänten var den förste som undergick förhör. Han svarade långsamt och avmätt. Han hade icke sett doktorns besökare. Han hade icke sett någon som kunde tas för mördaren. Han hade icke iakttagit något som helst misstänkt. Fick redogöra för sina handlingar efter skotten. Hade icke sett någon i eller nära mordrummet. Hade han förut sett häktade Storm-Nissen? Nej, han hade aldrig förut sett den mannen. Visste han att doktorn sedan lång tid före mordet varit nervös och orolig? Ja. Kände han orsaken härtill? Nej.

På detta sätt fortgick det, medan Maurice Wallion spänt lyssnade. Betjäntens okunnighet frapperade honom åter. Denna okunnighet var enligt hans åsikt onaturlig.

Slutligen fick betjänten avträda. Kokerskan och husjungfrun utfrågades men hade ingenting att förmäla. Därpå kom Pauline Hesselman.

Det gick ett sorl genom salen då den slanka, blonda gestalten i sorgdräkten kom fram. Och ofrivilligt anslog rannsakningsdomaren en annan ton, då han började utfråga henne. Hon redogjorde klart och koncist för sina iakttagelser. Endast ett ögonblick svek hennes lugn: det var då hon skildrade faderns uppträdande tiden före mordet.

Pauline lämnade dagens första värdefulla upplysning. Hennes vittnesmål om den lille spenslige mannen utanför trädgårdsmuren väckte livligt intresse.

»Känner ni i den häktade igen honom?» frågade rannsakningsdomaren hastigt.

Pauline såg på norrmannen och skakade på huvudet.

»Nej», sade hon.

»Kan ni bestämt avgöra att det *inte* är han?»

Pauline nekade åter. Det kunde hon inte.

Nu uppträdde kommissarie Hedenborg och framlade resultatet av sin första undersökning. Det var tydligt att mördarna voro två. Den ene var en småväxt, spenslig man, den andre stor och bredaxlad med slätrakat ansikte och tillbakastruket hår.

Vid de sista orden lyfte Wallion ögonen från anteckningarna. Så, Hedenborg ansåg också att det var *den andre* som avlade det mystiska midnattsbesöket.

Under åhörarnas hörbara intresse skildrade kommissarien mordets sannolika förlopp och påpekade att den funna revolvern förmodligen var själva mordvapnet.

Här vände sig rannsakningsdomaren till läkaren som förrättat obduktionen. Den uttagna kulan företeddes. Den var av samma kaliber som den funna revolvern.

Erkände anklagade att det var hans revolver?

»Jag har fanden rive mig aldrig ägt en revolver», svarade norrmannen nytert.

Erkände anklagade att han varit närvarande vid mordet på doktor Hesselman?

Anklagade hånskrattade.

Kommissarien begärde hörandet av de vittnen han anskaffat.

Fru Tomander var ägarinna till det lilla nykterhetskaféet på vägen mellan Hesselmans villa och elektriska spårvägens hållstation. Hon hade så gott som dagligen sett doktorn gå förbi kaféet. Vid pass en vecka före mordet hade en liten mager man i lång överrock och velourhatt suttit flera timmar i hennes kafé. Hon hade observerat honom emedan han tycktes vara utländing. Hon hade mycket svårt att förstå honom, då han begärde kaffe. Han hade hela tiden suttit och spejat nedåt vägen på ett sätt som om han icke ville bli sedd själv. Tämligen sent kom slutligen doktor Hesselman gående förbi ensam. Då reste sig främlingen, kastade ett mynt på brickan och följde efter doktorn på avstånd. Sedan såg hon inte till honom mera.

Kunde fru Tomander i den häktade känna igen denna främling?

Fru Tomander var inte säker, det kunde hända men hon ville inte gå ed på det.

Nu framträdde två unga damer, som vittnade att de vid ½ 11-tiden på kvällen den 25 maj sett en undersätsig man i regnrock gå in genom trädgårdsdörren i Hesselmanska villan.

Var det den häktade? Det kunde icke avgöras, enär avståndet var alltför stort och skymningen redan hade inträtt.

Storm-Nissen, vars plirande, sluga ögon följde allting med spänd uppmärksamhet, såg oförskämt belåten ut. Men strax efteråt dystrade han till, ty nu framropades fem eller sex vittnen, som sett honom ströva omkring i villasamhället och som *kände igen honom.* Det fastslogs med bestämdhet att norrmannen med misstänkt envishet uppehållit sig i trakten dagarna före mordet.

»Vad gjorde ni där?» frågade domaren.

»Jag funderade på att sätta upp en cigarraffär», svarade norrmannen fräckt.

»Såå, var hade ni tänkt få medel till det?»

»Åh bevars, jag har en gammal faster i Skien», genmälde stortjuven.

»Är er faster lång, bredaxlad, slätrakad och med tillbakastruket hår?» sporde domaren allvarsamt.

Storm-Nissen hånskrattade.

»Känner ni en sådan person som jag beskrivit?»

»Ja.»

»Var är han och vad heter han?»

»Bagarmästar Kristiansen på Västerbrogade i Köbenhavn.»

Ett allmänt skratt belönade den sublima fräckheten. Domaren slog handen i bordet.

Detektiv Ferlin vittnade, att själva storleken men ej formen av spåren i rabatten passade till den häktades fötter. På tillfrågan framställde han den åsikten, att den häktade vid mordet hade andra skodon. Dessa skodon hade man icke funnit. Den häktade hade enligt detektiv Ferlins mening jämte en medbrottsling berett sig tillträde till villan medelst en falsk nyckel som passade till trädgårdsdörren. Doktorn hade härunder överraskat dem och blivit nedskjuten av endera av dem. Den åsikt som framställts i en tidning, att inbrottet gällde vissa papper var föga trolig. Med kännedom om den häktades förflutna kunde man med visshet säga att det gällde en vanlig inbrottsstöld för åtkommande av befintliga värdesaker.

Nu framkallades några vittnen som mordkvällen sett en stor grå bil stående på en biväg nära bron mellan Lidingön och staden. Ingen visste varför den var där eller varifrån den kommit, och efter ungefär en timme hade den försvunnit. En man i läderdräkt och automobilmask hade hela tiden suttit väntande vid ratten. Trots efter forskningar hade detektiv Ferlin icke funnit någon i hela villasamhället som kändes vid denna bil eller dess ärende.

Vittnena hade icke observerat dess nummer, men ansågo att det var en privatbil.

Domaren såg förbryllad ut:

»Varför har man icke uppspanat denna bil?»

Kommissarien Hedenborg svarade, att efterforskningar pågingo men icke givit något resultat. Förmodligen hade Storm-Nissen väntat en rik skörd av sitt inbrott och avsett att bortföra rovet i bilen.

»Var fick ni tag i bilen, Storm-Nissen?»

»Hahaha!» svarade Storm-Nissen.

Den häktade fick en varning att iakttaga ett vårdat uppförande.

Domaren vände sig till kommissarie Hedenborg och frågade nästan tveksamt:

»Anser ni verkligen att Storm-Nissens medbrottsling var nog fräck att upprepa försöket natten efter mordet?»

»Det tycks vara ett faktum», svarade Hedenborg något långdraget.

Domaren fingrade tigande på en linjal. Han fann denna rannsakning vara en av de svåraste han haft. Slutligen bemannade han sig, antog sitt myndigaste uttryck och vände sig direkt till Storm-Nissen.

Den anklagades stund var kommen. Fråga efter fråga föll som en hagelskur över honom, tills han bleknade av trötthet där han stod. Timme efter timme gick på detta sätt, och åhörareskaran glesnade.

Även Maurice Wallion avlägsnade sig. Rannsakningen intresserade honom icke längre.

Han hade konstaterat två betydelsefulla omständigheter. Vid denna rannsakning hade icke nämnts ett ord om de blå linjerna. Icke heller hade det talats om den mystiska damen med altrösten och den utländska brytningen.

16.

Det var med en oangenäm överraskning Maurice Wallion upptäckte att villan var bevakad. Detta skedde följande dag.

Han fick redan på långt håll sikte på mannen med cykeln. Detektivreportern kom gående nedifrån spårvägen, då han gjorde denna häpnadsväckande upptäckt.

Mannen var klädd i en mörkgrå kavajkostym, bruna skor och panamahatt. Han låg i gräset vid vägkanten med cykeln bredvid sig. Från denna punkt övervakade han förstulet villans framsida utan att själv synas.

Då han hörde Wallions steg på vägen, vände han sig makligt och låg rökande på rygg med händerna under nacken.

Wallions blick var vänd rätt fram, men han hade en fullkomlig överblick över mannen. Det var en trettio års karl, över medellängd, väl utvecklad och med kraftiga bestämda rörelser. Hans drag voro hårda och grova. Mellan blossen på sin ovanligt stora cigarrett, kastade han snabba, lurande blickar på Wallion.

Detektivreportern passerade honom med händerna i fickorna utan att ändra takten. Två minuter senare släppte John Anderson in honom i villan.

Betjänten bar samma uttryck av slutenhet och undergivet lugn.

»God dag, Andersson», sade reportern tankspritt och stannade för att tända en cigarrett.

Betjänten räckte en tändsticka.

»Nå», framkastade Wallion likgiltigt och blåste ut ett moln av rök. »Har ni observerat sakernas senaste utveckling?»

Den gamle sköt en frågande blick.

»Villan är bevakad», fortsatte Wallion.

»Av polisen?» kom det kort och snabbt.

»Nej, min käre Andersson, inte av polisen. *Av de andra!»*

Såg journalistens skarpa blick rätt? Ryckte betjänten verkligen till?

Här är tre möjligheter, tänkte Wallion. Antingen äro papperen kvar i villan, och då bevaka de den. Eller också bevaka de betjänten, vilken otvivelaktigt känner någon del av hemligheten. Eller slutligen är det rätt och slätt mig de äro efter.

Ett ögonblick funderade han på att låta polisen överrumpla mannen med cykeln och se vad som följde. Men han övergav denna tanke som omöjlig.

Vem var för övrigt denna främling? Det var den fjärde i ordningen. Först de bägge männen som flydde från mordplatsen, därpå den mystiska damen och nu mannen med cykeln.

Han gick in i matsalen. Plötsligt skrattade han till och fortsatte hastigt ut i trädgården genom glasdörrarna. På andra sidan vägen satt en smutsig, trasig och skäggig landstrykare med en kort kritpipa i munnen och en trasig halmhatt, mörkbrun av ålder, neddragen över ansiktet.

Wallion gick makligt några varv i trädgården och rökte. Plötsligt tycktes han uppmärksamma den sorgliga figuren på andra sidan vägen. Han öppnade grinden och gick utan brådska över till honom.

»God dag, min gubbe», sade han hjärtligt. »Hur är det med er, är ni utan arbete?»

Den andre såg honom nalkas med illa dold oro.

»Oh ja-ja», mumlade han efter några sekunder lågt med mycket öppna a-ljud.

Samtidigt böjde han ned huvudet och stoppade händerna i fickorna. Detektivreportern hade emellertid redan observerat, att han hade ovanligt välskötta naglar för att vara en luffare.

»Jag skulle kunna skaffa er arbete», fortfor Wallion. »Med vedsågning», tillade han.

»Tack-ar så mygket», mumlade mannen med bortvänt huvud.

»Ert uttal är inte svenskt», anmärkte journalisten. »Ni har inte varit länge i Sverige.»

Nu vände mannen på huvudet, och deras ögon möttes. Främlingens voro nästan svarta, om av raseri eller fruktan var ovisst.

»Varifrån kommer ni?» fortsatte journalisten.

Mannen teg.

Maurice Wallion gjorde sina händer klara, lutade sig intill honom och viskade:

»Costazuela!»

Främlingen drog ett djupt, väsande andetag och rusade upp. I nästa nu var han långt nedåt vägen, löpande som en galning.

Reportern log bistert.

»Nummer fem!» mumlade han.

Det sugande ljudet av gummihjul hördes bakom honom och mannen i grå kostymen åkte förbi utan att se på honom. Den förmente luffaren var redan försvunnen och cyklisten ökade farten. Snart var även han borta.

Wallion gick in igen. De grå ögonen ’hade en egendomligt stålhård glans och det energiska ansiktet var allvarligare än någonsin.

Han såg ännu för sig bilden av främlingen som sprang i solskenet på den dammiga vägen, mannen som störtade bort i vansinnig rädsla från den som viskade ordet »Costazuela» i hans öra.

Var »Costazuela» en så kraftig trollformel, att den kom män att darra? För andra gången uppställde sig en fråga för Maurice Wallion: vad hade Arthur Hesselman med Costazuela att göra? De efterforskningar Wallion gjort i denna riktning hade givit ett negativt resultat.

Det mystiska konvolut som anlände till doktorn strax före mordet måste dock ha haft ett synnerligen viktigt innehåll. Det syntes av det djärva försöket att hindra dess framkomst med våld. Men den som begick överfallet på brevbäraren måste ha känt konvolutets ankomsttid. Han räknade fel på en dag eller två, det var allt.

Hur kunde han beräkna detta brevs ankomst?

Det fanns endast en möjlighet.

Då konvolutet avgick från Costazuela till Stockholm, telegraferades underrättelsen därom samtidigt från Costazuela och hit! Endast då var det möjligt att beräkna brevets väg. Men vilka telegraferade? Naturligtvis

icke den som sände brevet. Nej, sannolikare då spioner. Och till vilka telegraferades? Till doktor Hesselmans förföljare, som blevo hans mördare.

Utgjorde då dessa mördare en hel liga?

Det såg ut så.

I detta ögonblick försiggick i Maurice Wallions hjärna en omvärdering av hela situationen.

När den skarpsinnige reportern åtog sig den Hesselmanska saken, betraktade han den som upplösning av ett drama, vars katastrof redan inträffat. Det gällde brottslingarnas uppspårande och befordrande till straff.

Nu insåg han sitt misstag.

Dramat var icke slut!

Doktor Hesselmans död var blott en episod i detsamma. De okända förföljarna hade icke flytt. De voro fortfarande i full verksamhet ...

Pauline kom in till honom i biblioteket och Wallion berättade vad som inträffat.

»Men pappa hade intet med Costazuela att göra», sade flickan undrande.

»Jag vet det», svarade journalisten. »Jag har de sista dagarna grundligt utforskat den saken. Jag har till och med genomsökt den frimärkssamling kokerskans bror plockat ihop från doktorns bortkastade kuvert. Där finns inte mer än det enda Costazuelamärke vars tillvaro jag förut konstaterat. Resultat: er far hade inte någon förbindelse av något slag med republiken i Mellanamerika.»

»Nej», sade Pauline eftertänksamt. »Vad skulle väl det ha varit för slags förbindelse?»

»Natten till den 27 maj var ni ansikte mot ansikte med en av de män som vet det», genmälde journalisten och såg på henne.

Pauline ryste till.

»Jag tycker det är så underligt alltsammans», sade hon klagande. »Vad hade pappa gjort, vad har jag gjort, att något sådant som detta skulle drabba oss ..»

Detektivreportern bet ihop tänderna, men sade ingenting. Den gamle John gick genom biblioteket, tyst som en skugga. Wallion steg upp och gick efter honom ut i hallen. Han grep honom i axeln.

»Ni hörde vad hon sade», mumlade han lågt och häftigt. »Vad har hon gjort, att något sådant som detta drabbat henne! Kan ni tåla att en oskyldig flicka lider som hon? Är ni en av dem eller hurudan i alla makters namn är den hemlighet som ni känner – och gömmer för mig!»

Gubben hade stannat. Wallion såg det arbeta i de stela anletsdragen, men inte ett ljud undslapp honom.

Maurice Wallions ögon hade blivit förfärliga. Han skakade den gamle mannen.

»Ni svarar mig inte», fortfor han. »Ni vill inte säga vem *den andre* är – och ändå var det ni som öppnade dörren för honom natten efter mordet! Det kunde icke vara någon annan än ni. Och om icke den mannen är en drömfigur, skall jag ta rätt på honom. Polisen kan han undgå men inte mig! Och jag skall ta rätt på den utländska kvinnan också, jag skall se henne med mina ögon, vem hon än är. Jag skall ta upp kampen med dem alla, hör ni det!»

Han mötte betjäntens blick och släppte nästan ofrivilligt sitt offer. Det var en blick som ett sårat djur kunde ha givit sin plågoande. Och med ens såg Wallion något sällsamt.

Den gamle mannens kinder voro våta av tårar.

III.
COSTAZUELAPAPPEREN
17.

Doktor Hesselmans begravning ägde rum under en kolossal tillströmning av nyfikna och deltagande.

Icke på mycket länge hade något till den grad upprört det allmänna medvetandet som fallet Hesselman. Brottet var så meningslöst och den bekante vetenskapsmannens död insvept i ett så hemlighetsfullt dunkel, att allmänheten ej tröttnade att spekulera över detsamma. Det regnade skrivelser över tidningarna med uppslag och teorier. De flesta av dessa välmenande, oftast anonyma brev voro givetvis riktate till Dagskuriren och icke så få till M. W:n personligen.

Dagskurirens första artiklar över Hesselmangåtan hade väckt en oerhörd sensation. Den allmänna meningen var, att polisen arbetade skandalöst långsamt och allteftersom dagarna gingo utan synbara resultat växte otåligheten. Storm-Nissens arrestering mottogs mycket skeptiskt. Allas blickar vände sig till Maurice Wallion. Man begärde mera av honom.

Dagen efter begravningen innehöll Dagskuriren följande artikel:

»Varför fullföljer polisen icke de givna spåren? Var finns den mystiska damen?

Såsom var att befara har polisen låtit sig förledas genom Storm-Nissens arrestering att så gott som släppa alla andra spår. Vi ha skäl förmoda att de spaningar, som ägt rum efter den mystiske besökaren i villan natten efter mordet, vilken enligt polisens egen fastslagna uppfattning är den ena av mördarna, icke skötts med tillbörlig kraft. Man avvaktar Storm- Nissens bekännelse, utan tvivel.

Men Storm-Nissen har ingenting att bekänna. Vi veta mycket väl att han förr eller senare skall kunna prestera ett alibi.

Då har det växt mossa över spåren.

Ingen kan försvinna spårlöst i tomma luften. Men även en oskicklig brottsling kan undkomma, om han får god tid att utplåna sina spår. Det kan vara att frukta att så blir fallet här, liksom det blev i Hammarbyaffären, där italienarnas arrestering formligen hypnotiserade polisen: det mysteriet är olöst än i denna dag.

Skall så ske även med fallet Hesselman?

Det är polisen bekant att en elegant, mörkklädd dam besökt doktorn före mordet. Varför har denna dam icke framträtt om hon är oskyldig. Polisen kan framkalla tre eller kanske fyra vittnen som sett denna dam vid olika tillfällen nära villan. Fröken Hesselman har vittnat att denna dam haft ett hemlighetsfullt samtal med doktorn och lämnat honom mycket upprörd.

Yttermera: den reporter som skriver detta har haft ett telefonsamtal med en okänd dam, vars uttal förrådde utländsk extraktion. Var väl icke detta samma person? Om ej, varför försökte hon bringa oss att avstå från våra undersökningar i saken?

Och slutligen: vi skola framskaffa det vittne som omkring klockan elva på mordkvällen såg en bil susa över bron mellan Lidingön och staden. I denna bil satt en elegant dam med en mörk automobilslöja för ansiktet.

Var icke även det samma mystiska dam som envisas att skymta överallt i det Hesselmanska dramat?

Vi fråga öppet: vilja myndigheterna följa dessa anvisningar som vi nu givit? Skola de intaga sin vanliga avvisande hållning till pressens ärliga och snabba arbete? Vi önska inte bättre än att hjälpa polisen.

Men vill polisen icke ha vår hjälp, så är det vårt beslut och vårt löfte till läsarna att fullfölja forskningarna på egen hand. Och då få vi se vem som kommer först till målet.»

Denna djärva stöt av Dagskuriren åstadkom en enorm uppståndelse. I själva verket hade en hetsig rådplägning inne hos huvudredaktören föregått artikelns publicerande.

Många ansågo också, att tidningen gått för långt. Detta var en ren utmaning mot polisen, sade de. Andra, och kanske de flesta, voro fulla av entusiasm och funno här ett nytt bevis på pressens nästan obegränsade förmåga och makt. Hela huvudstaden diskuterade saken. Alla frågade: vem är den mörka damen? Vilken roll spelar hon i dramat?

En belöning hade utfästs av polisen för den som kunde meddela upplysningar som ledde till *den andre mannens* gripande.

Man undrade om ett liknande pris skulle sättas på den mörka damens huvud.

18.

Maurice Wallion satt i Hesselmanska villans bibliotek och läste aftontidningarna.

De voro i allmänhet föga blida emot honom. »En morgontidning», hette det, »synes ha tagit till sin uppgift att hålla den häktade stortjuven Storm-Nissen om ryggen. Detta kan tyckas ganska egendomligt, om man inte visste vem det är som arbetar i nämnda tidnings spalter. En viss ärelystnad tycks på det hållet råda att införa en veritabel amerikansk »gula-press-teknik», som vi lyckligtvis hittills varit förskonade från. Enligt vår mening har polisen redan utfört ett gott stycke arbete och synes reda sig utmärkt utan hjälp. Endast ett nervöst begär att till varje pris komma myndigheterna till livs kan diktera en motsatt åsikt.»

Detektivreportern kramade ihop tidningen och kastade den ifrån sig.

»Vi svenskar förneka oss aldrig då det gäller avundsjuka», mumlade han bistert.

Han fläkte upp nästa tidningsdrake och hans blick mötte denna rubrik:

»Den mörka damen – en fabel eller en mystifikation?»

»Tröst för svidande polishjärtan!» utbrast han gäckande och slängde bladet under bordet.

Därpå sjönk han i djupa tankar, allt under det den ena cigarretten efter den andra förvandlades till rök och aska mellan hans fingrar. Den kraftiga hakan var ännu mera framskjuten än vanligt. Den store mannen var vid ett avgjort dåligt lynne.

Klockan elva kom Pauline Hesselman in för att säga godnatt.

»Jag måste tacka er», sade hon med ett litet leende och räckte honom handen.

»För vad?» frågade han sakta och höll fast hennes hand.

»För edra djärva ord i Dagskuriren», fortsatte hon. »När jag läste dem kände jag, vad er hjälp betyder för mig.»

»Tror ni på mig?» sporde han snabbt.

»Ja», svarade hon. »Jag tror att ni är den enda som kan hjälpa och skydda mig. Det är så mörkt och hemskt allt detta som obönhörligt händer utan att jag kan hindra det. Skaffa er bara inga ovänner för min skull, det ber jag er.»

Journalisten smålog.

»Får jag blott sådana ovänner som jag kanske skaffat mig i dag», sade han, »så reder jag mig nog.»

»Har ni då andra fiender?» frågade flickan osäkert.

»Om några av bekantskaperna från mina vandringsår döke upp», genmälde Wallion med plötsligt allvar, »då vore mitt liv icke mycket värt.»

Han förde samtalet på andra ting. Efter några minuter steg Pauline upp, sade godnatt och gick.

I dörren vände hon sig om.

»Är det verkligen nödvändigt att ni ligger här i biblioteket på den där obekväma soffan?» frågade hon.

»Nödvändigt är det kanske ej, men jag vill det», svarade journalisten något oartigt.

»Det skälet böjer jag mig naturligtvis för», smålog Pauline. »Godnatt.»

Han hörde henne gå upp till sig. Strax efter kom betjänten och gick uppför vindeltrappan till sitt vindsrum.

Detektivreportern gjorde en tyst och snabb expedition runt bottenvåningen för att förvissa sig om att dörrar och fönster voro stängda. Därefter gick han till vila på den läderklädda soffan.

Under sina skiftande äventyr hade han förvärvat vanan att sova ytterligt lätt, och denna vana hade mer än en gång räddat hans liv.

Då han något efter klockan ett plötsligt slog upp ögonen i det kolmörka rummet, vars tunga gardiner voro dragna för fönstren, visste han därför med bestämdhet att det var något av hans sinnen som reagerat för ett yttre fenomen och väckt honom.

Han låg orörlig, klarvaket lyssnande. En känsla av fara kom hans blod att pulsera snabbare. Han stirrade ut i den svarta kuben av mörker och försökte bestämma vad det var som väckt honom så oväntat.

En oklar förnimmelse sade honom, att det kunde ha varit ett blixtsnabbt ljusskén. Det kunde också ha varit ett steg på mattan. En varelse kunde ha stått i mörkret vid hans bädd och sett på honom ...

Ett starkt psykiskt obehag sade honom lika säkert, som om han avläst ett instruments utslag, att någon fanns i närheten av honom, någon som han icke kunde se, någon som hade ont i sinnet.

Han hörde sitt eget fickur ticka på bordet. En svag ljusstrimma silade sig in mellan gardinen och det ena fönstret och visade den närmaste delen av en bokhylla. Borta vid vindeltrappan däremot rådde ett ogenomträngligt mörker.

Fem minuter gingo. Han kunde svära på att under dessa fem minuter icke det minsta ljud hörts i hela huset.

Icke desto mindre kände han av instinkt att någonting försiggick i mörkret omkring honom.

Plötsligt hörde han ett svagt ljud. Det var ett sakta klirrande av glas mot glas och kom från rummet ovanför

– från laboratoriet.

En minut efteråt hade detektivreportern ljudlöst klätt på sig och stod lyssnande mitt på golvet. Skorna hade han lämnat för att kunna röra sig utan buller. Han kände med en van rörelse att browningen låg i höftfickan. Den fick inte användas annat än i yttersta nödfall.

Han smög bort mot vindeltrappan och lyssnade uppåt det svarta hålet.

Klirrandet upprepades ej. Efter en olidlig väntan uppfångade han i stället ett försiktigt hasande ljud som då tyg gnider mot trä, och i trappan syntes några sekunder reflexen av ett vitt sken, vilket försvann lika hastigt som det kommit.

Han begynte steg för steg flytta sig uppåt i den trånga vindeln, halvt beredd på ett plötsligt överfall. Men intet sådant kom. Det var högt till taket i biblioteket och trappstegen voro många, men till sist nådde han upp.

Han sträckte försiktigt upp huvudet och tog en hastig överblick av laboratoriet.

Här var något ljusare, ty gardinerna voro icke helt fördragna och en blek strimma föll framåt golvet.

Reporterns skarpa blick irrade mer och mer förbryllad omkring bland glasskåpen, borden och hyllorna. Det var spöklikt tyst därinne. Allt stod på sin plats. Rummet var tomt.

Eller rättare: det föreföll tomt. Reportern visste, att en levande varelse måste finnas där. Hans skarpa sinnen bedrogo honom ej.

Han stod orörlig och spejade, litet framåtlutad, beredd till handling. Var han upptäckt?

Stod det någon, kanske tätt intill honom i mörkret, och beredde sig till ett anfall?

Den elektriska knappen satt alldeles ovanför trappan, det visste han. Han beslöt att stiga upp de återstående stegen och tända ljuset, komma vad komma ville. Han tog ett steg uppåt.

I det samma gled en svart skugga ljudlöst fram över ljusstrimman på golvet, ut ur mörkret på den ena sidan och in i mörkret på den andra. Wallion såg en skymt av en spöklik figur, svart från huvud till fot, klädd i någon tätt åtsittande beklädnad som täckte även händer och ansikte. Sedan var den borta igen. Wallion tog ännu ett steg.

Ett intensivt vitt sken blixtrade detektivreportern rätt i ansiktet. Han rusade upp och slog till. Hans knutna näve träffade tomma luften. Skenet slocknade och medan han bländad vek tillbaka, trevande efter väggknappen drabbade honom ett våldsamt slag mitt i bröstet. Han slungade sig framåt med utbredda armar för att brottas med sin fiende, men han träffade intet. Med en känsla som liknade förfäran märkte han, att den mystiske motståndaren icke förrådde sig ens med det minsta buller.

Nu fann han knappen och det elektriska ljuset flammade upp. Wallions blick flög över rummet.

Nere i vindeltrappan såg han övre delen av en svart mask, och ett par glödande ögon betraktade honom en sekund. Därefter sjönko de ned och voro borta. Wallion rusade blint ned i mörkret. Han hörde ett knäppande i dörren till hallen, och i två språng var han där.

Han törnade ihop med en kropp som först gav vika och därpå smidigt och ursinnigt slöt sig upp emot honom. De slogo armarna om varandra och brottades i mörkret.

Journalisten kände att han hade att göra med en kraftfull och vältränad motståndare. Men med en vild glädje

märkte han även att han var den överlägsne. Medan de brottades, kände han att den andre var klädd i en trikålik beklädnad utan knappar eller öppningar; händerna hade samma betäckning. Det var en kostym, typisk för många kontinentala stortjuvar; förmodligen hörde ett par filtskor till utrustningen. Dessa iakttagelser gjorde reportern automatiskt, under det han långsamt pressade ned den andre mot golvet. Den svarte kämpade allt svagare emot.

Plötsligt vände han sig med en ållik rörelse i Wallions armar och slungade huvudet blixtsnabbt tillbaka. Det fruktansvärda slaget träffade reportern mitt i ansiktet. Wallion släppte ofrivilligt efter, en kort kamp och han vacklade baklänges, medan den andre försvann ur hans grepp.

Halldörren slog upp och igen, och ett gällt skratt ljöd utifrån.

Wallion samlade sig och rusade efter. Ett av fönstren i hallen svängde halvöppet för vinden. Dess nedre ruta var utskuren med en diamant och intryckt med ett tjärat papper. Journalisten stod i begrepp att hoppa ut, då han hörde ett betydelsefullt ljud utifrån.

Det var ljudet av en motorcykel som avlägsnade sig nere på vägen till staden.

»Jakten är lönlös!» mumlade han.

Han hämtade andan. Huset Hesselmans okända

fiender hade gjort ett nytt nattligt besök, ännu djärvare än det förra. Det blev mer och mer tydligt, att de icke skydde någonting, då det gällde att få fatt i vad de åtrådde. De voro beredda till allt.

»Till allt», upprepade Wallion och såg på sin rockärm. Den var upprispad från armbågen till handen av en ovanligt skarp kniv.

19.

Icke förrän på morgonen, då han vid dagsljus övertänkte nattens händelse, kom den tanken för honom, att han kanske där vid biblioteksdörren hållit gåtans lösning mellan sina händer. Om han bara kunnat hålla den svarta gestalten kvar och ropat liv i husets invånare, tillkallat polis! Då hade den hemlighetsfulle nattvandraren nödgats kasta sin mask. Vilket ansikte hade visat sig under masken? Ännu ett nytt måhända, ännu en av de namnlösa fiender som Maurice Wallion kände omkring sig.

Detektivreportern lämnade villan tidigt utan att tills vidare med ett ord antyda det skedda för någon enda i huset. Femtio meter nedåt vägen syntes de tydliga spåren av motorcykelns hjul. Märken visade att cykeln legat gömd under en buske, medan dess ägare gjorde inbrott i villan. Själva inbrottet var ovanligt väl gjort i sitt slag. Rutans intryckande måste ha försiggått så gott som ljudlöst. Nedanför fönstret på marken syntes ingenting så när som på några nedtrampade grässtrån.

Journalisten gick tillbaka till cykelspåret och följde det utan möda den långa vägen ned till bron. Här och där var det nästan osynligt på den hårda vägen, men litet längre bort dök det fram igen och gick rakt som draget med en linjal mot staden.

Nere vid bron hade hjulen gått genom en liten vattensamling och som morgonluften var mättad av fukt syntes ännu ett fuktigt streck ett stycke inåt bron.

På Ropstens-sidan försvann spåret definitivt. Detektivreportern sökte fram och åter ända upp emot järnvägen men utan att återfinna det. Till sist uppgav han försöket och tog en spårvagn in till staden för att anmäla inbrottet hos polisen.

I polishuset stötte han på kommissarie Hedenborg.

»Hallå!» utbrast denne. »Vad nu? Kommer ni med nyheter om den mörka damen?»

»Inte precis om henne», genmälde journalisten. »Men däremot om något annat.»

Han redogjorde för det nattliga inbrottet. Kommissarien hörde på med en intensiv överraskning, som slutligen tog form i ett utrop.

»Tusan hakar», brast han lös, »aldrig har jag varit med om något liknande. Hur vi arbeta, trasslar det till sig mer och mer. Ingen lös ända att gripa fatt i någonstädes! Alltsammans är ett enda ogenomträngligt dunkel. Apropå, det ser i alla fall ut som ni hade rätt i ett avseende, herr Wallion», tillade han.

»I vilket då?» sporde reportern utan nyfikenhet.

»I fråga om Storm-Nissen», förklarade kommissarien. »Jag är nästan rädd vi få släppa honom igen. Som ni vet har han skaffat sig en advokat, och det tros att det vid dagens rannsakning skall framläggas ett alibi.»

Wallion nickade endast.

»Jag gratulerar polisen att åter få händerna lediga», sade han.

»Vi förmoda», fortfor polismannen, »och jag vet att det också är er åsikt, att brottslingarna alltjämt äro kvar i Stockholm. Båtar och tåg ha varit strängt bevakade, tjogtals misstänkta ha skuggats av vårt folk, med ett ord, vi ha arbetat ursinnigt, det är rätta uttrycket.»

Han avbröt sig. Efter en stund fortsatte han i en annan ton:

»Kommer ni ned till rannsakningen? Det är några vittnen, som komma att intressera er.»

»Ja, jag skall komma», lovade Wallion.

Från polishuset for han ned till redaktionen. Litet senare på förmiddagen fick han veta att den mystiske motorcyklisten blivit sedd av en konstapel på Valhallavägen strax före klockan två på natten. Han var då klädd i gummirock och glasögon och tog vägen mot Odengatan. På Odengatan hade chaufförerna vid en bilstation observerat honom vid samma tid, och vid Odenplan hade några sena vandrare sett honom komma rusande uppför backen.

Men sedan var det slut. Om hans vidare framfärd kunde ingen giva minsta upplysning. Han var som uppslukad av jorden.

Wallion sökte med fantasiens hjälp följa den svarte mannens väg i fortsättningen. Hade han svängt in på någon av gatorna ned mot stadens centralare delar? Hade han fortsatt rätt fram mot Kungsholmen, eller hade han vikit av mot Norrtullshållet. Fältet var fritt för gissningar. Samtliga dessa antaganden öppnade ofantliga undersökningsområden med tusen kryphål för en motorcykel att försvinna.

Och försvunnen var han, tänkte journalisten. Men det finns mer än ett spår till rävens lya, tröstade han sig, och jag skall nå honom till slut.

Klockan ett begav han sig till rannsakningen. Den hade ännu icke börjat. Massor av folk rörde sig i och omkring lokalen. Många kände igen den bekante reportern, och han hörde sitt namn mumlas från alla håll. Han träffade några kolleger och skakade hand med dem, men han undvek skickligt deras frågor och banade sig väg till en plats.

Försvarsadvokaten gjorde sitt inträde. Det var en helt ung man, mera känd som författare till några skådespel än som advokat. Några skarpa ögon observerade, att advokaten och Maurice Wallion växlade en betydelsefull blick tvärs över salen, och detta väckte en hel del undran.

Sorlet i salen nedtystades, och rannsakningen började. Den anklagades advokat reste sig.

»Jag hemställer», sade han, »att försvarssidans vittnen höras först, enär dessa vittnesmål skola visa sig avgörande i vad på min klient ankommer.»

Efter en kort överläggning fick han sin anhållan beviljad. Han fortfor:

»Ehuru det ur vissa synpunkter kunde synas överflödigt har jag velat föra fram konduktören Albert Svensén som vittne, då hans vittnesmål skall visa att åtskilliga uppgifter om vad som föregick mordet icke äro oantastliga.»

Wallion rynkade pannan. Vad var detta? Vad skulle nu komma? Advokatens första drag förbryllade honom.

Konduktören Svensén framropades och avlade sitt vittnesmål, som var helt kort. Han hade sett doktor Hesselman sent på mordkvällen. Han hade på aftonen den 25 maj haft tjänstgöring på en av gula linjens motorvagnar. Han hade ofta tjänstgöring på denna linje, och han kände till utseendet många av de mera regelbundna trafikanterna till och från Lidingön. Klockan hade felat några minuter i åtta, då doktor Hesselman steg på vagnen vid Sturegatan och följde med ut till Lidingön.

Efter dessa ord blev det en kort tystnad. Ingen förstod ännu meningen, ingen mer än Wallion, som hastigt lutade sig fram.

»Får jag be vittnet upprepa sin uppgift om tiden då han såg doktor Hesselman», sade advokaten avmätt.

»Några minuter före åtta», upprepade konduktören.

»Hur kan ni vara viss om det?»

»Jag kan bestämma tiden emedan jag mycket väl minns att det var min sista tur för dagen.»

»Och ni anser att ni känner igen doktor Hesselman till utseendet?»

»Ja, ganska säkert.»

Advokaten vände sig till rannsakningsdomaren.

»Jag ber att få fästa rättens uppmärksamhet på dessa uppgifter», sade han triumferande. »De strida mot vad som förut andragits i saken. Det har sagts att doktor Hesselman omkring klockan halv åtta drog sig tillbaka till sina rum och att han en halvtimme senare gav order att huset skulle stängas för natten. Hur är detta möjligt om han några minuter före åtta stiger på en spårvagn vid Sturegatan?»

Ett mummel av överraskning hälsade dessa ord. Advokaten kunde icke neka sig nöjet att kasta en blick åt Maurice Wallions håll. Den skarpsinnige reportern hade ett sällsamt uttryck i ansiktet, och han besvarade advokatens blick med ett flyktigt leende.

»Menar den anklagades försvarare att den föregående bevisningen skulle vara bristfällig?» frågade rannsakningsdomaren.

»Jag har icke velat framställa någon mening om den saken», blev det diplomatiska svaret. »Jag lämnar konduktören Svenséns vittnesbörd att tala för sig själv.»

»Vilket det gör», genmälde domaren torrt.

Han underkastade konduktören ett ingående korsförhör. Varför hade han icke framträtt med sitt vittnesmål tidigare? Det skedda hade inte dykt upp i hans minne förrän nu, svarade konduktören. Fann inte vittnet detta märkvärdigt i betraktande av den vikt hans uppgifter, om de voro riktiga, kunde ha för målet?

Advokaten protesterade mot en sådan fråga.

»Var vittnet övertygad om att det var den 25 maj han gjorde sin iakttagelse?» fortfor domaren.

»Ja.»

»Kunde det inte vara den 24?»

»Nej, visst inte.»

»Hur kan vittnet påstå det, när han glömde bort det hela så snart det inträffat? Dagen därpå hade ju tidningarna utförliga skildringar av mordet. Varför gick han inte till polisen då?»

Vittnet teg.

»Hade vittnet verkligen *observerat* doktor Hesselman? Hade han inte snarare ett mera allmänt intryck av att någon person med doktorns utseende fanns med på vagnen?»

Nej, det trodde inte vittnet. Så var det nog inte.

»Svara ja eller nej! Inga undflykter!”

»Nej.»

»Kan vittnet gå ed på sina uppgifter?» Djup tystnad följde på dessa betydelsefulla ord. En andlös spänning rådde bland åhörareskaran.

Domaren upprepade sin fråga i ännu myndigare ton. Svetten pärlade i den olycklige konduktörens panna.

»Nej», slapp det slutligen motvilligt ur honom.

Därmed fick han gå och sätta isig. Hans ord tillmättes ej mer någon betydelse. Advokaten bar nederlaget med ett beundransvärt lugn. Utan att vidare beröra konduktörens betvivlade vittnesmål framkallade han lugnt sina bägge återstående vittnen. Det syntes på honom, att han var viss om seger.

»Jag går nu till att bevisa min klients alibi», förklarade han. »För denna bevisning står jag delvis i tacksamhetsskuld till en bekant stockholmsjournalist, som intresserat sig för saken. Tack vare honom kan jag i dag bevisa att Storm-Nissen den 25 maj uppehöll sig i Nackaskogen från klockan sex på eftermiddagen till tolv på natten, då han återkom till staden med sista spårvagnen från Danvikstull. Hela denna tid var han i sällskap med f. d. rörarbetaren Janne Sköldin och ogifta Agneta Hansson. Det har kostat mycken möda att framskaffa dessa vittnen, men jag har som nämnt fått hjälp från ett oväntat håll. Jag begär att få dessa vittnen hörda!»

Åter gick ett sorl genom salen. Tidningsmännen skrevo som galningar. Rannsakningen fortgick under stegrad spänning. En timme senare var Storm- Nissens alibi fastslaget, ehuru med knapp nöd, och under stormande oväsen bland åhörarna blev han frikänd.

Därmed blev det en paus i förhandlingarna, och folkmassan trängde sig ut för att sprida nyheten om den

oväntade vändningen i målet. Maurice Wallion växlade några fraser med den unge advokaten, vilken var idel leenden, och gick sedan fram till Pauline Hesselman, som han redan förut observerat. Hon såg trött och medtagen ut.

»Storm-Nissen är frikänd!» anmärkte han.

»Jag vet det», sade hon matt. »Jag är här för att säga vad jag vet om den mörka damen», tillade hon.

»Det anade jag», genmälde Wallion och nickade.

Han hade med säkerhet gissat att det vid dagens rannsakning skulle bli tal om den mörka damen. Och då rannsakningen efter en halvtimme åter vidtog, bekräftades hans gissning av kommissarie Hedenborgs första ord.

»Det har de sista dagarna talats mycket om en viss okänd, mörkklädd dam, som »skulle vara inblandad i den Hesselmanska affären», förklarade han. »Denna dam har icke blivit funnen, men efter – hm – vissa upplysningar har undersökningen nu förts därhän, att några vittnen måste höras rörande henne.»

Han nämnde dessa vittnen, och de befunnos närvarande. Det första vittnet var en mjölkkusk, som kunde meddela att en beslöjad dam någon av de sista dagarna i mars kommit fram till honom på vägen nära Lidingöbron och frågat efter vägen till Hesselmanska villan. Han hade pekat ut den väg hon skulle gå; hon hade tackat och avlägsnat sig åt det anvisade hållet.

»Hur vet ni att det var en av de sista dagarna i mars?» frågade domaren.

»Emedan bolaget några dagar senare, den första april, flyttade mig till ett annat utkörningsdistrikt.»

»Kan ni beskriva damen närmare?»

Kusken försökte men misslyckades. Han kom endast ihåg att hon var mörkklädd och beslöjad. Han fick gå, och i stället ljöd namnet Pauline Hesselman. Kommissarien påminde om hennes berättelse rörande den okända damens besök hos hennes far någon tid före mordet. Därpå frågade han:

»Kan ni uppge den ungefärliga tidpunkten för besöket?»

»Nej, det kan jag inte göra nu, så långt efteråt»

»Men det var en eftermiddag?»

»Ja, någon timme före vår middagstid, som är sju.»

»Damen var mörkklädd, har ni sagt?»

»Ja, hon »föreföll elegant, det var mitt intryck.»

»Och hon grät när hon lämnade er far?»

»Nej, hon var upprörd, men hon var snarare ond än ledsen.»

»Räckte hennes samtal med doktorn så länge som en halvtimme.»

»På sin höjd.»

»Känner ni till om damen gjorde doktorn flera besök?»

»Nej.»

»Har ni sett henne förut eller senare?»

»Nej.»

»Har ni någon misstanke om vem hon är?»

»Nej, inte det minsta.»

»Tack, det är nog.»

Nu kom turen till en ung bankman. Han hade mordkvällen gått till fots från Ropsten över till sitt hem på Lidingön. Just vid brohuvudet på Lidingösidan hade han mött en stor, grå bil, som kom rusande ned mot bron nästan ljudlöst, och då den passerade honom som en stormvind hade han iakttagit tillbakalutad inuti den öppna vagnen en elegant dam i mörk promenadkostym och med en bilslöja för ansiktet.

»Hur mycket var klockan då?»

»Omkring elva.»

»Det var mycket mulet den kvällen. Hade bilen lyktorna tända?»

»Nej, det hade den inte.»

»Såg ni någon mera i vagnen, eller var damen ensam?»

»Det föresvävar mig dunkelt att någon satt bredvid henne, men om en man eller en kvinna är mer än jag vet. Jag tror nästan det var en man, tämligen liten i så fall.»

Åhörarna voro åter livligt med. Vid vittnets sista ord hördes spridda utrop. Alla tänkte på den mystiska person, som hade hoppat ut genom arbetsrummets fönster.

Domaren gjorde den unge bankmannen flera frågor, men Maurice Wallion hörde dem icke längre. Pauline Hesselman sjönk plötsligt tillbaka på stolen, alldeles likblek. Hettan, sorlet och spänningen gjorde henne huvudyr och hon var nära att svimma. Wallion banade sig väg fram till henne och halvt ledde, halvt bar henne ut ur salen.

Han lät henne sätta sig ned i den svalare korridoren och skaffade henne ett glas vatten. Hon hämtade sig småningom och efter en stund reste hon sig vacklande.

»För mig hem från detta förfärliga ställe», bad hon. »Å, min gud, alla de främmande ögonen, med deras hjärtlösa nyfikenhet, vad de pina mig!»

20.

Maurice Wallion utvecklade en feberaktig verksamhet. Han hade uppdelat sitt arbete i tre huvudlinjer:

1) *att* återfinna *den andres* spår;

2) *att* överallt, på hotell, pensionat och främlingskolonier, leta efter den mörkklädda damen; och

3) *att* bedriva efterforskningar efter den grå bilen.

Vid dessa spaningar voro Steno Beyler jämte flera andra av Dagskurirens yngre reporters hans medhjälpare,

men huvudparten av arbetet kom givetvis på Wallions egen del. Det var han som uppgjorde fälttågsplanerna; de andra voro de frivilliga, som glada gingo i elden.

Dagen efter rannsakningen sade han till Beyler:

»Tag reda på allt om Costazuelas konsulat!»

»Varför det?» frågade hans kamrat förvånad.

»Det får du nog själv se», svarade detektivreportern med ett mångtydigt leende.

Beyler skakade på huvudet och gick.

På tredje dagen uppsökte han Wallion på redaktionen.

»Vet du vem Costazuelas konsul är?» frågade han ännu innan han hälsat.

Wallion slutade att formera sin penna.

»Konsul Thander?» sade han och såg upp. »Nej, intet vidare än att han är född i Tyskland men vistats länge i Sverige och blivit svensk medborgare för några år sedan.»

»Ja, det är sant så långt», fullföljde den yngre journalisten hastigt. »Men nu skall du få höra. Thander står för närvarande i en livlig kommunikation med Costazuela. Det kan tyckas ganska naturligt att ett konsulat står i förbindelse med det land det representerar. Sverige har för övrigt en om ock obetydlig export dit över. Men det är något hemlighetsfullt med en del av konsul Thanders göranden och låtanden. Jag erkänner att jag icke fått någon klarhet i saken. Men jag har funderat mycket över *de två kontoristerna*.»

»Aha!» sade Wallion.

»Varför skall konsul Thander ha två biträden på sitt konsulat? Det är sannerligen inte naturligt. Där finns inte arbete för en. Mycket mindre då för två vuxna män.»

»Sedan hur länge har han haft dem?»

»Något över tio månader.»

»Så länge!» mumlade Wallion och rynkade pannan.

»Det är inte det märkvärdiga», fortfor Beyler, »utan det är, att de unga männen kunna så dålig svenska. De uttrycka sig ytterst brutet och svårbegripligt. De tala ungefär så god svenska som de möjligen hunnit lära på ett år, det är min mening. Med andra ord, då de kommo hit kunde de inte mera svenska än jag kinesiska.»

Maurice Wallion blundade med tillbakalutat huvud. Hans fingrar trummade sakta på bordkanten.

»Kommo de således från utlandet för ett år sedan?» frågade han efter en stund.

»Ja.»

»Och blevo direkt anställda på konsulatet?»

»Ja. Och ingen av dem är liten och spenslig och ingen av dem är en förklädd kvinna!»

De bägge journalisterna sågo på varandra. Därpå smålog Maurice Wallion.

»Du svarar litet burdus på vad jag tänkte fråga. Så, ingen av dem ...»

Han försjönk i tankar.

»Äro de bägge männen på konsulatet alla dagar?» frågade han.

»Nej, långt därifrån. De sitta där några timmar då och då, men försvinna dessemellan på de mest oväntade sätt. Jag har försökt skugga dem men misslyckats totalt. De ha ett sätt att göra sig osynliga som är fenomenalt och låter en misstänka en uppövad förmåga.»

»Hur se de ut?»

»Den ene är medellång, välbyggd, med kraftiga muskler och en atlets rörelser, tämligen grovt slätrakat ansikte och bruna ögon. Den andre är något längre och smalare, inte så kraftigt byggd, snarare något veklig, mycket solbränd och likaledes slätrakad och mörkögd. Bägge äro välklädda och ha många kostymer och hattar att välja på, märkligt nog för ett par kontorister. De bo på var sitt håll i billiga hyrda rum helt nära konsulatet.»

»Vad tala de för språk sinsemellan?»

»Det kan jag inte med visshet avgöra. Men jag skulle mycket missta mig, om icke bådas modersmål är spanska.»

Wallion letade tankspritt efter en cigarrett.

»Naturligtvis!» mumlade han för sig själv. »Naturligtvis, det visste jag ...»

Slutligen hittade han en goldtip och tände den.

»Såg du londontelegrammet som kom i förmiddags?» frågade han.

»Nej», sade Beyler, »jag har inte varit här förrän nu.»

»Det är redan uppsatt. Här är ett avdrag.»

Beyler tog en korrekturremsa och läste:

”*Costazuelarevolutionen i nytt skede.*

London, fredag. Det förljudes att general Quivera med upprorsarmén nu står knappa tio mil från huvudstaden. En drabbning väntas i varje stund. De norra provinserna ha förklarat sig för Quivera.»

Han kastade den lilla lappen på bordet.

»Det är ett av de vanliga telegrammen», sade han och skrattade. »Det har varit tyst om revolutionen i Costazuela en tid, men jag förmodar det är det naturliga tillståndet där nere.»

Wallions ögon fingo ett underligt uttryck. Det var som om han några sekunder såg mycket långt bort mot en anad horisont.

»Har du aldrig tänkt?» frågade han lugnt, »att revolutionen i Costazuela kan ha att göra med doktor Hesselmans död?»

Steno Beyler ryckte till.

»Vad i all världen menar du?» utbrast han häpen. »Vad hade min morbror med Costazuela att göra?»

»Jag har redan gjort mig själv den frågan», svarade Wallion och lade bort cigarretten.

»Och svaret?»

»Svaret har jag icke funnit. Men du vet, att en vecka före hans död anlände faktiskt en viktig försändelse från republiken till honom. Doktorn må ha haft litet eller intet att göra med Costazuela, men detta *faktum med brevet* är ofrånkomligt.»

Beyler slog ut med händerna.

»Men det är till den grad obegripligt», började han.

»Vänta!» avbröt Wallion. »Det är ett faktum till som är ofrånkomligt. Det finns i Stockholm personer, som hade det största intresse av att hindra denna försändelses framkomst. De måste från Costazuela ha underrättats om avgångstiden, beräknade sedan konvolutets gång över haven och gjorde så till sist ett djärvt rånförsök mot brevbäraren. Var skulle denna intrigs trådar ha samlats bättre än på konsulatet?»

»Men skulle konspirerande utlänningar söka sig till konsulatet?» var Beylers motfråga.

»Ja, om konsuln står på deras sida!»

Steno Beyler lutade sig över bordet.

»Det är en djärv tanke», sade han lågt.

Wallion reste sig.

»Den är inte djärv ty den är logisk», svarade han. »Och det var orsaken till att jag bad dig ta reda på vad som försiggår på Costazuelas konsulat.»

Han tog sin hatt.

»Men sammanhanget mellan revolutionen och min morbrors död är icke mindre mystiskt för det», invände Beyler otåligt. »Är det din teori om det ovanliga som är ansvarig för sammanställningen?»

»Nej», sade Wallion och vände sig om. »Men vid den tid då det hemlighetsfulla konvolutet avgick från Costazuela, hade Quivera just vunnit en blodig seger över regeringstrupperna och president Strozzis fall ansågs omedelbart förestående. Förstår du än eller vad?»

Beyler nickade överraskad.

»Det är verkligen som om jag anade något samband under det där», mumlade han.

»Vad anar du?» avbröt Maurice Wallion honom åter och spände de grå ögonen i sin kamrat. »Kom ihåg, att *doktor Hesselman har aldrig varit i Costazuela och har aldrig haft några slags förbindelser med Costazuela.*»

»Då äro vi gåtans lösning lika fjärran som någonsin», sade Beyler mörkt.

»Nej, min vän», genmälde detektivreportern i det han öppnade dörren. »Nu börjar jag se en skymt av lösningen!»

21.

Republiken Costazuelas konsulat låg i ett av de mörka gamla husen vid Stora Nygatan.

Wallion trevade sig uppför en svart illaluktande trappa. Uppkommen på en smal avsats såg han framför sig en glasdörr med orden »Consulado de Costazuela, 10–½ 3».

Han öppnade dörren och steg in i en halvmörk tambur, från vilken flera dörrar ledde åt olika håll. Den mellersta av dem stod öppen.

Detektivreportern gick in. Han befann sig i ett avlångt, dystert kontorsrum med ett illa medfaret ekskrank och några höga pulpeter innanför. Vid den närmaste satt en medelålders, fetlagd herre och skrev.

Wallion lade hatten på skranket med en liten smäll.

Den andre satte pennan i bläckhornet, läskade det skrivna, vek ihop papperet, stoppade det i ett kuvert och skrev adress.

Därpå vände han sig till detektivreportern, som lugnt granskade honom medan han väntade. Det var en undersätsig, robust karl med kortklippt hår, små hängande mustascher och breda anletsdrag. Ögonen voro ovanligt små men skarpa och rörliga.

»Varmed kan jag stå till tjänst?» frågade han med nonchalant artighet.

Det föreföll reportern som om det blev ett knappt märkbart uppehåll före sista ordet, just då den fetlagde konsuln fick ögonen på hans ansikte.

»Jag kommer från Dagskuriren», sade han. »Mitt namn är Wallion. Talar jag med konsul Thander?»

Under några sekunder tycktes konsulns pupiller öppnas mer och mer, tills de stirrade på detektivreportern med en intensiv och forskande skärpa.

»Ja, jag är konsul Thander», blev svaret. »Vad förskaffar mig nöjet?»

»Jag kommer för att få några upplysningar», förklarade reportern.

»Var så god och sitt», inbjöd konsuln med en vårdslös gest.

Wallion gick innanför skranket och slog sig ned mitt emot den andre. Ingen som såg dessa lugna, grå ögon, skulle ha kunnat misstänka, att de iakttogo varje detalj i rummet.

En dörr till ett inre rum var stängd. Fanns det någon därinne? Pulpeten bredvid konsulns bar spår av att någon nyss suttit där. En penna låg vårdslöst kastad på skrivunderlägget, och pennan lyste ännu fuktig av bläck. Vem hade suttit där?

Konsuln betraktade honom avvaktande, bekvämt tillbakalutad i den höga stolen.

»Då konsul Thander är den ende i Stockholm som ingående känner costazulanska förhållanden», började journalisten, »har jag vänt mig hit, så mycket naturligare som jag hört att ni någon tid vistats i Costazuela, herr konsul.»

Det sista i en frågande ton. Om Wallion hoppats att den andre skulle förråda överraskning misstog han sig.

»Det är länge sedan», mumlade konsuln. »Förhållandena ha ändrats sedan dess.»

»Har ni läst det sista telegrammet?» sporde journalisten. »Det är just med anledning av det jag kommer hit», tillade han.

»Jag har fått ett telegram», sade konsuln. »General Quivera marscherar på huvudstaden. Är det det ni syftar på.»

»Ja», fortsatte Wallion. »Vem är egentligen denne Quivera?»

Konsulns förbindliga uttryck försvann ett ögonblick.

»Quivera är en lycksökare», svarade han med hård röst, »ja, jag vore frestad att säga: han är en bandit.»

Det var något av raseri i hans stämma.

»Den allmänna tron i Europa», fortsatte han, »är att Quivera kämpar en strid för rätt och frihet mot Strozzi. Jag kan försäkra er att Quiveras seger skulle bli en fruktansvärd olycka för många i Costazuela.»

Wallion gjorde några anteckningar.

»Jag har sett uppges att Strozzi har indianblod i sina ådror», anmärkte han.

»Hans mor var indianska», svarade konsuln. »Hans presidentskap har varit strängt men rättvist. Jag kan försäkra att Strozzi är en bildad och intelligent man, en boren gentleman.»

»Ni känner honom personligen?»

»Jag sammanträffade med honom då jag var i Amerika», sade konsuln. »Det var emellertid innan han blev president.»

»Alltså innan han störtade Quivera, den förutvarande presidenten», sade journalisten. »Vill ni vara av den godheten att ge mig en kort historik över Strozzis karriär?»

Konsuln lindade sin urkedja mellan fingrarna.

»Mycket gärna», mumlade han och såg på klockan.

I detsamma ringde en telefon inne i det andra rummet. Konsuln spratt till, ursäktade sig och skyndade ut, i det han omsorgsfullt stängde dörren efter sig.

Wallion försökte höra vad som sades, men inte ett ljud förnams därinifrån. Han hade gärna velat smyga sig fram till dörren. En instinkt sade honom dock i tid att han var bevakad, och han satt kvar på sin plats, undrande om de bägge mystiska männen funnos i närheten och höllo ögonen på honom.

Då konsuln återkom satt journalisten och lekte med en blåpenna, som han tagit på pulpeten. Konsulns ansiktsuttryck hade förändrats, han var en hårsmån blekare än förut och kastade en blixtsnabb förstulen blick på sin besökare.

Han satte sig åter.

»Alltså», återtog han med synbar ansträngning, »ni begär en historik. Strozzi har kallats en usurpator, men med orätt. Han befriade landet från en olidlig börda, ty Quivera var en sådan. Quivera var något av en spelare eller – en anarkist. Han påtvingade republiken reformer, för vilka den ej var mogen, han kringskar de högre klassernas rättigheter genom demokratiska lagar, och hans utrikespolitik ledde Costazuela in i äventyrligheter, som så när störtade landet. Slutligen var måttet rågat. För tre år sedan blev Quiveras välde krossat på en enda natt. Han fick nätt och jämnt tid att med några trogna fly på en liten ångjakt från huvudstaden. Den som åvägabragte detta var Strozzi. Understödd av landets aristokrati hade han i tysthet samlat folk och slog till. Som sagt, en natt var nog. Strozzi blev president, och han har varit det alltsedan.»

»Men Quivera kom igen», anmärkte reportern då den andre tystnade.

»Quivera kom igen», upprepade konsuln. »För något över ett år sedan landsteg han i norra delen av Costazuela och hälsades med jubel av det pack hans sluga lagstiftning hade gynnat. Det dröjde inte länge förrän han var befälhavare för en upprorsarmé och tog upp kampen med Strozzi.»

Nu tystnade den berättande igen. Hans ögon hade de sista minuterna oavbrutet följt blåpennan i reporterns hand. Denna gjorde ej mer några anteckningar. Medan han lyssnade lät han blåpennan beskriva meningslösa och underliga kurvor på papperet. En del av dem fingo form av invecklade zigzaglinjer. Det var på dem konsuln stirrade.

»Striden har rasat fram och åter», fortfor han. »Strozzis första åtgärd hade emellertid varit att sätta upp reguljära trupper, och ehuru en del av dem gingo över till Quivera, lyckades Strozzi länge hålla upprorsmännen i schack. Men ni antecknar ju ingenting, herr Wallion», avbröt han sig.

»Nej», sade reportern, »jag koncentrerar mig på att lyssna.»

Blåpennan gled planlöst hit och dit. Det var som om den förhäxat konsuln. Slutligen fortsatte han:

»I höstas stod det olycksaliga slaget vid Svarta floden, som försämrade Strozzis ställning på det olyckligaste och bragte nya skaror under Quiveras upprorsfanor. Sedan dess har Quivera oupphörligt haft nya framgångar. Och det ser verkligen ut – som om han nu – till sist – skulle bli den som – hembär segern ...»

Konsuln drog upp en näsduk och torkade sig i pannan. De sista orden hade kommit fullständigt automatiskt. Hans ögon lämnade icke papperet med de blå linjerna.

Reportern lade ifrån sig blåpennan och fångade den andres blick.

»Ser ni på mina zigzaglinjer?» frågade han leende. »Försöker ni tyda dem?»

»Nej, gör ni?» genmälde den andre hest.

»Kanhända!» svarade reportern och rev papperet i små bitar.

Sedan reste han sig.

»Strozzi är alltså en slagen man», anmärkte han. »Hans tid är ute!»

»Den är ute för denna gång», sade konsuln.

»Då skall jag inte besvära längre», fortfor journalisten. »Tusen tack för edra värderika upplysningar, herr konsul.»

De bugade sig artigt för varandra. I konsulns ansikte syntes ett uttryck av lättnad.

»Dagskuriren intresserar sig sålunda för Costazuelas öden», anmärkte han. »Revolutioner äro ju eljest vardagsmat där nere.»

»Naturligtvis intresserar oss inte revolutionen i och för sig», svarade detektivreportern kallt. »Men vi ha observerat att den står i ett visst samband med en annan sak av det största intresse.»

»Verkligen?» sade konsuln. »Med vilken, om jag får fråga?»

»Med Hesselmanska målet», svarade Wallion.

De bägge männens blickar möttes åter, och i den andres ögon läste detektivreportern – skräck!

Konsuln hade fattat ett krampaktigt grepp om stolens armstöd.

»Men om ni misstar er?» mumlade han.

»Jag tänkte på den möjligheten», genmälde Wallion. »Men nu är jag säker. Adjö, herr konsul!»

22.

Wallion, Beyler och Pauline drucko kaffe i biblioteket. Detektivreportern gick tankfullt fram och tillbaka med händerna i rockfickorna.

»Det är min övertygelse», sade han, »att de båda männen gömde sig för mig. Åtminstone den ene satt på kontoret strax innan jag kom in.»

»Och du tror att dessa män äro delaktiga i morbrors – död?» frågade Steno.

»Jag tror att de skola söka visa ett väl konstruerat alibi för den ödesdigra kvällen», svarade detektivreportern. »Däremot kan det hända, att den ene av dem var mannen med cykeln och den andre den dåligt förklädde luffaren, som döko upp kring villan. Vad konsuln beträffar är det troligt, att han spelar rollen av den som *vet* och *skyddar,* men att han ej är aktiv deltagare.»

»Är det inte otänkbart att en man i konsul Thanders ställning inlåter sig i så mörka affärer», sade Pauline halvt tvivlande.

»Vad riskerar han?» genmälde Wallion. »Om han är tillräckligt slug, och det är han, blir risken lika med noll. Rättvisan skall ej kunna nå honom. Kanhända hade det varit farligare för honom att vägra deltaga! Det är också en möjlighet.»

»Var det inte överdriven ärlighet att öppet säga honom att du uppsökte honom för den Hesselmanska affären?» framkastade Steno. »Nu vet han, att han är observerad och kommer att bli ännu försiktigare än förut.»

»Nej», genmälde Wallion. »Att jag icke dolde vad han redan misstänkte, skall vid närmare besinning lugna hans farhågor. Vid det här laget har han resonerat sig till den uppfattningen, att mitt besök var helt naturligt – och så var det också!»

Steno Beyler skrattade till.

»Du gör i allmänhet tvärtemot vad andra skulle göra!» utbrast han.

»Då är det därför att andra i allmänhet inte göra vad de borde!» svarade Wallion i samma ton.

Pauline satt tyst. Hon funderade synbarligen på något.

»Om våra okända fiender söka de papper ni talat om, herr Wallion, tror ni inte då att de misstänka mig att ha dem i mitt förvar?» frågade hon plötsligt.

»Lyckligtvis inte», sade Wallion allvarligt. »De tro inte ens längre, att papperen finnas i villan.»

»Hur kan ni veta det?»

»Därför att man inte mera spionerar på villan. De ha förmodligen nu samma uppfattning som jag, nämligen

att *den andre* har papperen.»

Steno Beyler rusade upp.

»Vad är det du säger?» utbrast han. »Men *den andre* är ju en av dem!»

»Hur vet du det?» genmälde detektiv reportern lugnt.

»Herre gud, *den andre* är ju den ene av mördarna! Är det icke nog?»

»Nåväl, men efter mordet? Kan det inte hända att *den andre* står i opposition till de övriga? Jo, det måste du medge. Och det är efter alla tecken att döma just vad han gör.»

»Varav sluter du det?»

»Av följande: natten efter doktorns död trängde *den andre* in i villan och tog papperen ur deras gömställe. Jag kände icke detta gömställe då, men nu känner jag det. Men – och detta är det mystiska – ehuru *den andre* således hade papperen i sitt våld, trängde mannen med masken också in i villan på jakt efter samma dyrbara papper, naturligtvis utan att finna dem. Detta tyder på att *den andre* handlar mot de övrigas vetskap och i strid med deras intressen, inte sant?»

»Jo», mumlade Steno överraskad.

Wallion slutade sin vandring, tog händerna ur fickorna och gick fram till den mellersta bokhyllan.

»Se här papperens gömställe!» sade han och tog ned en av de stora, skinnbundna volymerna. Han höll upp den och visade de andra. Det var en tysk anatomi i folio.

»Gömställe – det där!» utropade Steno misstroget.

»Just det här», sade detektivreportern och slog upp den bakre pärmen. »Här baktill är som ni ser en slags ficka för planscher. Denna ficka är tom, men nere på dess botten har jag upptäckt smulor av rött sigill-lack. Rött lack förekommer inte på planscher men väl på viktiga papper.»

»När upptäckte ni det där?» frågade Pauline.

»I går morse», svarade Wallion och satte boken på sin plats. »Här finnas lågt räknat två tusen volymer, alla stående i den mest militäriska ordning, led vid led. Döm om min överraskning då jag kom att fästa blicken på den boken och fann den stående slarvigt inskjuten bland de andra, tydligen i stor brådska och i mörkret, ty den stod också till yttermera visso *upp och ned*. Så skulle doktorn vid lugn besinning icke placerat en bok. Så snart jag gjorde denna upptäckt, föresvävade det mig strax att jag, som det ofta händer, halvt omedvetet lagt märke till dess avvikande placering redan strax efter *den andres* nattliga besök. I en blixt stod sanningen för mig. Det var han som tagit ned den och berövat fickan dess dyrbara innehåll! Och en följdsats härav: *den andre kände papperens gömställe!*»

»Ja det är tydligt», medgav Steno. »Ingen människa letar väl igenom två tusen digra luntor! Han måste ha känt bokens hemlighet!»

»Nåväl, långt efter papperens bortförande bevakade de okända ännu villan och gjorde till sist ett djärvt inbrott för att söka efter dem. Alltså: efter mordet arbetade *den andre* på egen hand och förekom de andra.»

»Men då», utropade Steno, »förfölja de kanhända i detta nu honom i stället för oss!»

»Sannolikt», sade Wallion. »Men de ha icke lämnat oss ur sikte, tänker jag.»

Pauline suckade.

»Mig förefaller mysteriet oförklarligare än någonsin», sade hon. »Skall det någonsin bli möjligt att sprida ljus över pappas död?»

Detektivreportern drack ur sitt kaffe.

»Ännu har jag inte uppgivit saken», sade han långsamt. »Har jag givit er anledning att tro det?»

»Nej, nej», sade Pauline och såg upp på honom. »Men det finnes hemligheter som ingen makt i världen kan tränga in i, tror ni inte det?»

Maurice Wallion rätade ut sig i sin fulla längd. Hans haka blev mera markerad.

»Jag har under mitt händelserika liv träffat en enda sådan hemlighet», sade han. »Detta skall icke bli den andra. Men det är tid att vi gå, Beyler», avbröt han sig. »Vi måste uträtta mycket i dag som du vet.»

De togo avsked och Pauline följde dem ut. I dörren sade detektivreportern:

»Vill ni göra mig en tjänst, fröken Pauline?»

»Gärna», svarade hon, »vad då?»

»Om John Andersson far in till staden utan att ni skickar honom, så ring upp mig på redaktionen och meddela det!»

23.

Medan de sutto i spårvagnen sade Beyler:

»Jag gör bäst i att fortsätta bevakningen av konsulatet, anser du inte det?»

»Du skall inte blott bevaka konsulatet», svarade Wallion, »utan du skall skugga de två unga männen så långt det är möjligt utan att de fatta misstankar, och du skall i minnet anteckna utseendet av alla som komma dit. Kan du inte utföra det ensam så tag någon av de andra till hjälp, exempelvis Malte Beckman. Han har en briljant förmåga att förkläda sig och kan vara dig till stor nytta.»

Han teg ett ögonblick.

»Jag håller på med en annan undersökning som jag hoppas få ett positivt resultat av», fortfor han. »Känner du Max Gallenberg?»

»Privatdetektiven?» sade Beyler. »Ja visst, han är specialist på trassliga arvstvister, skilsmässor och sådant, tror jag.»

»Just han. En skicklig spårhund, om han får en viss begränsad uppgift att sköta, annars just ingenting. Jag har satt honom att ta reda på vilka personer från Costazuela som i detta nu befinna sig i Stockholm. Det är inte så lätt som det låter, men det tillhör hans specialområde, och han är mycket nitisk.»

»Det är en stor förtjänst», anmärkte Beyler.

»Han har en till», genmälde Wallion. »Han är ovanligt tystlåten.»

Då Wallion kom ned på redaktionen satte han sig att studera de blå zigzaglinjerna.

Han hade icke suttit lutad över dem mer än en halvtimme, då det ringde i telefonen.

»Dagskuriren!» sade han med luren för örat.

»Är det herr Wallion?» frågade en mjuk, behaglig röst som han väl kände.

»Ja, goddag fröken Pauline. Vad har hänt?»

»Det som ni förutsåg. Ni begärde att jag skulle ringa upp er, om gamle John lämnar villan utan att jag sänt honom. Just nu har han gått ut stora vägen, och går nedåt hållstationen.»

»Ensam?» frågade detektivreportern hastigt.

»Ja, och han går mycket fort.»

»Ser ni honom ännu?»

»Ja, genom fönstret.»

»Är det ingen annan på vägen? Ingen som går bakom honom?»

»Nej, ingen alls. Nu försvinner han i vägkröken.»

»Hur är han klädd?»

»I en svart kostym och rundkullig hatt.»

»Och bär ett paket?»

»Ja, ett stort brunt. Hur visste ni det?»

»Jag gissade det. Tack för er påpasslighet. Adjö.»

Han ringde hastigt av och sprang upp. Han såg på klockan; den var precis två.

En kvart senare kom en stillsam medelålders herre med guldbågade glasögon och gråsprängda, nedhängande mustascher åkande i bil uppåt Sturegatan och steg ur vid Valhallavägen.

Han betalade bilen och skickade i väg den. Därpå gick han märkvärdigt nog över till hållplatsen för spårvagnarna från Lidingön och ställde sig med sin överrock på armen bland tre eller fyra andra väntande.

Den första spårvagnen gick ifrån honom, medan han närsynt fumlade med att tända sin cigarr. Därpå, när den nästa kom, drog han ned panamahatten längre över pannan och steg fram. Hans blick gled över de i vagnen sittande och han äntrade upp på bakre plattformen. Medan vagnen gungande och susande förde honom ned för Sturegatan stod han och blossade belåtet på cigarren och syntes tänka på just ingenting.

Alldeles framför honom inne i vagnen satt en enkel, sextioårs man med ett blekt, trött, rynkigt ansikte. Han var klädd i svart kostym och rundkullig hatt och hade ett brunt paket i knät.

Den medelålders herrn med glasögonen och mustascherna observerade ej att den gamle mannen kastade en flyktig blick på honom strax efter det han stigit på. Just då höll herrn med glasögonen på att torka sina ögon med en stor näsduk. Annars hade den gamle mannen måhända fäst sig vid att det bakom glasögonen fanns ett par ovanligt genomträngande grå ögon.

För övrigt tycktes det vara en mani av den gamle mannen att oupphörligt kasta oroliga blickar på sina medpassagerare. Han granskade dem med snabba, forskande ögonkast som antydde en ovanlig nervositet.

Vid Stureplan reste han sig hastigt och skyndade ur vagnen förbi herrn med glasögonen. Denne skulle också ur vid denna station, men i motsats till den andre väntade han till allra sist.

Märkvärdigt nog råkade den närsynte herrn gå efter mannen med bruna paketet tvärs över Stureplan och in på Biblioteksgatan, hela tiden på ett avstånd av femtio eller sextio steg.

Det bruna paketets bärare hade kommit så långt som till första tvärgatan, då han stannade. Han vände sig om och ställde sig att nervöst granska alla som kommo.

Herrn med glasögonen gick mycket långsamt, lättjefullt svängande sin käpp. Ett skyltfönster väckte hans intresse, och han sneddade över gatan.

Hade han varit mindre närsynt skulle han i den speglande rutan sett mannen med paketet lämna sin utkikspost och fortsätta sin väg. Hur det var flanerade han vidare gatan framåt, och fortfarande var det sextio steg mellan honom och den andre, ehuru de nu gingo på olika trottoarer.

Den gamle mannen stannade snart åter, denna gång utanför en cigarraffär. Han tycktes tveka mellan denna och pappershandeln bredvid, men plötsligt steg han in i den senare. Herrn med glasögonen gick in i porten snett emot.

Efter några minuter visade sig mannens silhuett bakom butikdörren och han kom ut, kastande en lång blick åt alla håll. Därpå fortsatte han sin väg och vek av uppåt Mästersamuelsgatan. Då han försvunnit bakom hörnet, kom en individ i överrock och sportmössa ut ur samma port där den närsynte herrn försvunnit. Han tände en stor pipa och gick bort mot hörnet. Hans utseende var avgjort obehagligt. Ett brett plåster tvärs över näsroten vanställde hela ansiktet, och ett par små uppvridnia svarta mustascher sökte fåfängt förbättra intrycket.

Han såg skarpt uppåt Mästersamuelsgatan, och efter några sekunder tog han vägen framåt denna gata, hundra steg eller mera efter mannen med paketet.

Mannen med plåstret saktade farten. Gatan var nästan folktom». Avståndet mellan honom och det bruna paketet ökades betydligt.

Det bruna paketet passerade Norrlandsgatan. Plåstermannen gick makligt efter.

Plötsligt tog han pipan ur munnen. Det såg ut som om han sett något otroligt, något som gjorde honom häpen och ursinnig.

Vad han såg var en liten spenslig herre, också han i överrock och sportmössa. Däri var intet egendomligt. Det egendomliga var, att denne herre gick ungefär mitt emellan det bruna paketet och plåstermannen, åt samma håll och i samma takt som dessa.

Det var alldeles tydligt att han skuggade den gamle. Men så väl gjorde han detta, att plåstermannen icke förstod det förrän nu, ehuru han kom ihåg, att han observerat den lilla figuren redan nere vid Biblioteksgatan.

Plåstermannen föreföll villrådig men han fortsatte sin väg. Nu var det bruna paketet långt uppe vid Regeringsgatan.

Här stannade den gamle och såg tillbaka. Hade han varit snabbare i vändningen, skulle han ha fått se en liten

figur smidigt dyka in i en portgång. Nu såg han bara en enda människa på en lång sträcka av gatan. Det var en lång ful karl i överrock och sportmössa som stod och bolmade på en pipa utanför fönstret till en antikvarisk bokhandel.

Det bruna paketet försvann bakom hörnet. Den lille herrn kom fram ur porten igen, skyndade uppför backen och gled runt hörnet som en ål. Då gjorde plåstermannen något ganska märkligt. Han tog till att stormspringa hela gatan ända upp till hörnet! Kommen dit tvärstannade han och ställde sig att röka på trottoarkanten som om han inte hade någon brådska i världen!

Litet efteråt var emellertid tågordningen densamma som förut. Först kom det bruna paketet, femtio steg bakom flanerade den lille herrn och ytterligare femtio steg längre bort gick plåstermannen.

Regeringsgatan var jämförelsevis folkrik. Den lille herrn behövde inte springa in i portgångarna varje gång den gamle vände sig, vilket skedde ganska ofta. Han gick endast lugnt vidare, och så gjorde också plåstermannen.

Tydligen trodde den gamle icke att han *var* förföljd. Han fruktade endast att bliva det. På en trottoar där hundratals personer röra sig i samma riktning är det mycket svårt att se om man är skuggad eller ej, såvida ej förföljaren är alltför oskicklig eller blir igenkänd. Här i detta fall var förföljaren tydligen varken oskicklig eller igenkänd.

En enda gång tillgrep mannen knepet att tvärstanna vid ett fönster. Då stannade också den lille herrn och betraktade med intresse ett lager barnstrumpor. Men plåstermannen gick lugnt in i en cigarrbutik och köpte en ask Splendo.

När han kom ut igen hade de båda andra lämnat sina fönster, och han hade blott att avsluta processionen som förut.

Men nu gick han tydligen och funderade på något, ty pannan var rynkad och ögonen skarpa och hårda.

Det bruna paketet kom allt närmare Gustav Adolfs torg.

Då tycktes plåstermannen fatta ett beslut. Han knackade ur pipan, stoppade den i fickan och ökade farten.

Efter ett ögonblick var han tätt inpå den lille herrn och granskade honom förstulet. Det var en gulhyad man med smalt fint ansikte och en skarp profil. Han hade långa svarta ögonbryn och ett par små väl vårdade mustascher. Rörande de senare gjorde plåstermannen den reflexionen att de onekligen voro äkta.

Han passerade den andre och tog samtidigt upp näsduken, med vilken han putsade näsan. Då näsduken sjönk, befanns näsan så väl putsad att det missprydande plåstret var borta. Men plåstermannen var ännu inte nöjd. Näsduken kom åter i arbete, och då den definitivt stoppades ned, voro även mustascherna försvunna.

Just då den gamle mannen svängde ned på Gustav Adolfs torg lades en hand på hans axel.

Det rynkiga ansiktet vitnade. Långsamt vände den gamle mannen sig om och mötte blicken ur ett par grå ögon.

»Herr Wallion!» stammade han.

Detektivreportern betraktade honom skarpt.

»Är ni inte bra oförsiktig nu, Andersson?» frågade han allvarligt.

Betjänten klämde paketet intill sig.

»Vad menar ni, herr Wallion?» sade han ansträngt.

»Jag menar att ni borde se efter vem som går bakom er», fortfor Wallion.

Betjänten kastade en skygg blick uppåt gatan och ryggade tillbaka.

Mannen med de svarta mustascherna kom obeslutsamt närmare, gick över gatan och stannade i hörnet utan att se åt deras håll.

»Varför är ni här?» frågade Wallion betjänten.

»För hushållets räkning», svarade denne nervöst.

»Att döma av paketet har ni redan gjort edra uppköp?»

»Ja, ja, herr Wallion ...»

Betjänten hade knappt uttalat namnet Wallion, förrän mannen i andra hörnet hastigt steg ned från trottoaren och sneddade över torget.

Wallion var i en dilemma. Han ville inte släppa betjänten, men han skulle också gärna velat följa den andre.

»Vet ni varför den där mannen följde efter er?» frågade han rakt på sak.

Wallion utpekade mannen med svarta mustascherna, vilken höll på att stiga upp i en bil.

»Den där mannen i bilen», sade han. »Vem är det?»

»Jag har aldrig sett honom», svarade betjänten.

Bilen rusade iväg nedåt Fredsgatan, och detektivreportern sökte fåfängt läsa numret. Den försvann i massan av åkdon.

»Vet ni att jag gjort er en tjänst?» sporde han litet otåligt. »Vart var ni på väg, då jag hejdade er?»

»Till spårvagnen, herr Wallion.»

»Har ni således uträttat, vad ni skall?»

En kort tvekan.

»Ja, herr Wallion.»

»Nå, då få vi sällskap», sade reportern. »Jag skall också ut till Lidingön.»

De gingo tillsammans över torget. Betjänten höll paketet hårt under armen, men hans ansikte var uttryckslöst.

IV.
DEN MÖRKA DAMEN FÖRKLARAR ÖPPET KRIG
24.

Maurice Wallion väntade med otålighet underrättelser från Max Gallenberg. Men det var som om denne försvunnit från jordens yta. I sin bostad hade han icke varit på tre dagar. Inga telefonpåringningar nådde

honom.

Ett ögonblick fruktade Wallion att en olycka kunde ha hänt. De okända voro i stånd till vad som hälst, tänkte han. En framrusande bil, en nedfallande tegelsten, ett knivhugg i en portgång, ett dråpslag bakifrån i mörkret, det behövdes blott en säker hand så kunde något av detta ske. Men då skulle åtminstone kroppen bliva upptäckt, och någon rapport därom hade icke ingått.

Wallion tittade in på redaktionen och underrättades att redaktören ville tala med honom. Han ryckte på axlarna och gick in.

»Jag är icke nöjd med Hesselmanska kampanjen», hälsade honom chefen. »Allmänheten är otålig. Här är ett ringande i telefonerna dagarna i ända. 'Har man ingen spaning på mördarna? Har den mörka damen varit synlig? Vad gör Maurice Wallion?' Och så vidare! Vad gör ni egentligen?»

Detektivreportern svarade ej genast. Han hade privilegium på vissa friheter, och han tände lugnt en cigarrett.

»Vi äro fyra man i arbete», sade han sedan. »Jag, Beyler och Beckman av de våra, dessutom Max Gallenberg. Och så polisen naturligtvis.»

»Nå, vad har ni uträttat? Tidningen har på flera dagar inte innehållit en halv spalt i saken. Det är ofattbart. Den här affären är ju bräddfull av sensation. Släpp ut litet, man begär inte bättre.»

Wallion tänkte, att hans chef hade rätt. Dagskuriren hade verkligen de sista dagarna icke innehållit mycket nytt i Hesselmansaken. Hans tankar stannade ett ögonblick vid konsulatet. Om han publicerade vissa fakta rörande Costazuelas konsulat, skulle allmänheten flämta av häpnad. Men det tänkte han inte göra – ännu.

Däremot hade en annan sak lekt honom i hågen, och nu fattade han sitt beslut.

»Om ni fordrar det», sade han, »så släpper jag i morgon ut en artikel, som jag lovar skall bli den sensationellaste vi haft rörande fallet Hesselman.»

Chefen såg upp och ljusnade.

»Det låter höra sig», utbrast han. »Nåväl, jag fordrar det. Ge allmänheten vad den vill ha. Ge den sanningen med tredubbla rubriker!»

Audiensen var slut och detektivreportern gick till sitt arbete.

Han satte sig vid skrivbordet och tog sig en funderare.

Efter en stund tog han fram de blå zigzaglinjerna ur en låda. Han rullade upp den långa remsan och betraktade den tankfullt.

Den nyckfulla dansande blå linjen hade en sällsam tjusning för honom. Han visste, att den gömde en hemlighet, att den i sina fantastiska slingor säkerligen höll lösningen till den Hesselmanska gåtan dold. Och likväl kunde han med hela sitt skarpsinne, med hela sin intuitiva kraft icke lösa det stumma budskapet. Där låg det framför honom, det utgjorde ett nedskrivet, fullständigt meddelande – och han förstod det icke.

Hur kunde en zigzaglinje, ett oberäkneligt, meningslöst pennstreck bevara i sig en hemlighet?

Och likväl var det så!

Doktor Hesselman hade mottagit det och läst det. Dess hemlighetsfulla viskning hade fyllt honom med skräck.

Med de andra, kortare linjerna rådde samma förhållande. Även de hade givit doktorn betydelsefulla budskap.

Den blå linjen på dörren slutligen, hade icke den varit dödens sändebud?

Om dessa zigzaglinjer voro kurvor, som återgåvo det mänskliga talet, behövdes icke då ett instrument för att framställa dem, och ett annat för att avläsa dem? Var det i så fall möjligt att en dylik linje kunde visa sig på en vitmålad dörr?

Wallion skakade på huvudet. Linjen på dörren var grovt ditritad och i stor brådska. Den hade gjorts för hand med en vanlig blåpenna.

De övriga zigzaglinjerna företedde också vissa olikheter. Den första och längsta var omsorgsfullt *skriven* med en mjuk stålpenna och blått bläck. Den var smal och lika jämn över allt, från början och till slutet. De andra tre däremot voro mera hastigt nedtecknade, än grövre, än finare, med små tvekande hak och brott här och där. De hade det gemensamt, att de löpte ut i en svagt slingrande avslutning som på en av dem raknade till en vårdslös släng, lik slängen under en namnteckning.

Medan detektivreportern gjorde dessa iakttagelser med hjälp av sitt förstoringsglas, stadgade sig hos honom den övertygelse han på sista tiden börjat hysa: det blå spåret är en chifferskrift, en underlig och svårtydd sådan visserligen men likväl *en chifferskrift och ingenting annat!*

25.

Nästa dag innehöll Dagskuriren en artikel som väckte till nytt liv intresset för den Hesselmanska gåtan. Den var illustrerad med avbildningar av samtliga zigzaglinjerna.

Artikeln hade följande utseende:

»Nya sensationella fakta i den Hesselmanska affären.

Den blå chifferskriften. – Dess betydelse för mordet.

Dagskuriren framlägger en hittills okänd bevissamling

för sina läsare.

Det har under några dagar vilat en dov stillhet över Hesselmangåtan, och många av våra läsare ha förvånat sig däröver. Den misstanken har framkastats att spaningarna avstannat av brist på resultat. Vi skynda nu att lugna dem som i rättvisans intresse känt oro och besvikelse häröver.

Spaningarna fortgå alltjämt. Varken polisen eller vi ha ett enda ögonblick slappats i våra ansträngningar att finna doktor Hesselmans banemän.

För någon tid sedan framlade Dagskuriren en serie fakta som bevisade *den mörkklädda damens* inblandning i dramat och ledde till att den allmänna uppmärksamheten fästes vid denna betydelsefulla punkt. I dag kunna vi framlägga en ny, ännu mera uppseendeväckande bevissamling. Det har lyckats oss att till fullo fastslå

den blå chifferns ödesdigra inflytande.

Den blå chiffern har tills nu varit allmänheten obekant. Endast polisen och några invigda ha känt dess tillvaro, och polisen har hittills icke tillmätt den något värde för målet.

Likväl ha vi funnit, att den blå chiffern helt enkelt har en avgörande betydelse för hela undersökningens gång. Den blå chiffern har i sig den Hesselmanska gåtans lösning!

Vad är då den blå chifferskriften?

Den andra januari detta år – således nära fem månader före mordet – ankom till doktor Hesselman ett litet postpaket, vars avsändningsort var Hamburg. Det innehöll en remsa av skrivmaskinspapper, 1 m. 14 cm. lång och 2 cm. bred. Från remsans ena ände till den andra löper en blixtliknande blå zigzaglinje, åstadkommen med en mjuk stålpenna och vanligt blått bläck. Detta är den första chifferskriften.

Den åstadkom bevisligen en stark upphetsning parad med oro hos mottagaren. Doktor Hesselman var alltifrån den andra januari en förändrad man, nervös och grubblande. Han hade tolkat chifferbudskapet och visste att det var

ett vittnesbörd om stundande olyckor.

Den 23 mars blev doktorns flygel av villan stängd för alla, även hans egen dotter. Intet mänskligt öga fick längre se vad som försiggick i dessa tysta rum. Det är ett betydelsefullt faktum, att chifferbudskapet *nummer två* anlände tre dagar senare, den 26 mars!

Doktor Hesselman lever från detta ögonblick som en enstöring, kastar om ett helt livs lugna vanor och visar slutligen symtom till förföljelsemani. Det ödesdigra ögonblicket närmar sig.

En månad senare, den 30 april, ankommer chifferbudskapet *nummer tre,* icke synnerligen långt men säkerligen av ett olycksbådande innehåll.

Hemlighetsfulla personer gå ut och in i villan. Den mörka damen visar sig. Vad försiggick under denna sista månad i den stängda flygeln?

Den 20 maj håller doktor Hesselman budskapet *nummer fyra* i sin hand. Han läser det; vad har denna sällsamma zigzaglinje att säga honom? Måhända ser han redan sitt öde framför sig.

Den 25 maj är inne. På morgonen denna dag observeras på yttersidan av dörren från doktorns arbetsrum till trädgården den sista blå zigzaglinjen, ditklottrad av en spökhand. Den är helt kort. Doktorn ser den och blir häftigt uppskakad. Men han tiger alltjämt. Vi kunna dock, trots hans tystnad, framställa den vissa förmodan, att

zigzaglinjen på dörren är ett förebud till mordet.

Samma kväll inträffar katastrofen. Doktor Hesselman återfinnes död på golvet i sitt arbetsrum. Sålunda har tragedien snörrätt, obönhörligt och med förfärande hast gått till sin höjdpunkt.

Ingen som med oförvillad syn ser dessa nu framdragna fakta framför sig, skall våga förneka att de blå zigzaglinjerna på det fruktansvärdaste sätt dominera hela händelseförloppet. De giva inledningen, de åtfölja och markera dramats utveckling och de förutsäga det blodiga slutet.

Vilken olycklig makt ligger det då i dessa skenbart meningslösa streck, som ett barn eller en dåre kunde ha frambragt? Vi veta det icke ännu, men vi skola framkasta en förmodan.

Gång på gång har det visat sig, att en drivfjäder i det Hesselmanska dramat varit begäret att åtkomma vissa papper som bevisligen funnos i doktorns ägo före hans död men bortstulos ur villan natten efter mordet. Det är antagligt, att de blå chifferbudskapen beröra just dessa papper, denna mystiska dokumentsamling. Det är

tänkbart, upprepa vi, att chifferskrifterna hota och ställa doktorn till svars för att han håller papperen gömda. Från vem eller vilka budskapen komma är det emellertid ännu för tidigt att yttra sig om. Men det blå spåret leder var och en som kan följa det direkt till mördarna!

Vi hava gjort ansträngningar att tolka de egendomliga chifferbrevens innehåll men hittills förgäves. Då varje timme är dyrbar utfästa vi härmed

en belöning av femhundra kronor

åt den förste av våra läsare som kan lämna sådana anvisningar, att de hemlighetsfulla zigzaglinjerna bliva läsbara!

Några detaljer kunna vi icke giva utöver det ovan antydda. Men vi vilja lämna en enda fingervisning. Det är ytterst sannolikt att åtminstone vissa av chifferbudskapen äro avfattade på svenska. Visserligen kan detta förefalla överflödigt att nämna, men vår mening torde vara begriplig för dem som satt sig mera grundligt in i målet.

Vi ha ansett det vara vår plikt att offentliggöra hittills kända fakta rörande den blå chiffern. Därmed nöja vi oss denna gång, men vi skola återkomma.»

Detta var Dagskurirens artikel om de blå zigzaglinjerna. Tillsammans med de egendomliga bilderna av linjerna gjorde den en storartad effekt och drev åter upp allmänhetens intresse till kokpunkten.

Men från denna dag fick Hesselmangåtan ett nytt namn hos den stora allmänheten:

»Det blå spårets mysterium.»

26.

Redan samma eftermiddag började ett och annat brev med förslag till förklaring av det blå chiffret inkomma till Dagskuriren. Men de innehöllo ingenting av värde.

Maurice Wallion hade heller icke väntat att de skulle göra det. Han underkände icke den stora publikens intelligens, men han trodde icke att någon annan i en handvändning kunde göra vad han själv förgäves använt veckor på.

»Indignerad polisman!» angrep i en insändare till Kvällsbladet Wallions taktik på det häftigaste. »Frånsett det apokryfiska värdet av dessa fantasier», skrev han, »är det beklagligt att allmänheten genom dylikt ovederhäftigt prat bibringas en skev uppfattning om de faktiska förhållandena, varav i sin tur följer att polisen hindras och förhånas i sitt arbete.»

Malte Beckman läste upp denna insändare med sitt oefterhärmliga patos, och under några minuter gapskrattade hela Dagskuriren.

»Det vanliga knepet!» ropade en röst.

»Tag reda på vem som skrivit smörjan!» yrkade en annan.

Beyler åtog sig att parera stöten, och följande morgon syntes på en bemärkt plats i Dagskuriren följande notis:

»Vi och konkurrenterna. Kvällsbladet innehöll i går ett som vanligt obehärskat anfall på vårt arbete i Hesselmansaken. Då det emellertid kommit till vår kännedom att »Indignerad polisman» i verkliga livet är

högst civil och bekläder en post på Kvällsbladets redaktion anse vi onödigt att kosta på ett sakligt bemötande. Vi skola i sinom tid motivera vårt framläggande av »det blå spåret» på ett sådant sätt, att till och med Kvällsbladet skall känna sig övertygat.»

Publiken hade mycket roligt åt denna lilla notväxling mellan tvenne pressmakter. I allmänhet voro sympatierna avgjort på Dagskurirens sida.

Påföljande fredagskväll blev Wallion överkörd av en vilt framrusande motorcyklist vid Nybroplan.

Han slungades våldsamt i gatan men steg oskadad upp med en förstörd sommarrock. Cyklisten försvann i en virvelvind av bensinrök. Ingen hade observerat hans nummer. Ingen såg hans ansikte under bilmasken.

Wallion sade ingenting om saken. Han gick in på Strand Hotel för att äta middag. Vid kaffet begärde han Kvällsbladet. Han fläkte upp den rosafärgade draken och nästan genast föll hans blick på detta privattelegram:

»Inbördeskriget i Costazuela.

London, torsdag. Efter de sista sammandrabbningarna äro regeringstrupperna stadda på flykt. General Quivera har europeiska officerare och modärnt artilleri till sitt förfogande. Han har bombarderat Porto Imperial tre mil från huvudstaden, och hans slutliga seger anses blott vara en tidsfråga.»

Detektivreportern upphörde plötsligt att förnimma fiolernas mjältsjuka vinande. Han började gräva i fickorna efter en gold-tip och ögonen mörknade. Äntligen kom ett uttryck av lättnad i den grå blicken; han fann en cigarrett och tände den.

När det första lätta rökmolnet drev ut över terrassens balustrad, fann hans tankar form. Fyra ord, det var allt:

»Det gäller hans liv!»

En bils signalhorn brummade länge och envist djupt nere på kajen. Men Wallion rökte och tänkte:

»Det gäller mitt liv också, men framför allt *hans*. Det är högsta tid för dem att handla. De skola icke sky någonting, *jag tror tvärtom att ett nytt mord ingår i deras planer!»*

Någonting vitt låg med ens på hans bord. Det var ett litet kuvert med påskrift »Mr Wallion». En upppasserska hade stannat bredvid hans stol.

»Till er!» sade hon med ett yrkesenligt småleende. »Från sällskapet därborta!»

Reportern steg hastigt upp.

»Från vem?» utbrast han och vände sig om.

»Från bordet i hörnet. Å kors, nu är de borta», avbröt sig blondinen häpen. »De satt där alldeles nyss.»

Wallion slet upp kuvertet och drog ut en bit kartong. Med tryckbokstäver stod präntat tvärs över kortet:

»Mr Wallion har fått en öppen varning. Han är säkerligen för intelligent att ådraga sig en ny.»

Ingen underskrift. Man hade förutsatt att mottagaren skulle *förstå*.

Mottagaren förstod. Och ett ögonblick – endast ett ögonblick – kände han hjärtat slå snabbare. Detta var således den formella krigsförklaringen. Och fientligheterna voro redan öppnade. Episoden med

motorcyklisten utgjorde svaret på hans artikel om blå spåret. Han var farlig, man skulle icke längre ha fördrag med honom!

Han stoppade kortet i fickan.

»Beskriv dem!» sade han till uppasserskan.

»Det var en herre och en dam», svarade flickan. »Han var liten och spenslig, hon lång och elegant, klädd i en blå promenaddräkt och en liten svart sidenhatt med blå bilslöja. De talade utländska men damen beställde på svenska av mig ...»

»Jag vet», avbröt Wallion och log. »De voro mörka båda två, och han hade små svarta mustascher, inte sant?»

»Jo», sade flickan. »Och panamahatt.»

Reportern betalade och rusade till hissen. Den kom just upp. Wallion sprang in i den.

»Fort ned, jag har brått!»

Ett mynt, och hissen *föll* ned. Wallion sprang genom vestibulen, fick tag i en portier och högg honom i armen.

»Vart gick den unga damen i blå bilslöja som nyss kom ned med hissen i sällskap med en herre?»

»En bil väntade på dem», svarade portieren och rörde vid mössan. »Vart de foro såg jag inte.»

»Var det en droskbil?»

»Det tror jag knappast, den var ytterst stor och elegant», sade portieren eftersinnande.

»Grå?» utropade reportern häftigt.

»Nej, absolut inte. Brun, chokladfärgad, vill jag minnas.»

Wallion stod och stirrade ut i den violetta sommarskymningen. Åter voro de spårlöst borta, dessa okända fiender, som han aldrig fick se i vitögat. Som tysta spöken döko de upp bakom hans rygg, viskade hotande ord i hans öra och försvunno.

»En öppen varning!» tänkte reportern ursinnig. »General Quiveras segrar i Costazuela fördärvar en ny grå paletå för en reporter i Stockholm! Det är logik! Det är rasande bra logik!»

Och han gapskrattade till portierens oerhörda häpnad.

Han tog fram kortet och granskade det. Det var en fast och lugn hand som med en hård blyerts ritat de få tecknen. Han var viss om att den mörka damen gjort det. Så nära hade de icke varit varandra förut, tänkte han. Var detta en slump eller hade han verkligen blivit skuggad? Han ryckte på axlarna och log åter. Nästa drag blir mitt, mumlade han. Han återvände in för att söka närmaste telefon.

»Får jag Dagskuriren», började han. »Tack! Är Beyler inne. Goddag, ja det är Wallion. Har Beckman hörts av?»

»Nej, inte sedan han gick vid tretiden. Varför frågar du?»

»Emedan jag tror att något är på färde. Såg du telegrammet?»

»Om Costazuela, ja.»

»Gott, det verkade ögonblickligt.»

Och Wallion berättade episoderna med motorcyklisten och med kortet. Beyler blev upprörd.

»Kan något hända Pauline?» ropade han.

»Jag har övervägt den möjligheten. Vi skola fara ut till henne senare i kväll. Nu måste vi först av allt ha fatt i Beckman, om det går!»

»Varför skulle det inte gå?»

»Vi få se. Jag kommer i bil om en stund.»

Tio minuter senare dök Wallion upp i Dagskurirens reporterrum. Beyler rusade emot honom.

»Någon har ringt till dig!» ropade han.

Wallion rynkade pannan.

»Vem?»

»Det vet vi inte. Det var en mans röst, och han föreföll brådskande och upphetsad. Han ville tala med dig, och då du inte var här, gav han en hälsning ...»

»En hälsning?» upprepade Wallion. »Hur löd den?»

»Tag reda på Beckman!»

Wallion ryckte till, lutade sig fram och såg Beyler i ögonen. Beyler var blek.

»Var det allt?» mumlade detektivreportern efter en minut eller mer.

»Det var allt!»

Ett litet väggur slog någonstans åtta med snabba, nervösa slag. Telefonerna ringde oupphörligt i de olika rummen.

»Wallion», viskade Beyler. »Var är Beckman?»

Detektivreportern rätade upp sig.

»Beckman bevakar i kväll konsulatet vid Nygatan», svarade han. »Han är där ännu. Förmodligen kom telefonbudet från honom.»

»Tror du verkligen det?» sade Beyler ivrigt.

Wallion vände bort huvudet.

»Kom», mumlade han, »vi måste fara dit!»

27.

Deras bil rusade ljudlöst över Vasabron genom de violetta dagrarna.

Plötsligt talade Wallion åter.

»Blå spåret», sade han. »Vad är det som utgör dess tjusning och fasa? Vilken kvinna måste icke denna mörka okända vara, som vågat förklara mig öppet krig! Nu skall jag icke få ro mer, förrän jag sett henne i ögonen. De andra räkna jag icke, det är henne jag slåss med, jag känner det i mitt innersta, och jag skall rycka slöjan från hennes ansikte, jag skall!»

Beyler betraktade sin äldre kamrat från sidan. I detta nu såg Maurice Wallion farlig ut. De grå ögonen gnistrade, de långa fingrarna lekte nervöst med cigarretten.

»Jag förstår icke», mumlade Beyler, »varför ha de icke hellre rymt fältet långt före detta?»

»Förstår du icke!» utbrast detektivreportern och vände sig mot honom. »Förstår du icke att de just nu planlägga ett nytt brott, att de äro i strid med *den andre,* att jag icke för något pris får tränga fram till sanningen förrän det är försent!»

Bilen flög in på den mörka Nygatan och saktade farten. Wallion lutade sig fram och vidrörde chaufförens axel.

»Inte längre nu!» sade han.

De stego ur och gingo gatan fram. Mycket folk rörde sig fram och åter, och spårvagnarna gledo vinande förbi med skrällande klockor.

Mitt i trängseln stannade de och sågo tvärs över gatan upp mot ett mörkt, smalt hus. Två trappor upp syntes på de smutsiga rutorna orden »Konsul Thander, generalagentur, kontor». Gröna gardiner voro dragna för fönstren.

»Det är mörkt däruppe», sade Beyler dämpat.

»Naturligtvis!» mumlade Wallion.

De hade bakom sig de gult lysande fönstren till ett kafé. Beyler kände väl till det, ty från dess fönsterbord hade han många och långa kvällar bevakat konsulatet. Han försökte se in mellan gardinerna.

»Beckman är kanske där», framkastade han.

»På kaféet?» sade Wallion som forskande blickade in i vimlet. »Nej, min vän, det är han inte. Men låt oss gå in.»

De gingo in i kaféet, som var nästan fullt av gäster, ätande, drickande och rökande. Beckman var icke där. Fönsterborden voro upptagna av andra. En konstapel satt vid det ena, tärande en biff med porter. Han gjorde honnör, då han kände igen detektivreportern.

»Goddag, konstapel», sade Wallion. »Hur länge har ni varit här?»

»Fem minuter», sade konstapeln dovt med munnen full.

Wallion ryckte på axlarna och gick fram till disken. Värdinnan hälsade på sina kunder, som hon de sista veckorna lärt sig vänta som stamgäster.

»Jag trodde min kamrat Beckman var här», sade reportern. »Har ni inte sett honom i kväll?»

Värdinnans örhängen kommo i skakning.

»Han var här», utropade hon. »Men tänk så synd har ni inte hört det, han blev illamående, den stackars herr Beckman ...»

»Illamående?»

»Ja riktigt sjuk ju! Den andra herrn måste rent av leda honom härifrån!»

Tidningsmännen växlade en blick.

»Det har jag inte hört», genmälde Wallion. »När inträffade det?»

»För knappt en timme sedan, eller hur, Tora?»

En lång, mörk flicka kom fram och bekräftade värdinnans ord.

»Vem var den andra herrn?» frågade reportern.

»Jag vet inte», sade värdinnan.

»Vet Tora det?»

»Nej, herr Wallion.»

»Men hur gick det till?»

»Herr Beckman satt ensam där vid högra bordet och skrev då och då i sin bok», berättade flickan. »Rätt som det var föll han tillbaka på stolen och blev alldeles blek ...»

»Ja, han svimmade rent av», inföll värdinnan.

»... och då reste sig den andre herrn som satt vid bordet bakom ...»

»Den andre herrn!» avbröt Wallion. »Vem var det? Hur såg han ut?»

Flickan skakade på huvudet.

»Vet inte. Han hade bruna ögon, inga mustascher, lagom lång och såg stark ut.»

»Så! Han reste sig alltså?»

»...och blev mycket ivrig. ’Han har svimt. Herr Beckman har svimt!’ skrek han (flickan härmade ett dåligt uttal) och så telefonerade han efter en bil och hjälpte honom in i den och så for de sin väg.»

»Var det allt?»

»Ja. Och så att kaffet inte blev betalt.»

»Beckman drack således kaffe. Finns koppen kvar, odiskad menar jag?»

Värdinnan ruskade storögd på huvudet. Wallion sade hastigt adjö och drog Beyler med sig.

»Till Riddarhustorget!»

»Närmaste bilstation?»

»Ja visst!»

Vid torget stodo endast två biler inne.

»Har det varit körning ifrån något kafé på Nygatan sista timmen?» sporde tidningsmännen chaufförerna. Svaret blev nekande. Man kände inte till någon sådan körning.

Under loppet av en kvart gingo tidningsmännen fram och åter vid bilstationen, frågande varje inkommande chaufför utan att få ett jakande svar. Den rätta bilen (om den var tagen därifrån, vilket var ovisst) kom ej tillbaka.

»Vi förspilla tiden», mumlade Wallion som rökte vilt. »Det kan ha varit en mycket lång körning, bilen kan ha gått i kras, chauffören kan ha blivit utsatt för våld, vad vet jag!»

»Där kommer en till», sade Beyler.

En röd cadillac girade ned mot dem i en vid sväng och landade vid trottoarkanten.

»Har ni haft körning från Nygatan för en timme sen?»

Till deras förvåning svarade chauffören med en svordom.

»Ja det har jag», utbrast han, »och fan ska ta den utländska lymmeln om jag ser honom igen.»

Wallion steg närmare.

»Lurade han er?» frågade han och smålog.

»Lurade!» brusade chauffören ut och äntrade ned ur bilen. »Lurade! En krona och sjuttio öre utom dricks!»

Detektivreportern tog upp sin börs.

»Det betalar jag», sade han leende. »Vart körde ni?»

Chauffören skramlade med pengarna, sedan han räknat dem noga. Så tittade han upp på Wallion.

»Vart jag körde?» upprepade han.

Wallion nickade. Då gick ett brett leende över chaufförens ansikte.

»Deckare, va?» sporde han slugt.

»Inte precis», svarade Wallion tålmodigt. »Vart körde ni?»

»Jo det skall jag tala om», sade chauffören medan han stoppade ned pengarna. »När jag kom till kaféet var det en berusad herre där som den utländska fan stuvade in i bilen och så steg han in själv och sade: ’Kör till Östermalmsgatan 33!’ sade han.»

»Vad!» utbrusto Wallion och Beyler på en gång.

»Östermalmsgatan 33!» upprepade den förre.

»Beckmans egen adress!» ropade den andre.

»När jag stannat utanför 33:an», fortfor chauffören utan att låta sig avbryta, »hjälpte den utländska lymmeln ut den andra herrn och bad mig vänta medan han ledde in honom. Jag väntade några minuter, då kom han ut ur huset igen ensam och befallde mig att köra till Hamngatan 5. När jag så kommer över Norrmalmstorg vinkar en polis åt mig. ’Dörrn står öppen!’ säger han och jag vänder mig om. Jo mycket riktigt: dörren

öppen och bilen tom! Han hade hoppat ur i något hörn, den förbannade utlänningen!»

»Hur var han klädd?»

»I ljusgrå kavajkostym och hård halmhatt och bruna skor.»

»Varför använde ni uttrycket utländsk?»

»Det märktes väl på uttal och så ...»

»Nå, än den andra herrn?»

»Ja den», småskrattade chauffören, »han var mogen. Sanslös nästan.»

Wallion öppnade bildörren.

»Till Östermalmsgatan 33!» sade han. »Släpp på alla hästkrafter ni har!»

Bilen satte i väg.

»Jag blir allt mer och mer förbryllad», sade Beyler. »Beckmans egen adress! Kan du förstå detta?»

Wallion svarade icke, men cigarretten brast mellan hans fingrar och tobaken ströddes för vinden.

»Tänker du anmäla det hos polisen?» fortfor Beyler.

Detektivreporterns näsborrar skälvde.

»Nej!» brummade han enstavigt.

Under resten av färden fick Beyler icke ett ord ur honom. Innan bilen ännu stannat var Wallion nere på trottoaren och utan att invänta sin kamrat gick han in i porten, uppför trapporna. Beyler var honom i hälarna och såg honom trycka ned handtaget på en olåst dörr. De kommo in i en smal korridor. Längst bort i denna var en dörr, och tvärs över dörren stod präntat med blåkrita dessa ord:

»War so god stig in Maurice Wallion!»

Beyler ryckte till och såg hastigt från sidan på sin kamrat. Till sin förvåning såg han ett flyktigt leende plötsligt skilja detektivreporterns läppar.

Wallion vände sig till honom.

»De skämta ännu!» sade han. »Då lever Beckman!»

Han öppnade dörren och gick in.

De stodo i Beckmans sovrum. Vid sängen stod en stol med ett glas vatten, Beckmans klocka och plånbok, hans krage och halsduk, samt hans anteckningsbok uppslagen. På sängen låg Beckman själv med uppknäppt väst, blek, håret i oordning.

Han sov djupt.

Den guldbågade pincenezen satt alltjämt kvar över hans slutna ögon, det röda håret flammade över hans bleka panna, kindkotorna lyste kallfuktiga. Men han sov lugnt och djupt.

Wallion lutade sig över honom och lade handen på hans hjärta.

»Sömnmedel!» sade han.

Därpå rätade han upp sin långa gestalt och drog av sig kavajen ...

Fem minuter efteråt satt Beckman på sängkanten med huvudet drypande av vatten. Han stirrade frånvarande omkring sig och mumlade med tjock röst:

»Kaffet ... nånting i kaffet ... borde ha förstått ... kaffet ...»

»Pah!» sade Wallion försmädligt. »Naturligtvis borde du ha förstått det!»

Beckman andades tungt och tog sig om huvudet med bägge händerna.

Wallion såg på Beyler med en vältalig åtbörd och tog upp anteckningsboken.

På det uppslagna stället funnos några lösa rader nedkastade av Beckmans hand. Där stod:

»Vakten vid fönsterbordet (början kl. halv 4. Ingenting å färde. Konsuln inne.

Kl. 5.20: Motorcyklist stannar en kvart och försvinner igen. N:r 5 utan tvivel.

Kl. 6.15: En brun bil stannar utanför. Dam i blå tailor-made, svart sidenhatt och bilslöja stiger ur. Liten svart herre i panamahatt sitter kvar. Gick hon upp till konsuln? Nu kommer hon igen. Bort i vinande fart. Numret på bilen osynligt. Privat.

Kl. 7: En karl i blå kostym av sjömanssnitt med en brun halsduk knuten om halsen och yvigt rött skägg samt en svart mössa med skärm har sedan en halvtimme stått i gränden till vänster. Han ser slö och halvt berusad ut, men han har ögonen med sig. Vad väntar han på? Vem är det? Konsuln vid fönstret. Oro i lägret?

Kl. 7.20: Nu! Bruna bilen tillbaka tom men i stormfart. Konsuln syns gestikulera vilt uppe i fönstret. Något är på färde. Den röde slusken står och halvsover med händerna i fickorna helt nära porten. Jag måste ut. Något är på väg att ske! Konsuln kommer ...»

Där slutade anteckningarna. Men inunder hade en kraftig ehuru förvänd stil tillagt:

»Tyvärr kunde herr B. icke utföra sin avsikt. Han blev illamående. Tack emellertid för vinken om rödskägget! Tag hand om er kollega, herr Wallion, han behöver det!»

Detektivreportern kastade föraktligt boken på sängen.

»Beckman!» sade han häftigt. »Vad är det som hänt dig?»

»Jag har varit i kontakt med de okända!» sade den olycklige journalisten svagt.

»Hur sågo de ut?»

»Jag såg dem inte.»

»Hur många voro de?»

»Det vet jag inte.»

»Försök att tänka! Du såg dock kvinnan i bilslöjan?»

»Ja.»

»Du såg mannen i hennes sällskap?»

»Ja.»

»Du såg rödskägget?»

»Ja, men jag vet inte om han hör till saken.»

»Läs då!» utbrast Wallion och satte boken för ögonen på honom. »De tacka dig ju för vinken!»

Beckman läste, ögonen blinkade vilt och han sjönk stönande tillbaka mot kuddarna.

»Konsuln kom, har du skrivit! Vad hände sedan?» fortsatte Wallion kallt.

»Sedan? Sedan minns jag ingenting.»

Beckman mötte detektivreporterns blick och vred sig oroligt.

»Jag satt och vaktade på konsulns rörelser», mumlade han. »Någon sträckte sig fram bakom mig och begärde att få låna en tidning på mitt bord, minns jag. Jag drack ur mitt kaffe skrev några rader i boken och så skulle jag resa mig. Då svartnade det ...»

»Oskuldsfulle!» sade detektivreportern mellan tänderna. »Vet du inte vilka vi äro ute emot? Ormar, säger jag dig! Om någon ber att få låna en tidning av dig eller en tändsticka eller en pennkniv – *inregistrera honom i din hjärna,* säger jag! Du är alltid emot *dem* och de alltid emot *dig,* dag och natt, tills allt är förbi!»

»Jag har lärt mig det nu», mumlade Beckman ödmjukt.

Wallion gick fram och åter med händerna i fickorna. Hans tankar voro redan inne på ett nytt spår.

De andra två sågo tysta upp på honom, så som man tåligt och hoppfullt ser på en skicklig spelare vilken ännu med ett djärvt drag kan rädda partiet.

Efter ett par minuter började Wallion häftigt leta i fickorna. Beyler ljusnade, ty detta tecken kände han igen. Detektivreportern fann en goldtip och tände den.

»Gossar!» sade han. »Låt oss rådslå!»

Han blåste ut ett rökmoln.

»Vi ha lidit nederlag!» fortfor han. »Vi ha blivit kastade från spåret. Man har lekt med oss, lekt mycket hårdhänt till och med. Då gäller det för oss att beräkna orsaken, den tillräckliga grunden!»

»Costazuelatelegrammet», framkastade Beyler.

Wallion nickade.

»Ja», fortfor han. »Men är det en tillräcklig grund? Nej, gossar, telegrammet var blott en hävstång. *Något har troligen, tack vare denna hävstång, förändrats i situationen!»*

Han rökte med välbehag en minut.

»Med ett ord», slutade han. *»Något nytt har hänt i Hesselmansaken i kväll!»*

»Men vad? Vad?» utropade de andra två.

De väntade med spänning.

»Antingen», sade detektivreportern. »Antingen ha de spårat upp den andre ...»

»Den andre! Mannen med papperen! Och då?»

»Då är den andre såld», sade Wallion.

Beyler sprang »upp.

»Det var därför vi just nu drevos från spåret, menar du?»

»Antingen det ...»

»Eller också?»

»Ja, eller också ...»

Detektivreporterns skarpa ansikte hade antagit en underligt frånvarande min.

»Beyler!» sade han med ens. »Det är nödvändigt att vi genast fara ut till villan.»

28.

Villan låg fullkomligt tyst och övergiven, med varje dörr och varje fönster väl stängt. Varken i trädgården eller på vägarna ovanför och nedanför syntes en enda levande varelse.

De bägge männen skyndade hastigt uppför sandgången, och Wallion ringde. Nästan genast öppnades dörren av kammarjungfrun, som tigande släppte in dem.

»Är Pauline inne?» frågade Beyler lågt och fort.

Flickan pekade på biblioteksdörren. Wallion hejdade sin kamrat med en rörelse. Paulines röst trängde ut till dem.

»Jag måste!» sade den mjuka rösten brådskande. »Det är av största vikt, jag måste tala med honom! Vet ni inte var han finns? – När kommer han tillbaka till redaktionen? – Men förstår ni då inte, det gäller Hesselmansaken!»

De sågo den unga flickan i sin svarta sorgdräkt stå orörlig som en staty vid telefonen. Hennes vänstra hand lekte nervöst med en näsduk, och den vackra profilen lyste vit mot gardinernas skugga.

»Ja, ja, bed honom ringa! – Men om han inte kommer? – Det blir för sent, det blir för sent! – Nej, det är herr Wallion jag måste träffa, nu i kväll. – Ja. – Det är nödvändigt. – Tack!»

Hon stod alltjämt orörlig, sedan hon lagt ned luren, men hon lade plötsligt handen över ögonen med en trött och sorgsen suck.

»Jag har kommit», sade Wallion och gick in i biblioteket. »Jag står till er tjänst, jag och Steno!»

Pauline vände sig blixtsnabbt om. Hennes läppar skälvde till: så kom med ens ett litet leende av glädje. Dräkten frasade då hon med framsträckta händer skyndade emot dem.

»Vad jag blev glad», sade hon endast.

Wallion tog hennes händer.

»Det har alltså hänt något?» genmälde han och såg forskande på henne.

»Ja», sade Pauline och nickade med flickaktigt allvar. »Vet ni det redan?»

»Jag har gissat det», svarade detektivreportern. »När försvann han?»

»Omkring klockan halv tre. Sedan kom han inte mer tillbaka!»

»Mottog han något meddelande under dagen?»

»Nej, det tror jag inte.»

Detektivreportern såg tankfullt framför sig.

»Då måste han ha varit inne i staden på förmiddagen, inte sant?»

»Jo», sade Pauline förvånad. »Han var inne för hushållets räkning, vid ett-tiden.»

»Aha», mumlade Wallion och gick till telefonen.

»Dagskuriren!» sade han kort. »Tack! – Det är Wallion. När sattes Costazuelatelegrammet ut i vårt fönster vid Stureplan? – Vid ett-tiden, jag trodde det. Tack!»

Wallion smålog, då han lade ifrån sig luren.

»Och klockan halv tre försvann han. Ingenting är naturligare!»

Beyler såg från den ene till den andre.

»Vad är detta?» sade han oförstående. »Vem är försvunnen?»

Wallion kisade på honom genom cigarrettröken.

»Du har ingen fantasi», mumlade han. »För en halvtimme sedan, hos Beckman, kommo vi överens om, att *antingen* ha de nu spårat upp den andre, *eller* också ...»

»Ja, *eller,* sade du?»

»Det är detta *eller,* som inträffat.»

»Nå, men?»

»Betjänten Andersson har försvunnit!»

Beyler, som höll på att ta av sig handskarna, tappade den ena utan att märka det.

»John försvunnen? Omöjligt!» utropade han.

»Han är borta, Steno», sade Pauline litet otåligt. »Borta utan ett ord till förklaring.»

»Borta!» upprepade Beyler. »Men detta är rena vanvettet! Då har han blivit – – »

Wallion såg med uppdragna ögonbryn på honom. Hos de bägge journalisterna och den unga flickan rörde sig samma tanke.

»Nej», sade detektivreportern. »Han har icke blivit bortförd med våld, han har gått av egen fri vilja.»

Wallion gick till vindeltrappan.

»Jag önskar se hans rum», sade han.

De gingo alla tre upp i vindsvåningen. Betjäntens rum ovanpå laboratoriet var helt litet med ett fönster mot trädgården. Möblerna utgjordes av en järnsäng, ett bord, en stol och en gammal chiffonjé. Vid dörren hängde en svart kostym och en rund hatt.

Wallion såg sig omkring. Därpå öppnade han en liten tapetdörr till en garderob: den var fullkomligt tom. Han drog ut lådorna i chiffonjén: även de voro tomma. Han ryckte upp sängkläderna och skakade om dem. Han slog upp fönstret och granskade skiffertaket runt omkring.

Därefter vände han sig om.

»John Andersson har min synnerliga beundran», sade han med ett snabbt leende. »Han gör allting väl. Även sitt försvinnande har han utfört med omsorg.»

»Inga spår?» frågade Beyler. »Intet brev?»

»Ingenting!»

Det hade blivit mörkare än nyss, och en regnskur gick prasslande fram över huset; de återvände tysta till biblioteket.

»Wallion», sade Beyler häftigt. »Du väntade Anderssons försvinnande?»

»Ja», svarade reportern kort.

»Men varför, i alla makters namn – varför?»

Wallion drog ned gardinerna och tände en av de elektriska lamporna.

»Låt oss resonera», sade han lugnt.

Pauline betraktade honom och hennes ögon förefölla nästan svarta i det starka skenet.

»Vet ni var John är?» frågade hon.

Wallion skakade på huvudet.

»Nej», svarade han. »Men jag förmodar att han sökt upp *den andre*.»

»Den andre?» sade flickan viskande.

Beyler sprang fram.

»Nej, hör du Wallion!» började han hetsigt.

Men detektivreportern höll upp handen.

»Ställningen är denna. Vi bilda i närvarande stund tre grupper av i Hesselmansaken intresserade. Först: de okända med den mörka damen, konsul Thander och enligt min räkning tre okända män. Bland dessa befinna sig mördarna. För det andra: vi. För det tredje: *den andre,* den man ni mötte i hallen natten efter mordet,

fröken Pauline. Han har Costazuelapapperen i sin hand. Det är dessa papper de okända vilja åt, så mycket veta vi. Nåväl, nu har det visat sig att, så snart Quivera gjort ett framsteg i Costazuela ha de okändas ansträngningar fördubblats att återfå papperen. Samtidigt har jag kunnat konstatera, att betjänten Andersson vet mera om *den andre* än någon av oss. Det är min övertygelse, att Andersson fann *den andre* ännu i arbetsrummet på kvällen den 25 maj då han klättrade in genom fönstret. Jag vet, att det var Andersson som bragte elektriska ljuset att slockna för att underlätta *den andres* flykt. Jag har slutligen skäl att tro, att Andersson sökte sätta sig i förbindelse med *den andre* vid flera tillfällen, särskilt den dagen då jag hejdade honom på Gustav Adolfs torg. Det var av alla dessa skäl jag väntade, att betjänten efter det viktiga Costazuelatelegrammet i dag skulle uppsöka, måhända varna *den andre,* som nu verkligen är i en överhängande fara. Om jag bara kunde få visshet ...»

Wallion försjönk i tankar.

»Visshet om vad?»

»Om vem *den andre* i verkligheten är.»

»En mördare», ropade Beyler.

»Nej», utbrast detektivreportern livligt. »Varför en mördare? Det är inte nödvändigt. Tvärtom, det stämmer mycket illa med situationen. Tänk dig, att doktor Hesselman kände honom sedan gammalt! Och att han bad doktor Hesselman om hjälp mot de okända fienderna! *Antag, att den andre hölls gömd av doktorn här i flygeln, den låsta flygeln!*

Det hade kommit eld i de grå ögonen. De andra kände det som om de fått en elektrisk stöt, då de mötte Wallions lysande blick.

»Jag skisserade redan på natten den 25 maj upp scenen vid doktorns död», fortfor Wallion. »Den scenen måste jag nu omkonstruera. Jag tänker mig att de okända anhållit om ett sammanträffande. *Den andre* finns i huset men håller sig gömd. De okända infinna sig, hota, doktorn rycker fram sin revolver och skjuter. Det är denna kula som går genom fönstret och fastnar i väggen. Mannen vid fönstret skjuter i samma ögonblick och sträcker den olyckliga doktorn till golvet. De okända söka i skrivbordet efter papperen; då visar sig *den andre* i dörren till biblioteket. Han får ett skott emot sig, som stannar i dörrposten. De okända fly; *den andre* inser genast att även han måste fly. Han låser dörren och står ännu rådvill då betjänten finner honom och hjälper honom att komma undan.»

»I sanning», utropade Beyler efter en stunds tystnad, »vad du säger stämmer med alla kända fakta! Jag tror att du har rätt!»

Pauline hade suttit tyst med sänkt huvud.

Nu såg hon hastigt upp.

»Om *den andre* var gömd i huset», sade hon lugnt, »måste John ha vetat allt från första början!»

»Det är inte nog», svarade Wallion. »Han måste ha känt *den andre* tillräckligt väl för att förstå, *att han icke kunde vara mördaren!»*

»Ja», sade den unga flickan genast. »John skulle icke skyddat honom, om han hyst ett spår tvivel, det kunna vi utgå ifrån.»

Detektivreportern såg på klockan.

»Jag är fullkomligt ense med er», genmälde han småleende och steg upp. »Därför är också betjäntens försvinnande ett gott tecken!»

Det såg ut som om Pauline förstod honom, hennes vita ansikte lyste upp, och hon nickade.

»Ni menar att han försöker hjälpa oss?» sade hon.

»Icke oss, men *den andre*. Och till sist kanske det skall visa sig vara samma sak!»

Det kom ett häpet och otåligt utrop från Beyler:

»Du talar i gåtor!» sade han.

»Jag skall snart tala tydligare», genmälde detektivreportern.

29.

DET BLÅ SPÅRETS MYSTERIUM BJUDER EN NY

ÖVERRASKNING

Betjänten John Andersson försvunnen.

Den sällsamma Hesselmanaffären, som alltjämt kommer med nya förvånande vändningar, synes nu blivit ställd på sin spets, i det den olycklige doktor Hesselmans betjänt John Andersson spårlöst försvunnit. Om motivet härtill vet polisen ingenting. Det framgår emellertid att Andersson omkring klockan ½ 3 på fredagsmiddagen ensam avlägsnade sig från villan på Lidingön, och har han sedan icke avhörts. Vid avvikandet var han förmodligen iklädd grå kavajkostym, svarta skor och grå resmössa samt bar en liten svart handväska med nickelbeslag. Andersson är 64 år gammal, medellång, robust byggd, slätrakad, blå ögon, markerade drag, gråsprängt hår.

Droskbilen A 8853 har kört honom till Värmdön.

Polisen igångsatte sent på kvällen sina efterforskningar. Man lyckades snart nog konstatera, att A. omkring klockan 8 på kvällen vid Gustav Adolfs torg anropade droskbilen A 8853 och lät köra utåt Värmdön. Chauffören fann honom mycket upprörd. Vägen togs förbi Nacka och över Skurubro. Vid Gustavsberg gjordes ett kort uppehåll, varunder A. nervöst vandrade fram och åter på vägen, studerande en karta. Därefter fortsattes uppåt Värmdö kyrka, förbi denna och ungefär ⅔ av vägen till Lindalen. Här betalades och avskedades bilen. Från denna punkt saknas alla spår av den försvunne. Trakten kommer att grundligt genomsökas. Det är polisens mening, att A. i ett anfall av nervositet, orsakad av den senaste tidens sorgliga händelser, berövat sig livet.

Emellertid kvarstår i så fall obesvarad den frågan: vad gjorde A. under tiden ½ 3–8 e. m., en tid av mer än fem timmar? Vi anse det av vikt att bringa ljusöver denna omständighet.»

Så löd Dagskurirens framställning följande morgon utan kommentarer.

I reporterrummet rådde allmän förtjusning. De unga journalisthjärnorna brunno av entusiasm, ty man kände redan till Wallions och Beckmans sälsamma äventyr på fredagen och visste att Wallion hade en stor andel i nattens undersökning.

»Ingen tidning har något om saken mer än vi! Detta är Dagskurirens eget krig mot förbrytarna!»

»Var är Wallion?»

»Han måste släppa oss på spåret!»

»Skrev han själv?»

»Ja, var uppe klockan 2 i natt och skrev ut i flygande fläng, sedan i väg igen!»

»Leve Wallion! Leve pressen!»

Reporterklungan frustade som unga hästar och formligen stegrade sig av livsglädje.

Klockan tolv inträdde Maurice Wallion, blek av trötthet, men nyrakad och elegant som alltid och med den eviga goldtipen mellan läpparna.

Ett glädjetjut mötte honom och han log.

»Var har du varit? Nyheter? Nyheter?»

Han satte sig och såg på dem i tur och ordning.

»Jag har inte sovit i natt», sade han. »Jag tänker sova nu, på en matta under ett bord.»

»Det ge vi fan! Nyheter!»

Han blåste ut en rökring och stack fingret genom den.

»Det får inte sägas», sade han. »Det får inte tryckas – ännu. Men John Andersson steg på en motorbåt nära Lindalen i går kväll. Det är det absolut sista jag fått veta. En okänd motorbåt.»

»Som väntade på honom?» frågade en röst.

Detektivreportern nickade.

»Ja, som väntade på honom!»

»Härligt, härligt! Med fem motorracers genomsnoka vi hela skärgården på en vecka!»

»Om han inte gått till havs, kanske till Finland», insköt Wallion torrt.

»Vi följa efter! Släpp oss lösa på spåret!»

»Vi få se, gossar. Motorbåten var en vanlig gulbetsad roddbåt med evinrude. Sådana finnas i hundratal i skärgården.»

»Men med en evinrude går man inte till Finland.»

»Om inte en större båt möter! Se där är Beyler, adjö med er nu, gossar!»

Wallion tog Beyler under armen och förde honom in i sitt privatrum.

»Allt lugnt i villan?» frågade han. »Det är bra, din kusin behöver inte vara orolig. Vi skrida framåt, min käre Beyler, vi skrida framåt. Nu väntar jag bara på Gallenbergs rapport, han bör vara här när som helst.»

Detektivreportern gick enligt sin vana fram och åter med händerna i fickorna. Beyler var tyst och nedslagen.

»Låt oss rekapitulera gårdagens händelser», sade Wallion. »Det blir en hel lista. Klockan 1 läser Andersson Costazuelatelegrammet i depeschfönstret. Klockan ½ 3 försvinner han. Klockan ½ 4 börjar Beckman vakten i kafét. Klockan 6 kör en motorcykel över mig. Motorcykel observeras vid konsulatet. D:o brun bil. D:o okänd rödskäggig man. Klockan 7,20 bortföres Beckman. Okänd röst i telefonen ber oss ta reda på Beckman. Klockan ½ 8 får jag varningen på Strand Hotell. Brun bil synlig där. Klockan 8 äro vi vid kafét. Samtidigt tar betjänten bil från Gustav Adolfs torg till Värmdön. Klockan ½ 9 äro vi hos Beckman. Klockan 9 i villan. Ungefär en halvtimme senare stiger betjänten ombord på okänd motorbåt nära Lindalen. Slut – tills vidare. Vad säger du?»

Beyler visslade plötsligt.

»Wallion!» utbrast han. »Rösten i telefonen och rödskägget, nu förstår jag äntligen!»

»Ja», nickade detektivreportern. »Det måste ju vara detektiven Gallenberg, finns helt enkelt ingen annan möjlighet. Därför var han dem i spåren i går kväll och därför skall han avlägga rapport i dag.»

Maurice Wallion avbröt sig och vände sig om.

»Bravo, Gallenberg», sade han lugnt. »Jag vet ingen mer än jag själv som kan öppna en dörr så tyst som ni!»

Innanför den stängda dörren stod en tämligen liten mager man i extravagant senapsgul kostym av amerikanskt snitt. Ett vitt bandage var lindat kring hans kantiga bakhuvud, och hans magra, rörliga ansikte var blekt men leende. De långa armarna och raka axlarna antydde kraft, de mörkblå, skarpa ögonen snabbtänkt beslutsamhet.

Wallion skakade hand med honom och sköt fram en stol. Max Gallenberg satte sig tungt.

»Lyckats eller misslyckats?» frågade Wallion lakoniskt.

»Lyckats!» svarade detektiven lika lakoniskt.

Wallion granskade intresserad bandaget.

»Inte utan blessyrer?»

»Sandpåse!» sade Gallenberg kallt. »Har legat sanslös från klockan nio i går kväll till sex i dag!»

Wallion vräkte sig baklänges i en stol.

»Hör du det, Beyler!» utbrast han och småskrattade belåtet. »På det sättet ha vi nu alla varit i elden! Hur gick det till?»

»En cigarr», bad detektiven.

Beyler gav honom en, som han tände med verklig vällust.

»A-ah», sade han ur djupet av ett doftande moln. »Jag kan åter tänka!»

De bägge andra sågo med spänning på honom. Wallions ögon brunno.

»Ni har lyckats?» mumlade han. »Ni har namnen?»

»Ja, jag har namnen.»

»Äntligen!» sade detektivreportern med nästan viskande röst. »Äntligen! De äro fem?»

»Ja, jag har följt edra order och jag har kunnat fastslå att fem och icke flera än fem personer äro våra motståndare. En av dem känner ni.»

»Jag känner tre.»

Gallenberg såg överraskad upp.

»Thander var given», fortfor Wallion. »Evanston och Gonzales likaså i egenskap av hans biträden. De äro bifigurer, dem bryr jag mig inte om. Jag frågar endast efter en ...»

Gallenberg nickade.

»Ni har rätt», sade han. »Det är endast en att fråga efter: spelets drottning – den mörka damen!»

Han hade ofrivilligt dämpat rösten.

»Den mörka damen!» upprepade han. »Hon är underbar! Jag har arbetat tio år i facket, men aldrig träffat någon som kan mäta sig med henne. Kommer ni ihåg spionen Ada Gyldenstern? Hon var ett barn mot *Inez Robeira!»*

Wallion och Beyler rusade upp.

»Inez Robeira!» utbrast detektivreportern.

Han såg med flammande ögon först på Gallenberg och sedan på Beyler.

»Beyler», sade han hest. »Detta är namnet, detta är det enda namnet i världen för oss! Vi ha den mörka kvinnans namn i våra händer!»

Han slog Gallenberg häftigt på axeln.

»Fort allt vad ni vet om Inez Robeira! Nu skall bataljen börja på allvar!»

Detektiven gjorde en grimas och rättade på sitt bandage.

»Den har redan börjat», sade han. »De skona icke sina motståndare. Men jag vill gå i ordning. Vi ha i dag 13 juni. Den 2 juni fick jag uppdraget av er, herr Wallion. Jag har arbetat tio dygn i saken, dag och natt och det är ett av de svåraste arbeten jag haft. Det är att förbigå, hur jag spionerade ut de två konsulatbiträdena; ni känner redan deras namn och bostad.»

Wallion nickade.

»Jag utgick från konsul Thander som bekant storhet i ekvationen», fortfor detektiven. »I fem dygn lämnade jag honom icke ur sikte. Jag skulle i detalj kunna redogöra för allt vad han företog sig från den tredje till den åttonde juni. Men – han företog sig ingenting av vikt. Jag följde varje hans steg, varje hans rörelse. Han var alltför slug. Som hans egen skugga jagade jag honom. Under dessa fem dygn begagnade jag tolv olika förklädnader; tre gånger samtalade jag med honom, en gång som bettlare, en annan som chaufför, en tredje som reparatör från gasverket. Han genomskådade mig icke, men han måste ha vetat att man skuggade honom, till den grad öppna och *oskyldiga* voro alla hans handlingar. Han träffade ingen, han besökte intet misstänkt ställe. Till sist började jag betvivla att ni sänt mig på rätt spår. Men jag vore icke den spårhund jag är om jag icke till sist överlistat honom. En kväll gick konsul Thander på Operan ...»

»På Operan?»

»Naturligtvis satt jag på bänken bakom. Bredvid konsuln var en tom plats. Under första akten kom *hon*. Jag hade aldrig sett henne förr, men jag visste att det måste vara *hon*. Mitt under Wagnerlarmet samtalade de viskande.»

»Nå?»

»De talade spanska, jag förstod icke ett ord, men två gånger hörde jag namnet Hesselman och en gång namnet Wallion. Konsuln tycktes vara mycket upprörd och man hyssjade åt honom; hon svarade honom kallt, korthugget, nästan föraktfullt. Efter andra akten reste de sig och gingo ned till Operakällaren. Jag satte mig vid bordet bakom henne. Konsuln såg nedslagen och kuvad ut, och deras samtal hade upphört. Under supén reste hon sig och gick lugnt ut utan att säga farväl och kvarlämnande sin väska. Kyparen kom in med det beställda, och konsuln gav honom nya order. Jag väntade därför lugnt, men plötsligt mötte jag konsulns blick, och han hånlog. Han skrev hastigt något på ett kort och kyparen gav mig det. Det såg ut så här!»

Gallenberg slängde ett kort på bordet. De två journalisterna lutade sig fram och läste:

»Föremålet för ert intresse har farit hem. Gör sammaledes, unge man!»

Wallion höjde ögonbrynen.

»Överlistad således?» mumlade han.

»Nej», fortfor detektiven med hopbitna tänder. »Ändå inte överlistad! Jag bugade mig artigt för konsuln, som hånfullt stirrade på mig, och så rusade jag ut. Damen hade beställt en bil. Denna bil togs från Karl XII:s torg, och det var ett lekverk att få tag i chauffören. Han hade kört henne till Stureplan, till Anglais, och dit for jag.»

»Nå, bor hon där?» frågade Beyler ivrigt, då detektiven teg en minut.

»Nej, visst inte. Betjäningen på Anglais hade emellertid iakttagit henne, ty de funno det besynnerligt, att hon inte gick in i hotellet, då hon steg ur vid dess ingång. Efter en stund gick hon över till refugen och tog spårvagn uppåt Sturegatan. Jag beräknade tiden då detta skett, och fann att jag hade två eller tre tåg att välja på. Märk nu att hennes ovanliga skönhet och elegans gör henne observerad överallt. Det var en timmes arbete att söka upp en konduktör, som mycket riktigt särskilt observerat den »vackra mörka damen» vid denna tid. Han var entusiastisk, han beskrev henne i detalj. Hon hade stigit av spårvagnen vid första station på Karlavägen. Där stod jag nu, men som alltid förde mig instinkten rätt. Jag såg en bilstation i närheten, och mina efterforskningar gav detta resultat: från spårvagnen hade hon gått direkt till en ny bil! Denna bil hade fört henne till Södermalm, eller närmare bestämt till Götgatan 14, och där, mina herrar, tog spåret slut eller rättare föreföll att göra det!»

Gallenberg tystnade och stirrade tankfullt på cigarrens stigande rökstrimma. Därpå återtog han:

»Det var en skicklig manöver, men den misslyckades. Spåret var för färskt.»

»Ni gjorde er sak bra», nickade Wallion. »För övrigt var det oförsiktigt av henne, att stiga av just utanför Anglais: det fäste personalens uppmärksamhet vid henne. Men förmodligen hade hon givit chauffören första bästa adress.»

»Ja, och tillägg, att hennes ovanliga skönhet gör henne till ett byte för allas blickar!»

»Utan tvivel», sade Wallion. »Alltså: vi voro vid Götgatan 14. Ni rekognoscerade platsen ...»

»Och fann att det är ett av dessa moderna hus, där man bor fullkomligt okänd. En ström av folk rör sig ut och in i affärer, raksalonger och agenturer. Den ene bryr sig icke om den andre. I detta hus har konsul Thander hyrt bostad åt en viss sin »släkting», som nyligen återkommit från utlandet. Denna släkting är *den mörka damen!»*

Wallion, som häftigt gick fram och åter, tvärstannade.

»Gallenberg», utbrast han. »Ni är värd er vikt i guld!»

»Vänta», sade detektiven. »Ännu hade jag icke hennes namn. Det fick jag först genom inbrottet.»

»Inbrottet?» mumlade Wallion och rynkade pannan.

»Klumpigt, men nödvändigt», sade Gallenberg.

»Och ni gjorde inbrott hos henne?»

»Nej, för tusan, hos hennes bror. Jag skuggade henne oavlåtligt. Hon gjorde ingenting misstänkt. Jag var förtvivlad. Äntligen i torsdags mottog hon ett besök. Det var den lille gule mannen med svarta mustascherna. På kvällen kände jag allt om hans bostad ute i Råsunda, men intet om honom själv. På fredagsförmiddagen for han in till staden. Jag lät honom löpa. Klockan 4 på middagen avlade jag besök i hans bostad med hjälp av vissa verktyg, och inom en kvart visste jag att han är kapten i president Strozzis armé, att den mörka damen är hans syster och att deras namn äro Antonio Robeira och Inez Robeira.»

30.

Maurice Wallion hade ryckt till sig en penna.

»Detta är oerhört viktiga upplysningar», sade han medan han skrev. »Låt oss fylla i fiendens rulla sådan de ter sig för närvarande.»

Han läste från papperet:

»Nr 1. Inez Robeira, 'den mörka damen'.

»Nr 2. Antonio Robeira, kapten, den förras bror. Småväxt, gulhyad med smalt fint ansikte och skarp profil. Långa svarta ögonbryn och små svarta mustascher, mörkbruna ögon.

»Nr 3. Konsul Thander. Signalement onödigt.

»Nr 4. Evanston, konsulattjänsteman. Medellång, välbyggd, atletisk. Grovt, slätrakat ansikte. Bruna ögon.

»Nr 5. Gonzales, konsulattjänsteman, motorcyklist. Tämligen lång, smal, vekligt byggd, solbränd, slätrakad, bruna ögon.»

Max Gallenberg nickade och drog fram ett annat papper.

»Som ett komplement se här listan på deras adresser», inföll han.

Detektivreportern tog bägge papperen och stoppade dem i fickan.

»Ni har dock ännu inte berättat, hur ni fått det där bandaget», sade han. »Inte heller varför en viss rödskäggig man uppträdde på Nygatan i går. Inte heller varför en viss detektiv uppsköt sin viktiga rapport tills i dag.»

Max Gallenberg sträckte ut handen och tog det nummer av Dagskuriren, som låg på bordet. Han pekade på rubriken »John Anderssons försvinnande».

»Detta är skälet», sade han. »Jag fick aldrig tid att gå upp till er. Betjäntens märkvärdiga flykt satte snurran i gång igen. Då jag lämnade Robeiras bostad och for in till staden fick jag se Costazuelatelegrammet och fann det nödvändigt att bibehålla kontakten med den mystiska ligan. Som en rödskäggig, halvfull sjöman visade jag mig vid konsulatet, och jag infann mig lagom för att se Gonzales lämna platsen med sin motorcykel. Det var oro i luften, och plötsligt kom en brun bil susande och stannade utanför konsulatet. Konsuln visade sig, och talade med chauffören. Då inträffade en oväntad händelse. Från kaféet på andra sidan gatan kommo två män ut. Döm om min häpnad då jag fann den ene vara Evanston! Den andre föreföll berusad, hatten föll av honom och jag kände igen er kollega Beckman. Bägge stego upp i en droskbil och foro bort, medan jag stod kvar, förvirrad och överrumplad. Då steg konsuln i sin tur upp i den bruna bilen. Jag störtade in i en cigarrbod och skickade i hast en varning till Dagskuriren, därpå ut igen för att se den bruna bilen åla sig fram genom trafiken långt borta på Nygatan. Jag sprang efter som en vansinnig och såg den försvinna över Riddarhustorget mot Gustav Adolfs torg. Jag förvandlade mig hastigt i en port till mitt vanliga jag, tog en bil vid Riddarhustorget och följde efter. På Norrbro stod den bruna bilen stilla på grund av en minuts trafikstopp! Då vi nu kommo loss följde jag den utan möda i kölvattnet. Den tog vägen till Strand Hotel och stannade där utan att konsuln steg ur. Hornet gav en lång signal, och efter ett ögonblick kom Inez Robeira och hennes bror utspringande. Bilen rusade av med dem i karriär, och jag efter i min droska. Jakten gick över Norrmalmstorg, Hamngatan upp och in på Regeringsgatan. Där stannade den bruna bilen i närheten av ett automatkafé, backade in på en sidogata och vart stående. Jag nödgades stiga av vid första bästa port och avskeda min bil. Snett emot mig upptäckte jag nu först en man, som stod och sysslade med sin motorcykel, det var Gonzales. Han lyfte i samma stund huvudet, mötte tvärs över gatan den mörka damens blick och gjorde en snabb nekande gest. Kapten Robeira kom fram till gathörnet och stannade där, rökande och utan att ens kasta en blick åt Gonzales håll.»

»Vänta», sade Wallion. »Situationen är alltså denna: snett emot automatkaféet står Gonzales med sin motorcykel, på närmaste sidogata den bruna (bilen med konsuln och Inez Robeira, i gathörnet står Antonio Robeira och i en port längre bort är ni!»

Gallenberg nickade.

»Det var tydligen automatkaféet man bevakade», fortfor han. »Jag rökte en cigarr, medan jag funderade på saken. Med ens gör Antonio Robeira ett tecken och drar sig in på sidogatan; samtidigt rusar Gonzales in i den port vid vilken han stått. Automatkaféets dörr öppnas och ut träder – jag gnuggade ögonen – ut träder doktor Hesselmans betjänt med en resväska i handen! Han ser sig spanande omkring och går sedan med hastiga steg mot Gustav Adolfs torg. Då dyker den bruna bilen fram vid sitt hörn och följer sakta spinnande efter sitt rov, sedan Antonio Robeira svingat sig upp. Även Gonzales leder sin maskin åt samma håll, så här.»

Gallenbergs snabba händer utförde en pantomim på bordskanten.

»Och ni?» utstötte Beyler med spänning.

»Jag, jag kommer här, allra sist. Nu hade jag sammanhanget klart, och min första tanke var att varna betjänten, men jag hann icke. Andersson hoppade hastigt upp i en bil och körde bort över Norrbro. Den bruna bilen stannade en sekund för att låta konsuln stiga ur; Gonzales överlämnade motorcykeln i hans händer och tog konsulns plats i bilen. Därpå satte även den fart och rusade bort i betjäntens spår. Konsuln besteg cykeln och försvann nedåt Fredsgatan. Han var således ur räkningen. Innan den bruna bilen ens hunnit ned till Skeppsbron var jag efter dem i en präktig, tystgående Fiat. Färden gick i högsta tillåtna fart

upp på Söder, ned till Danviken och ut mot Nacka. Då vi körde över Skurubron var avståndet mellan mig och den bruna bilen tre eller fyrahundra meter; av betjäntens bil såg jag inte en skymt. I vägkrökarna försvann även den bruna, men jag kunde icke tappa bort den, ty spåren efter *bägge* bilerna syntes tydligt i dammet. Vi närmade oss Gustavsberg, och jag blev mer och mer förbryllad. Att betjänten var stadd på flykt förstod jag, men denna meningslösa hetsjakt utåt Värmdön var mig en gåta. Vad ville betjänten, vart ämnade han sig?»

»Den frågan kan jag besvara», sade Wallion. »Han hade uppgjort med *den andre* att möta honom med motorbåt nära Lindalen.»

Detektiven ryckte till.

»Den andre?» utbrast han.

»Ja», nickade Wallion. »Men fortsätt!»

Max Gallenberg såg ned framför sig med rynkade ögonbryn.

»Fortsättningen är helt kort», sade han efter en stund. »Vid ett ställe kröker vägen i S-form. Den bruna bilen försvann i första kröken och jag höll ögonen på nästa krök för att få se den dyka upp där. Men den kom aldrig! Blixtsnabbt insåg jag, att den stoppat och stod stilla någonstans framför mig. Jag lät genast även min bil stanna och smög mig framåt vägen för att rekognoscera. Då jag kommit runt kröken fick jag se syskonen Robeira stå orörliga bredvid sin bil. Jag hann nätt och jämnt observera att Gonzales ej var med dem, då jag hörde något bakom mig och ett dråpslag träffade mig i nacken. Bilen, skogen och himlen dansade runt, och jag miste sansen.»

»Det var Gonzales», mumlade Wallion. »De visste således att de voro förföljda.»

»Först i dag klockan sex på morgonen vaknade jag till liv igen», fortfor detektiven. »Jag frös som en hund, och fann mig liggande under en gran ett gott stycke från vägen. Jag förmodar de släpade mig dit.»

»Men er bil?» utbrast Beyler. »Den väntade ju på er!»

Gallenberg ryckte på axlarna och log.

»Jag har redan sökt upp chauffören», sade detektiven. »Karlen berättade, att sedan han väntat en stund kom en elegant klädd, mörk dam fram från kröken, betalade honom och tillsade honom att återvända till staden, emedan hans passagerare ämnade följa med dem i stället. Den beskedlige karlen lydde order utan vidare reflexioner och for hem, lämnande mig åt mitt öde. Det är alltihop.»

Wallion marscherade fram och åter.

»Tänker ni göra polissak av överfallet?» frågade han efter en stund.

Gallenberg reste sig och sträckte på sina smidiga lemmar.

»Nej», svarade han torrt, »men min räkning på Dagskuriren blir så mycket större. Jag antar ni föredrar det så?»

Wallion nickade gillande.

»Ja», sade han med eftertryck. »Ni skulle kunna anmäla dem för överfallet, men vad mer? Vi vilja inte ha dem fast för en sådan bagatell (Gallenberg gjorde en grimas); vi vilja ha dem fast för mordet på doktor

Hesselman!»

»Vi sakna blott bevisen», inföll Beyler bittert.

»Lugn, min son!» sade detektivreportern och höjde ögonbrynen. »Kapten Robeira som hoppade ut genom arbetsrummets fönster kl. 11 på kvällen den 25 maj, hur tror du han skall kunna visa sitt alibi, när det kommer därhän?»

»Du tror således, att det var han?» blev Beylers motfråga.

»Jag skall kunna bevisa det, när jag funnit den andre och när jag löst de blå chiffren.»

»Två nätta problem!»

»Rätt svarat, min vän – två nätta problem, just i min smak!» fortfor Wallion med en glimt i ögat. »Vad beträffar blå spåret svär jag att ha löst dess gåta inom tre dygn!»

Beyler såg hastigt upp; Maurice Wallions röst hade antagit en klang som han kände igen. Detektivreporterns blick var fäst på honom, hård och kall som stål, och Beyler kände sina tysta invändningar smälta bort för denna blick som dimmor. Wallion märkte det och log.

»Varför icke inom två?» försökte Beyler skämta.

»Därför att vi också har annat att göra. Tre dygn är dock maximum: det gäller att begagna tiden, *innan nästa Costazuelatelegram kommer!»*

I detsamma öppnades dörren och Beckman kom in med hatten i nacken.

»Det var bra», sade Wallion lugnt. »Låt oss alltså hålla krigsråd!»

V.
DET BLÅ SPÅRET
31.

Junisol och söndagsstillhet härskade över Stockholm, då Dagskurirens bil flög genom staden på väg till Värmdön. I bilen sutto Wallion, Gallenberg och Beyler. Klockan var nio på förmiddagen, och vita båtar lade ut från alla stadens kajer, men åt männen i bilen hade söndagen ingenting att ge av sitt ljusa lugn, för dem var det en dag som alla andra, en dag med spända nerver och vaksamma hjärnor. Inez Robeira, det är skarpa ögon som speja efter er!

»Min käre Gallenberg», sade detektivreportern efter en lång tystnad. »Våra fiender ha begått sitt första missgrepp! De borde aldrig ha låtit er komma undan med livet!»

Gallenberg hoppade till.

»Åh tusan heller!» utbrast han livligt.

»Jag menar ur deras synpunkt», förtydligade detektivreportern en smula cyniskt. »Hur enkelt hade det inte varit att låta er försvinna för alltid eller åtminstone för så lång tid de behöva! När de inte dragit ut konsekvenserna blir hela överfallet ett missgrepp. *Nu veta de, att vi veta allt.* Vi äro dem närmare än någonsin!»

»Men om inte Gonzales utdelat det där slaget, hade Gallenberg följt dem i spåren alltjämt», mumlade Beyler.

Maurice Wallion avfyrade ett väldigt rökmoln.

»Nå än sedan?» svarade han lugnt.

De andra vände sig överraskade mot honom.

»Än sedan?» fortfor han. »Hade Gallenberg i lugn och ro fått följa dem, skulle han ha sett dem leta efter den försvunna betjänten. Var detta i och för sig komprometterande? Nej! *Först när de fått Costazuela-papperen i sitt våld, först då blir det nödvändigt för dem att göra sig osynliga*. De kunde lugnt ha låtit er följa dem, Gallenberg, ni hade ändå icke fått se något, *som jag icke redan visste!»*

Max Gallenberg mulnade och gjorde en otålig åtbörd.

»Är ni så viss om att de icke i detta nu ha papperen, herr Wallion?»

»Ja, ty varken de eller jag veta ännu, *var den andre finns!»*

»Men det var tänkbart att betjäntens spår skulle leda dem till *den andre!»*

»Nej, det var icke tänkbart! Och varför! Jo, därför att betjänten aldrig hade givit sig av, om han icke vetat, att han på en viss given punkt *icke mera lämnade några spår efter sig!»*

»Och var finns denna givna punkt?»

»Vid vattnet! En båt lämnar inga spår i vattnet, eller hur, Gallenberg?»

Gallenberg ryckte på axlarna men teg.

Bilen hade hunnit en god bit in på Värmdön, innan den på en vink av Gallenberg stannade. Vägen krökte här kring ett skogsparti, och detektiven pekade upp mot skogsbrynet.

»Där var det», sade han.

De stego ur och gingo runt vägkröken. Där lämnade Gallenberg vägen och gick tjugu steg upp i skogen.

»Här blev jag slagen till marken», sade han. »Ni finner att jag härifrån kunde observera den bruna bilen som hade stannat hundra meter längre bort på vägen. Här är en sten uppriven ur sin fördjupning av mig då jag föll. Där bakom trädet har Gonzales klack rubbat mossan, då han kastade sig över mig. Detta ställe är osynligt från den punkt där min egen bil stannat.»

Han fortsatte rätt in i skogen, tätt följd av Wallion, till dess vägen var bortskymd av träden. De trängde in i ett snår av låga granar. Gallenberg föll på knä och kröp in under ett nedhängande tak av grenar, under vilka marken var brun av barr.

»Här låg jag då jag återfick sansen», förklarade detektivens torra röst inne i skuggan.

Maurice Wallion var redan i färd med att undersöka marken. Nu kröp han in till detektiven.

»Aha», sade han. »Ni låg på vänstra sidan med armarna på ryggen, då ni vaknade.»

»Ja», sade Gallenberg, »och den där roten var en fan så otrevlig huvudgärd, det försäkrar jag.»

»Men varför denna ställning?» mumlade reportern. »Är det en orm som legat här? Nej, det är ett rep. Gonzales hade ett rep i vänstra handen då han andra gången kröp in till er. Man tänkte binda er, men Inez

Robeira blev otålig ...»

»Inez Robeira!» utbrast Beyler.

»Ja visst, det var hon som bar Gallenberg vid benen, medan Gonzales knogade vid huvudet. Se här, hennes klackar, tre, fyra, fem gånger hårt nedtryckta.»

Reportern sprang upp och började hastigt gå mot vänster.

»Man lämnade er åt ert öde. Man nästan springer, man har fått bråttom. Det är tanken på den flyende betjänten som kommer över dem. Det bär av till den bruna bilen.»

Wallion gick nu förut, följd av de andra, och efter en minut stodo de på landsvägen hundra meter bortom kröken.

»Här väntade den bruna bilen», bekräftade Gallenberg. »Men spåren äro för längesedan utplånade av lördagens trafik.»

Wallion nickade och gick tillbaka mot kröken.

»Hurudana hjulringar har den bruna bilen?» frågade han plötsligt.

»Nästan nya med cirkelrunda upphöjningar», svarade Gallenberg genast.

Wallion visslade för sig själv.

»Det regnade omkring klockan sju på morgonen», sade han efter en stund. »Sedan dess har det inte regnat. Det regnade inte mer än att det torkade upp på en eller två timmar. Se här!»

Och han pekade ned på vägen.

De voro nästan vid kröken nu. Alla tre stodo och sågo ned på landsvägskanten, invid själva diket.

»Den bruna bilen igen!» utbrast Gallenberg bestört.

På vägkanten syntes de klara spåren av bilringar med runda nabbar, tydligen inpressade medan vägen varit våt.

»Den har stått stilla här!» fortsatte Gallenberg med en jakthunds iver. »Och där, där har någon hoppat över diket!»

»En man till på köpet», sade Wallion. »En man som tog raka vägen in i skogen och sedan kom tillbaka tämligen hastigt.»

Detektivreportern hoppade i sin tur över diket.

»Vänta ett ögonblick!» sade han.

Han följde spåren in i skogen men kom nästan genast tillbaka ned till vägen, småskrattande.

»Ni beredde den där mannen en obehaglig överraskning, Gallenberg!» ropade han på långt håll.

»Jag?»

»Ja, just ni. När han fick se, *att ni var borta,* stormsprang han tillbaka till bilen. Se här, vilket skutt han tog

över diket!»

Gallenberg skakade på huvudet.

»Nu förstår jag inte?» mumlade han.

»Nå, då skall jag tala tydligare. Den där mannen, vare sig det nu var Gonzales, Evanston eller Robeira, hade för avsikt att hämta er!»

Gallenberg ryckte av sig hatten och torkade svetten ur pannan. Han stirrade ned på spåren.

»Hämta mig? Vart?»

»Till ett säkert ställe, där ni inte kunde tala om vad som hänt. På fredagskvällen flyttade de i all hast upp er i skogen för att sedermera återkomma, sedan betjäntens förföljande avslutats. Men mitt och polisens uppträdande på Värmdön några timmar senare skrämde bort dem. Först på lördagsmorgonen, då det börjar regna och vägarna följaktligen i möjligaste mån bliva folktomma, komma de tillbaka hit, beredda att föra bort er. Men då var ni redan långt härifrån, efter som ni återfick sansen klockan sex och dessa spår bevisligen icke gjorts före sju.»

Max Gallenberg hade blivit blodröd i synen.

»Hämta mig!» mumlade han rasande. »Hämta mig som en säck! Det ska de få igen!»

Wallion kisade road ned på honom i solskenet.

»Låt oss fortsätta till Lindalen», sade han.

De stego upp i bilen.

»Men», sade Beyler, »varav sluter ni att Gonzales använde en sandpåse som tillhygge?»

»Fin sand utrunnen på mossan; sanden hade hunnit torka och sipprat ut!» sade Wallion. »Kör!»

32.

Bilen hade längesedan passerat Värmdö kyrka och rusat förbi vik efter vik, som på höger hand sträckte våta armar fram mot landsvägen, då Maurice Wallion gav tecken att stanna.

»Hitintill men icke vidare nådde polisen», förklarade han. »Här var det betjänten skickade tillbaka sin bil och fortsatte till fots med sin kappsäck och sin karta.»

Detektivreportern steg ur och de andra följde exemplet. Till höger höjde sig längs vägen en skogbevuxen ås, som något längre bort avlöstes av ängsmark, vilken sträckte sig ned mot en stenig strand. Ingen byggnad av något slag syntes; vägen låg tom och öde. Detektivreportern såg sig uppmärksamt omkring några minuter och gick därpå tio eller tjugu steg framåt vägen.

»Jag ansåg mig icke skyldig», anmärkte han, »att underrätta polisen om att betjänten lämnade landsvägen här! De borde ha sett det själva.»

Han pekade in mellan ett par buskar. Gallenberg störtade sig över spåret, nosande och morrande.

»Klart som dagen», flämtade han ivrigt. »Se här, herr Beyler, han ställde ifrån sig kappsäcken på gräsvallen medan han själv tog sig upp. Därpå – aha – se bara – han sprang hastigt över gläntan och kastade sig raklång ned här bakom stenen. Måste ha hört någonting på vägen!»

Beyler, som icke såg ett smul av vad detektiven påstod sig se, nickade vist.

»Ja», sade Wallion gillande. »Någonting passerade på vägen, dock ej Inez Robeiras bil, ty den skulle ha stannat där betjäntens bil stannade. För övrigt anlände de ej till platsen förrän tjugu minuter senare. När vägen åter var klar, kunna vi antaga att betjänten reste sig och sökte sig fram utmed höjdens vänstra sida ned emot sjön. Här sipprar en rännil ned från höjden. Andersson hoppade över den och lämnade därvid detta tydliga avtryck av sina klackar. Nu är saken enkel: till vänster mjuk ängsmark, till höger mossbevuxet berg. På ingendera finnas spår. Alltså gick karlen rakt framåt på den hårda sluttningen här, i riktning mot sjön.»

De gingo nu hastigt längs sluttningen och hade efter några minuter sjön framför sig. En lastångare på utgående sände en rad blanka vågryggar mot stranden, vars klippor lyste i fotografiskt skarpa linjer i solljuset. En svag lukt av stenkolsrök blandade sig med barrdoften.

»Där bakom udden väntade en gul roddbåt, med evinrudemotor och en ensam man vid rodret, på vår vän betjänten, vilken också mycket riktigt steg ombord som om det varit det naturligaste i världen.»

»Hur har du fått veta det?» frågade Beyler.

»Tack vare kärleken, som övervinner allt», svarade detektivreportern småskrattande.

De andra sågo häpna på honom.

»Ännu klockan elva på fredagskvällen satt ett älskande par och suckade i backen på andra sidan vassviken», fortfor Wallion. »De hade gudskelov suttit där troget och kuttrat sedan före nio. Eftersom de funnit motorbåten störande, kunde de ge alla nödiga upplysningar om den. De hade aldrig sett den förr, och kände ej igen mannen. Den avlägsnade sig utåt Grindafjärden, med betjänten ombord.»

Beyler och Gallenberg brusto i skratt.

»Ni är oemotståndlig», utbrast den senare. »Allt, till och med kärleken, måste tjäna er!»

Maurice Wallion slutade med ens att le.

»Tig!» sade han lågt och häftigt.

Laståndgarens svallvågor hade nått fram och sköljde vitnande över strandstenarna. Detektivreportern stod och lyssnade med framskjutet huvud, men det var ej på vågornas plaskande han lyssnade.

»Det är någon på udden bakom klippan!» sade han sakta. »Sprid er, gossar, vem det än är skola vi se honom i synen!»

Han började snabbt och tyst gå fram mot udden. I nästa ögonblick hördes ett utrop av raseri på andra sidan klippan, och ett huvud dök upp.

»Beyler, Gallenberg, pass på!» skrek Wallion.

En man, klädd i mörkgrå bilistkostym med bilmask, störtade förbi dem. Gallenberg, som var närmast, kastade sig emot honom och grep honom i högra axeln.

Den okände yttrade icke ett ljud. Han riktade med vänstra handen ett våldsamt slag mot detektiven, som släppte taget i axeln för att parera stöten. Beyler och Wallion skyndade ursinniga fram för att hjälpa honom.

»Gonzales!» röt Gallenberg och gav den andre ett fruktansvärt slag i bröstet. »Det är Gonzales! Här har du för sandpåsen!»

Den andre svarade med en blixtsnabb stöt som slungade Gallenberg sprattlande bland stenarna. Beyler såg den maskerade mannen tätt inpå sig, men journalistens knutna näve träffade blott med en dov smäll lädret på den andres lyftade arm, och därpå var flyktingen långt förbi.

Max Gallenberg reste sig och ryckte upp revolvern.

»Ingen revolver!» ropade Wallion i det han rusade förbi i bilistens spår.

Detektiven svor men stoppade ned vapnet. Flyktingen tog vägen med en tränad löpares snabbhet upp mot skogen, men Wallion var tätt efter. Beyler och Gallenberg började i sin tur springa, tagande vägen mera åt vänster för att avskära reträtten för den flyende.

Flämtande kommo de upp på åsen och sågo Dagskurirens bil stående nere på landsvägen. Chauffören satt på fotsteget och läste lugnt sin tidning. Varken Wallion eller flyktingen voro i sikte. De sågo förvånade på varandra.

Då hördes de skarpa smällarna från en motorcykel som sättes i gång. Ljudet kom från höger och närmade sig hastigt. I detsamma ropade Wallions röst:

»Se upp! Hejda honom!»

De rusade i fyrsprång ned mot vägen. Nedhukad på sin motorcykel kom mannen i grå läderkostymen som en stormvind. Chauffören vid bilen fick brått. Han slängde tidningen och kastade sig våghalsigt mot den framstormande motorcykeln. Men hans händer grepo blott i luften och av farten i sitt angrepp fortsatte han över vägkanten och rullade ned i diket, under det motorcykeln med en hånfull hornsignal susade förbi bilen och i ett dammoln jagade nedåt den tomma vägen.

Maurice Wallion kom gående med en cigarrett i munnen och händerna i fickorna.

»För tusan, Johnny, är det flugor du jagar där i diket?» frågade han.

Han steg upp i bilen utan att avvakta den olycklige chaufförens svar.

»Fort, mina herrar, tillbaka till staden!»

»Men – motorcyklisten?» flämtade Gallenberg.

Detektivreportern ryckte på axlarna.

»Han är långt för hin i våld. Nu äro Inez Robeira och jag jämnspelta, det är allt.»

»Jämnspelta», frågade Beyler. »Varför det?»

»Vi ha bägge följt betjäntens spår ända till vattnet. Full fart, Johnny!»

Han lutade sig tillbaka och rökte likgiltigt. Men Beyler observerade att hans näsvingar skälvde.

33.

Då bilen rullade nedför Götgatsbacken lät Wallion stoppa den. Han steg ned på trottoaren och stod försänkt i tankar.

»Nya order, gossar!» sade han plötsligt och såg upp på dem. »Vi behöva en motorbåt. Du, Beyler, skall anskaffa en sådan tills i morgon. Från och med nu lämnas alla utom Inez Robeira ur räkningen. Hon skall skuggas dag och natt. Jag börjar vakten. Hon skall ej kunna ta ett steg utan att vi se det.»

»Nå än jag, vad skall jag göra?» ropade Max Gallenberg. »Jag har litet att göra upp med dem, jag också.»

»Ni skall tills i morgon ta reda på vem den bruna bilen tillhör och var dess garage är», fortsatte Wallion. »Använd på ett diplomatiskt sätt polisens journaler. Tag Beyler eller Beckman till hjälp, om ni behöver.»

Han rökte en stund utan att bekymra sig om strömmen av söndagsklädda människor som oupphörligt gled förbi honom.

»Vänta!» tillade han. »Håll reda på den chaufför som körde er till Värmdön i fredags kväll. Vi behöva honom måhända som vittne. I väg nu!»

Han viftade med handen efter dem och stod så ensam kvar. Han såg upp mot huset, vid vilket han stigit av. Det var nummer fjorton.

Detektivreporterns snabba blick gled över de blankpolerade skyltarna på båda sidor om porten. Där fanns en läkare, en rakstuga, en damfrisersalong, en redaktion, agenturer, ateljéer. Ingen portvakt. Till höger en biografteaters anslagstavlor.

Maurice Wallion slungade cigarretten och gick in. Han lät hissen stiga till andra våningen och befann sig nu i en tämligen smal, hög och dunkel förstuga med en rad av stängda dörrar. Skyltarna angåvo affärslokaler, och bakom en av dörrarna ljöd med jämna mellanrum den spröda klangen av en skrivmaskins klocka.

Till höger öppnade sig i rät vinkel en annan korridor, och efter någon tvekan gick Wallion in i den skumma gången. Här var ännu en rad av dörrar, men dessa voro endast försedda med privata visitkort. Detektivreportern bestod vart och ett med en hökblick, under det han ljudlöst rörde sig längs korridoren. På en av dörrarna fanns intet kort, och där blev journalisten stående stilla.

Hans grå ögon började lysa.

»Och likväl finns där hennes visitkort!» mumlade han.

Han lutade sig ned och granskade målningen mellan låset och dörrhandtaget. Där syntes de svaga linjerna av ett oregelbundet streck, gjort med blyerts. Under en minut stod reportern orörlig och endast stirrade på detta svaga streck. Det hade följande utseende:

Maurice Wallion kunde ej slita blicken därifrån.

»Det liknar en dåres namnteckning», tänkte han och kände det hetta kring pannan.

Han ryckte fram anteckningsboken och kopierade linjen. Därefter rätade han upp sig och hans haka sköt fram.

»Ett zigzagstreck, ditlekt av en tanklös hand!» tänkte han med ett bistert leende. »Och ändå, ändå, *det är ditt tecken, Inez Robeira!»*

Han hörde en dörr öppnas i yttre förstugan, och två damröster avlägsnade sig nedför trapporna. Då tystnaden kommit tillbaka, lade han örat intill dörren och lyssnade. Men han hörde ingenting. Åter kände han den nervösa hettan kring pannan.

Om hon icke var där? Om något försiggick ute i staden just nu, medan han stod här? Om? Plötsligt såg han Pauline, vit av ångest med vidöppna blå ögon. Hon var ensam där ute. Om? Han kände sitt lugn svikta som ett träd i en stormil.

Då hörde han ett buller på andra sidan dörren, ett svagt prassel av tyg, ett steg. Det fanns således någon där, och denne någon var en kvinna, *var hon!* Han lyssnade intensivt med slutna ögon men hörde ingenting mer. Men hon var där, han hade hört henne, och han lämnade korridoren lika tyst som han kommit. Nu var han viss om att behärska situationen. Spindeln var där: det gällde att bevaka nätet.

Han hörde hissgrinden rassla i bottenvåningen. Linorna dallrade i trumman och hissen steg. Detektivreportern stannade i trappan och såg baksidan av hissen glida förbi. Genom de mattslipade rutorna såg han konturerna av en man, och i detsamma stannade hissen. Grinden rasslade åter, detektivreportern drog sig blixtsnabbt ned bakom hisstrumman, och sekunden efter såg han skymten av en smärt, kortväxt man i elegant grå kostym, då mannen med en säkerhet som visade kännedom om lokalen gick in i sidokorridoren. Det var Antonio Robeira.

Med några ljudlösa rörelser var reportern ända uppe vid korridorens mynning. Mannen stannade vid den namnlösa dörren, och därpå hörde lyssnaren honom *knacka på dörrspegeln*.

Wallions läppar rörde sig tyst:

»Ett – ett – ett två tre fyra – ett två tre fyra!»

Ett lås knäppte, en dörr öppnades och stängdes sakta. Wallion lutade sig fram. Korridoren var tom.

»Varför just Antonio Robeira?» frågade reportern. »Varför inte Gonzales som har en rapport att avge?»

Han bet sig i läppen, medan han funderade. Med ens lyfte han lyssnande på huvudet.

»Åhå, svaret är inte långt borta!»

Röster närmade sig nedifrån porten och steg hördes i trappan. Rösterna ljödo dovt genom hisstrumman, och reporterns tränade öra uppfångade ett och annat ord. De kommande voro två män, och de talade spanska.

Innan stegen nått upp i andra trappan, var Maurice Wallion uppe i den tredje. Hans rörelser voro snabbare och tystare än en katts.

Rösterna exploderade i några nervösa fraser och tystnade. Nu voro stegen uppe, nu vände de sig mot sidokorridoren. Reporterns huvud dök fram bakom hisstrumman, och med ett enda ögonkast hade han känt igen Gonzales och Evanston, innan de försvunno i korridorens vinkel.

Åter susade hissen, men genom suset hörde Wallion de två männens knackning på den namnlösa dörren. Han räknade spänt:

»Ett två – ett två tre!»

Hissen gled förbi andra våningen, och reportern höll sig utanför dess synfält, tills den var förbi. En dörr smällde igen i korridoren. Han gick fram och tittade in i den: den var åter tom.

Steg hördes i trapporna. Wallion insåg att han inte kunde stanna längre utan att väcka misstankar.

Han gick ned på gatan.

»Krigsråd således!» mumlade han tankfullt. »Gonzales avger naturligtvis rapport. Gärna för mig!»

Anteckningsboken kom åter fram, och under kopian av zigzaglinjen på dörren skrev han:

»För Antonio Robeira: 1 –1 – 4 – 4. För Gonzales och Evanston: 2 – 3.»

Han gick några slag fram och åter. Icke ens för sig själv skulle han ha medgivit, att han var både orolig och förbryllad.

Det var intet tvivel om att Inez Robeira och hennes liga visste, vilken fara de löpte. Skulle den mörka damen kunna bevisa sitt alibi, om hon blev häktad för mordet? Skulle hennes bror kunna det? Skulle Gonzales kunna det, han som säkerligen förde den grå bilen mordkvällen?

Wallion besvarade sina egna frågor med ett övertygat: nej!

Varför stannade de då?

Voro costazuelapapperen så fruktansvärda, att fem personer voro beredda att offra allt för deras återfående?

I så fall ...

Detektivreportern blir stående, slagen av en tanke. I så fall ...

Varför icke låta häkta dem nu?

Men han skakade genast på huvudet.

Den andre! Om denna häktning avslöjar en hemlighet, fasansfullare för familjen Hesselman än för Robeira-ligan? Om den andre är en förrädare? Om han är något ännu värre?

Och detektivreportern tänker på Pauline.

»Jag måste först veta det jag redan anar», säger han sig. *»Jag måste se med egna ögon vem den andre är!»*

34.

Maurice Wallions privatbostad låg vid Valhallavägen med utsikt åt Gärdet.

Hit kom sent på måndagskvällen Steno Beyler, och detektivreportern tog emot honom med förströdd uppsyn, en smula blek och trött.

»Jag har hyrt en motorbåt», började Beyler i det han uttröttad kastade sig i en stol.

»Det är bra», mumlade Wallion med sin oundvikliga goldtip mellan läpparna. »Ta av dig i skjortärmarna och fortsätt!»

»Hur vet du att det är mer?»

»Det syns på ögonen. Säg det först som sist! Jag vet vad det är, det är deras drag efter oss, eller hur? Alltså – *de ha också hyrt en motorbåt?»*

Beyler slog handen i bordet.

»Nej – de ha köpt en!» utbrast han.

Detektivreportern stannade i sin björngång och stirrade upp i taket. Han smålog.

»Madame Robeira arbetar i stor stil», anmärkte han. »Hon har min beundran. Hur dags avslutades köpet?»

»Klockan fem.»

»Av vem?»

»Av konsul Thander. Båten är bankir Eisbergers Nicolette, femton knop. Priset erlades kontant av konsuln.»

Wallion satte sig vid skrivbordet och lutade huvudet i händerna.

»Har båten överlämnats?»

»Konsuln skall skicka ned en mekaniker i morgon förmiddag, sägs det.»

»Mekanikerns namn: Gonzales», anmärkte Wallion torrt. »Var har du fått veta detta?»

»På Metropol, av Eisberger själv.»

»Har du sett Gallenberg i kväll?»

»Nej.»

»Vem bevakar Götgatan 14 i kväll?»

»Beckman. Hoppner skall avlösa honom.»

Wallion nickade tankspritt. Lampan belyste hans nedlutade ansikte, och för en sekund hände vad som ofta hänt Steno Beyler: han såg icke den kände kamratens utan en främlings, en okänds ansikte framför sig. Dragen voro fårade, skarpa, bleka, mungiporna neddragna, hakan oförsonligt hård, och ögonen – dessa underliga grå ögon, en sjöfarares eller en bergsbos ögon, utan fruktan för något på jorden!

Vem var han, varifrån kom han? Lönlösa frågor: under de två år Maurice Wallion varit detektivreporter vid Dagskuriren hade han aldrig med ett ord berört sitt förflutna. Man visste att han varit reporter i Petit Parisien, deltagit i en nordpolsexpedition, kämpat med i boerkriget, vistats långa tider i Brasilien, Indien och Kina. Därutöver – ingenting!

Beyler ryckte till. Den andre hade blixtsnabbt sett upp och betraktade honom forskande.

»Varför ser du på mig?» sade Wallion lågt. »Tänkte du på detsamma som jag? Det förflutna?»

Han skrattade till.

»Ser du, skillnaden är den att du gissar, men jag vet, vet!»

Linjalen som han lekt med brast med en smäll mitt i tu, och han slängde bitarna i golvet. Han steg upp och sträckte armarna över huvudet.

»Nej!» utbröt han med annan röst. »Ingen vila på vägen! Åt helvetet med det förgångna. Till arbetet, Beyler!»

Han grep några pappersremsor på skrivunderlägget och höll upp dem i lampskenet. Beyler kände igen de blå chiffren.

»Det är nonsens att tro dessa zigzaglinjer betyda något», anmärkte Wallion. »Och ändå göra de det, ändå ha de en betydelse.»

Han bredde ut den längsta remsan i hela dess längd och lät fingret följa den slingrande kurvan.

»Det som här är skrivet läste doktor Hesselman bokstav för bokstav, ord för ord, och vad han läste förskräckte honom. Natt efter natt har jag sökt avtvinga zigzaglinjerna deras hemlighet, men där finnas inga tecken, inga hållpunkter, ingenting. Endast en fullständigt okontrollerbar kurva!»

Han tog de andra, kortare chiffren och följde även dem med fingret.

»Observerar du något sällsamt med dessa linjer?» fortfor han. »Inte? Ser du inte, *att man skrivit dem som man skriver en handstil*. Som när ett barn låtsas att det skriver ett brev. Ja, jag vågar påstå, att en annan skrivit nummer 2 och 4 än den som skrivit nr 3, och att ännu en annan skrivit nummer 1!»

Beyler betraktade papperslapparna med nytt intresse och såg därefter upp på sin kamrat.

»Sannerligen», medgav han, »jag tror du har rätt! Här förekommer verkligen tre utpräglade stilar!»

»Av vilka den första är den redbaraste», tillfogade Wallion. »Antag därför att nummer ett är av alla chiffren *det mest typiska,* eller rättare: *det i vilket konstruktionen bäst framträder*. Hurudan är då konstruktionen?»

Detektivreportern tände en cigarrett och fortfor utan att vänta på svar:

»Konstruktionen är helt tydlig. Från en tänkt medellinje längs remsans mitt ger kurvan utslag än uppåt än nedåt. Här börjar den exempelvis med två utslag uppåt, därpå fem nedåt, därpå ett upp och ett ned, två upp o. s. v. Antag att 1 upp = a, 2 upp = b ...»

Steno Beyler ropade till, helt glad.

»Ja, så måste det vara!» utbrast han ljusnande.

»Ingalunda», genmälde detektivreportern lugnt. »Jag ämnade tillägga, att ett dylikt antagande är alldeles felaktigt. Märk, att kurvan aldrig ger utslag mer än fem gånger i rad åt samma håll. Gå igenom hela chiffren och du får se, att kurvan slår ett, två, tre, fyra eller fem gånger utan att vända – men aldrig sex eller mera. På det sättet få vi således blott tio olika tecken eller vida mindre än halva alfabetet. Där hade vi ingenting för besväret.»

Han teg litet, medan han med ett förstoringsglas granskade den blå kurvan. En rökspiral, också den blå, steg liksom gäckande från cigarretten mellan hans fingrar.

»Mixa dig en grogg», sade han frånvarande utan att lyfta ögonen från chiffret.

»En åt dig och en åt mig», skrattade Beyler i det han lydde order. »Elias blir utan ...»

Detektivreportern föreföll ha glömt allt i världen utom det blå chiffret. Cigarrettröken virvlade kring den gula lampkupan. Skrivbordet såg ut som ett slagfält, översållat med askhögar, brända tändstickor, plundrade cigarrettaskar och skarpslipade pennor.

En timme gick. Tornuren i fjärran mätte klingande ut tolvslaget.

Alltjämt arbetade Wallion. Beyler, nedsjunken i en länstol, betraktade honom förstulet. Svetten lyste på detektivreporterns panna. Han mumlade mystiska ord, som ljödo likt besvärjelser, och skrev oupphörligt ned rader av siffror, som han ett ögonblick begrundade och därefter med ett förargat mummel strök över.

Klockan slog ett. Spårvagnarna nere på Valhallavägen hade tystnat. Högen av papperslappar växte på skrivbordet. Wallion tog fram sin anteckningsbok.

»För Antonio Robeira 1, 1, 4, 4», sade han för sig själv. »För Gonzales och Evanston bara 2, 3. Ligger det något i dessa siffror?»

Beyler hade försjunkit i dvala, där han satt, men i ett nu flög han upp. Wallion hade utstött ett mäktigt härskri.

»Kom hit, Beyler!» ropade han och viftade med anteckningarna. »Kom hit och jämför slutet av chiffret nummer tre med linjen på Inez Robeiras dörr!»

Beyler gned sig i ögonen och lutade sig över bordet. Han lade den uppslagna boken bredvid chiffret.

»De äro lika!» sade han nästan genast.

Han jämförde ännu en gång med stigande förvåning.

»I detalj lika!» upprepade han.

Wallion nickade.

»De äro fullkomligt identiska», bestyrkte han. »Chiffret nummer tre slutar med: två upp, fem ned, fyra upp, fyra ned plus en avslutande släng. Linjen på dörren likadant. Men denna linje på dörren, vad är den om ej Inez Robeiras eget namn, med vilket hon också undertecknat chiffret?»

Han betraktade chiffern med en mer och mer lysande blick.

»2 – 5 – 4 – 4, det är för litet att vara ett helt namn», sade han. »Men om det vore hennes initialer?»

Han rusade upp och kastade av sig rocken.

»Jag är på spåret», utbrast han. »Gå och lägg dig på min soffa, Beyler, jag skall väcka dig, när jag löst de blå chiffren!»

35.

Steno vaknade vid en kraftig ruskning.

Det var ljus dag, fönstren stodo vidöppna och en frisk bris svepte in från Gärdet. Från kasernerna ljödo trumpetsignaler; det var reveljen.

Maurice Wallion stod leende lutad över honom. »Evreka, gossebarn, evreka!» ropade han. »Jag har funnit det!»

Beyler satte sig upp och gäspade. Mitt i gäspningen tittade han plötsligt på Wallion. Hans minne kom tillbaka, och han rusade upp.

»Funnit det?» och han grep den andre vid axlarna. »Funnit – vad?»

Han vågade icke fullborda frågan. Detektivreportern drog honom med sig till bordet.

»Jag har funnit det blå chiffrets lösning», sade han. »Hör på!»

Han grep en penna och började utan vidare.

»I det ögonblick jag gjorde mig den frågan: betyder 2 – 5 – 4 – 4 Inez Robeiras initialer? i samma stund var det som om en slöja gled undan, och jag tyckte mig se vägen till lösning framför mig. Inez Robeiras initialer, det vill säga två bokstäver. Men om fyra siffror representera två bokstäver, så representera två siffror en bokstav. Där hade jag något som liknade en princip: ett sifferpar = en bokstav! Om jag hade rätt, var den blå chiffern alltså en lång serie sifferpar, framställda i en kurva med lika många utslag per gång som siffrans valör angav samt med utslaget riktat uppåt för sifferparets första hälft och nedåt för dess andra hälft. Förstår du mig?» Beyler nickade ivrigt.

»Så snart jag uppställt denna hypotes», fortsatte Wallion, »tog jag mig för att förvandla chiffret nummer ett till dess mera överskådliga form, det vill säga till en serie sifferpar. Chiffret fick då detta utseende:

25 11 22 54 42 24 52 44 44 15 42 43 44 11 21 11 42 11 21 51 25 11 22 11 33 24 22 44 24 32 32 14 55 14 43 23 25 54 32 41 33 24 22 15 32 25 15 43 44 54 42 25 11 22 21 55 42 32 35 42 11 14 15 23 15 13 31 15 32 23 35 44 15 32 12 11 23 34 23 35 21 23 11 33 12 45 42 22.

»Nu hade jag chiffret i mitt våld. Denna rad av parvis ställda siffror är icke längre så mystisk och oåtkomlig som den blå zigzaglinjen, eller hur? Man har blott att uppställa följande fråga: hur är den nyckel beskaffad som gör detta sifferchiffer läsbart?»

Detektivreportern gjorde ett uppehåll, bläddrande i papperen.

»Vidare!» viskade hans kamrat som led nyfikenhetens alla kval.

»Vi observerade redan förut att ingen siffra är högre än fem», fortfor Wallion. »Endast siffrorna 1, 2, 3, 4 och 5 förekomma. Däremot äro de sinsemellan kombinerade två och två i alla tänkbara lägen. Därav följer sannolikheten att nyckeln är kvadratisk. Då där till kommer att kombinationen 11 är den i chiffern oftast upprepade (den förekommer tio gånger), och alfabetets första bokstav är en av språkets vanligaste, får man antaga att den kvadratiska nyckeln har sin enklaste form. Om alfabetet nedbringas till 25 tecken genom att borttaga de sällan eller aldrig brukade q, x och *z,* kommer den sökta nyckeln att se ut så här:

»Varje bokstav», återtog Wallion, »blir i denna nyckel fullt bestämd genom två siffror, till exempel H genom tvåan till vänster och trean upptill, eller med ett ord: H skrives 23. I vår chiffer är första sifferparet 25. I nyckeln blir det tecknet J. Därnäst kommer 11, vilket i nyckeln blir A; så ha vi 22, som betyder G ...»

»J – A – G! Jag!» sade Beyler med återhållen andedräkt.

»En god början», smålog Wallion och tog åter till pennan. »Låt oss fortsätta!»

Han skrev:

25 11 *22* 54 42 24 52 44 44 15 42 43 44 11 21 11 42 11

JAG ÄR I YTTERSTA FARA

»Vad säger du om det?” mumlade han och visslade. »Jag är i yttersta fara! Låter inte illa!»

Han fortsatte att skriva, jämförande chiffren med nyckeln.

»Resten är lätt», anmärkte han.

Efter några minuter slängde han pennan och räckte sin kamrat papperet.

»Det var påtagligen den rätta nyckeln», sade han lugnt. »Där har du hela chiffern nummer ett!»

Steno Beyler ryckte till sig papperet med en törstandes iver och läste högt:

»Jag är i yttersta fara. F. V. jaga mig till döds. Hjälp mig, eljest är jag förlorad.

E. Heckel, Hotel Bahnhof, Hamburg.»

Han lät papperet sjunka, blek av sinnesrörelse.

»Hade du väntat detta?» frågade han.

»Jag ansåg fullkomligt säkert att brevet skulle visa sig ha ett liknande innehåll», svarade Wallion.

Beyler läste ännu en gång denna sällsamma vädjan.

»E. Heckel är således den andres verkliga namn!» anmärkte han efter en stund.

»Jag kan försäkra dig», genmälde detektivreportern, »att det inte är hans verkliga namn. Heckel är ett alias. Det verkliga namnet skall du måhända få veta, när jag fått svar på mitt telegram till Amerika.»

»Ditt telegram till Amerika?»

»Ja, till Pinkertons detektivbyrå i U. S. A.»

Beyler stirrade rätt in i de outgrundliga grå ögonen. Det var något i dem som tycktes förbjuda honom att fråga mera. Det blev en lång tystnad; genom de öppna fönstren hördes det taktfasta bullret av en marscherande trupp.

»Jag hoppades att blå chiffrets tydning skulle sprida ljus över morbrors död», viskade den unge mannen, »men nu tycker jag, att gåtan blott mörknat.»

Wallion stack händerna i fickorna och lutade stolen tillbaka.

»Tvärtom! Vad är det brevet bevisar? Jo, att mannen som kallar sig Heckel har anledning påräkna doktor Hesselmans hjälp mot dem som hetsa honom till döds. Händelserna visa att han räknade rätt och sålunda drog doktorn med sig i det ödesdigra spel som slutade med ett mord.»

»Vet du också vad F. V. betyder?» avbröt Beyler otåligt.

»F. V. är förföljarna. Låt oss övergå till de återstående chiffren. De besvara säkerligen din sista fråga tydligare än jag ännu kan.»

Detektivreportern tog åter itu med sitt arbete, jämförande zigzaglinjerna med nyckeln.

»51 säger V», mumlade han. »52 säger Y; 34 ger mig N; 41 blir P ...»

Beyler, som läste över hans axel, brast ut i ett rop av raseri och besvikelse. Detektivreportern betraktade papperet och rynkade pannan.

»VYNPFF! Det låter verkligen inte särdeles grammatikaliskt», anmärkte han.

Han satte knogarna över ögonen och tänkte intensivt.

»Giv mig en cigarrett!» bad han om en stund.

Beyler räckte honom sitt etui, och han tände sin goldtip med en suck av lättnad.

»Jag är en dåre», sade han. »Chiffret nr 1 skrevs av Heckel (låt oss kalla honom så) till doktor Hesselman. Det är naturligt att det chiffret är på svenska. Men de övriga? Du känner min teori, att doktor Hesselman efter den 23 mars dolde den andre, alias Heckel, i villans låsta flygel. Hit anlände sedermera chiffren nr 2, 3 och 4. Heckel är den som de vilja åt, Heckel kommer från Costazuela ...»

»Hur vet du det?»

»Det skall jag snart bevisa. Alltnog: förföljarna meddela sig genom dessa chiffer med flyktingen Heckel från Costazuela. *Då är det ju givet att de begagna spanska språket!»*

Han började åter skriva, med goldtipen i mungipan.

»Vi behöva nu en annan nyckel!» fortfor han. »Spanska alfabetet består av 27 tecken, nämligen a b c ch d e f g h i j l ll m n ñ o p q r s t u v x y z. Det blir nödvändigt att avlägsna två av tecknen. Vilka? CH och LL kunna givetvis i chiffern återgivas av C + H och L + L. Dessutom kan Y ersättas av I.»

Han besinnade sig litet och fortsatte så:

»Vi ha en ledtråd. Inez Robeiras initialer betecknades ju med 25 44. Antag att Antonio Robeiras signal 11 44 betyder hans initialer A R, och att Gonzales med signalen 23 åsyftade sin initial G. Då ha vi redan: A = 11, G = 23, I = 25 och R = 44; eller insatt i kvadraten:

»Fylla vi ut tomrummet med det övriga alfabetet, observera vi: Från A till I ingenting borttaget, alltså är CH kvar. Från I till R ett tecken borta, alltså LL ur spelet. Från R till slutet ett tecken putz weg, kan endast vara Y. Vi kunna därför tryggt ge nyckeln denna form:

»Nu börja vi om attacken», fortsatte han. »51 = T; 52 = U; 34 = N; 41 = O; 51 = T; 21 = E ...»

»Tu no te escape!» viskade Beyler.

»Vänta litet», mumlade Wallion, vars penna arbetade ursinnigt. »Du skall få se!»

Han räckte papperet till sin kamrat och denne läste:

»Tu no te escape de nosotros! Denos los papeles!»

Wallion var redan i färd med chiffret nr 3, i det han anmärkte:

»Om Inez Robeira visste att jag kan spanska, skulle hon blekna! Aha, det här låter som en liten *billet d'amour*;

Espereme esta noche à las seis. I. R. Ett rendezvous på kvällen den 30 april. Samtalsämne utan tvivel: Costazuelapapperen ...

»Men vad nu», avbröt han sig. »Det här ser allvarligt ut. Chiffret nr 4 ...»

Med ett finger i nyckeln, lät han pennan hastigt forma tecken efter tecken på papperet. Han hade lagt bort cigarretten och hans panna var rynkad.

»Vilka djävulska banditer!» sade han med hopbitna tänder.

Han räckte sin kamrat den sista chiffern.

»Detta bekräftar mina värsta misstankar», tillade han i samma ton.

Beyler betraktade papperet. Där stod:

Recuerdas Ramon Puerta! Tu será el proximo!

»Men vad är det då?» ropade han häftigt.

»Det är dödsdomen över den andre!» förklarade detektivreportern allvarligt. »Förlåt mig, jag glömmer, att

du inte behärskar spanskan.»

Han tog ett nytt papper.

»I översättning lyda de tre chifferbreven:

Chiffer nr 2:

»Du undgår oss ej. Giv oss dokumenten!»

Chiffer nr 3:

»Vänta mig i kväll klockan sex. I. R.»

Chiffer nr 4:

»Kom ihåg Ramon Puerta! Du blir den näste!»

Han tog ned en av de tjocka volymerna från bokhyllan. Beyler såg att den var full av tidningsurklipp. Detektivreportern sökte en stund i den. Slutligen fann han, vad han önskade, och läste högt:

»MYSTISKT MORD I MARSEILLE

Paris, fredag. En medelålders man hittades i dag mördad med knivstygn nära hamnen. Hans papper gåvo vid handen att hans namn var Ramon Puerta. Han synes nyligen ha anlänt från Costazuela, där han på sin tid var den beryktade Quiveras sekreterare. I närheten av liket anträffades ett papper med orden Amigos de la Liberdad (Frihetens vänner). Man förmodar att mordet är av politisk natur.»

De begge journalisterna sågo på varandra med ett egendomligt uttryck i blicken.

»Amigos de la Liberdad», upprepade Wallion och slog igen boken. »Frihetens Vänner! Hur lödo den andres ord? 'F. V. jaga mig till döds!' Det klarnar över spåret, tycks det!»

36.

»Du vill då påstå att denne Heckel med F. V. eller Amigos de la Liberdad åsyftar Inez Robeira och hennes liga?» frågade Steno Beyler upphetsad.

»Det förefaller logiskt.»

»Och att det är hon som begått mordet i Marseille.»

»Notisen från Marseille är jämnt ett år gammal. Ur tidssynpunkt är det mycket möjligt att Robeiraligan mördade Ramon Puerta. Vad som är visst, är däremot att de genom chiffret nr 4 fällt en dödsdom över honom som kallar sig Heckel, sedan de fåfängt sökt avtvinga honom papperen.»

»Vad är då Amigo de la Liberdad?»

Detektivreportern svarade med en motfråga:

»Vilken betydelse ha de så kallade Costazuelapapperen? Ramon Puerta var i Quiveras tjänst. Varje Quiveras framsteg i Costazuela eggar Robeiraligan till nya ansträngningar att återfå papperen. Slutsats: de äro synnerligen viktiga för Quivera eller synnerligen farliga för hans motståndare, diktatorn Strozzi. Följdsats: Amigos de la Liberdad är en politisk liga i Costazuela, en hemlig liga måhända, i varje fall en liga

i Strozzis tjänst, beredd till även det mörkaste dåd och med medel att sätta det i verket. Att Inez Robeira et compani tillhöra Amigos de la Liberdad bevisa chiffren.»

»Men de bevisa ändå ingenting om huvudpunkten», invände Beyler dystert. »De bevisa icke varför Paulines far dödades på kvällen den 25 maj. Detta revolverskott är fortfarande lika grymt meningslöst, lika ofattbart.»

Maurice Wallion öppnade en låda och lade ned chiffren.

»Du glömmer», sade han sakta, »att doktor Hesselman ställde sig emellan Amigos de la Liberdad och deras offer. Vi veta ännu ej, hur djupt han var engagerad i affären. Vi veta dock att han kände ligans chifferspråk.»

»Han kände deras chiffer!» upprepade Beyler. »Det är något i den tanken som förskräcker mig. Vilket band hade denne Heckel på min morbror, vad var det som tvingade honom att ge flyktingen skydd? Vem är Heckel?»

Detektivreportern fäste en sekund sin djupa blick på kamratens nedböjda huvud. Hans skarpa drag hade veknat, och det kom en glimt av medlidande i ögonen.

»För Paulines skull», sade han långsamt. »För Paulines skull, fråga mig icke ännu!»

Steno Beyler lyfte huvudet, tills han såg uttrycket i den andres ögon. Då reste han sig, driven av dessa ögons befallande glans. Även Wallion hade stigit upp, och tvärs över bordet mätte de kraften i varandras blickar.

»För Paulines skull», stammade den unge mannen.

Maurice Wallion lutade sig fram.

»Jag begär ditt förtroende!» sade han kärvt.

Beyler andades tungt som om han sprungit. Plötsligt sträckte han fram handen, och han rodnade lätt som en gosse.

»Du är starkare än jag», sade han enkelt.

»Så måste det vara», svarade Wallion och tog hans hand.

Det ringde på dörren, en lång och envis signal. Detektivreportern gick ut och öppnade, men kom strax tillbaka följd av Max Gallenberg.

Den lille detektivreportern hade lagt bort det vita bandaget. Hans magra ansikte lyste av energi.

»Jag har fullgjort mitt uppdrag», förklarade han.

»Såå, har ni äntligen funnit bilen?»

»Äntligen!» fnös Gallenberg medan han drog av sig handskarna. »Äntligen, säger ni! Redan, säger jag! Nå, var tror ni den är?»

Han såg sig omkring med triumferande blickar.

»Beyler», skrattade Wallion, »var tror du den är?»

Den unge mannen ryckte på axlarna och sade:

»Är det fråga om den famösa bruna bilen så bekänner jag min okunnighet.»

Den sprättige detektiven slog sig ned i soffan och justerade vecken på sina byxor. Därefter lade han armarna i kors och sade med tonvikt:

»Den bruna bilen, mina herrar, står inlåst i ett garage vid Mästersamuelsgatan!»

Maurice Wallion svängde om på klacken.

»Vems garage?»

»Konsul Thanders!»

Detektivreportern visslade.

»Naturligtvis. Hur fick ni korn på saken?»

»För att börja från början», berättade Gallenberg, »fick jag er order att ta reda på den bruna bilen i söndags middag. Vad skulle jag göra? Jag visste, att den bruna bilen icke var en taxameter. Jag visste att det var en tämligen stor, öppen lyxbil. Jag visste, att Robeiraligan begagnat den åtminstone dagarna 12 och 13 juni. Om de använt den dessförinnan fanns i varje fall intet vittnesbörd. En rundtur till alla hyrverk och privata uthyrare ha övertygat mig om att man icke hyrt bilen. Den tillhörde alltså ligan. Var den nyköpt? Jag ringde på till alla bilfirmor i staden. Resultat: i Stockholm har ingen brun lyxbil försålts senaste månad. Jag blev förbryllad. Jag gick för mig själv igenom möjligheterna: 1:o) Bilen kunde ha inköpts i andra hand. Jag genomsnokade senaste tidens annonser om biler, utbjudna till salu. Ingenting som liknade den jag sökte. 2:o) Bilen kunde ha importerats. Jag rusade till tullen och med min förmåga att komma till rätta med alla människor, till och med tjänste- och ämbetsmän, hade jag snart övertygat mig om att den bruna bilen icke blivit importerad. 3:o) Bilen kunde ha varit i en av ligans ägo redan före krisen. Min forskande blick stannade på konsul Thander. Ägde konsul Thander en bil? Var det den bruna? Jag i fyrsprång till polisen för att slå upp registren och mycket riktigt, vår vän konsuln hade sedan augusti förra året bilnumret A 9135.»

»Mycket bra!» nickade Wallion.

»Men», fortsatte den lille detektiven, »om konsuln köpte en bil, så behövde han också ett garage att ha den i, tänkte jag. Vilka hade garage att hyra ut i augusti? Jag återvände till tidningarnas annonsavdelningar. Jag hade tur. Inemot midnatt i går kväll visste jag, var denna den mest mystiska bland bilar fanns. Konsuln hade hyrt ett garage inne på en gård vid Mästersamuelsgatan, och där fanns bilen.»

»Såg ni den?» frågade Wallion och höjde ögonbrynen.

Detektiven skrattade.

»Vem tar ni mig för? Naturligtvis såg jag den. I galopp hem, byta kläder, stoppa vissa små instrument i fickan, det var en halvtimmes verk. När klockan slog två i kyrktornet, var det en viss detektiv som öppnade en gammal port på Mästersamuelsgatan och såg sig omkring på en mörk, trång gård, omgiven av blinda, dammiga fönster, tillhörande magasin och stallbyggnader. Inte en människa kunde se, vad jag gjorde. Jag låste upp ett hänglås, fällde ljudlöst ned en järnbom och slank in mellan ett par bastanta dörrar. Jag behövde icke låta min ficklampa spela för att veta, att den bruna bilen var där ...»

Gallenberg gjorde en gest som om han lyst med en ficklampa.

»Den var där», upprepade han, »dammig och nedstänkt, så som den kommit från Värmdön. Det är en Fiat av sista modell, öppet brunlackerat karosseri, plats för sex.»

Wallion skrev några ord i sin anteckningsbok.

»Och ni – rörde den inte?» frågade han hastigt.

»Jo», svarade Gallenberg, som började småle.

»Nå?»

»Det är som ni misstänker», fortfor detektiven med samma sluga leende. »Jag undersökte den bruna lackeringen. Den är fullkomligt ny. När konsul Thander lät registrera sin bil *var den grå.* Den grå bilen av den 25 maj och den bruna bilen av den 12–13 juni äro identiska!»

»Identiska!» utropade Steno Beyler. »Den tanken föll mig aldrig in!»

»Nej men mig!» genmälde Wallion torrt. »Och jag misstänkte också, att de skulle föredraga att i stillhet måla om bilen hällre än den relativt uppseendeväckande manövern att skaffa ett nytt karosseri. Låt oss nu gå till Dagskuriren.»

Nedkomna till Dagskurirens redaktion funno de unge Hoppner väntande.

Hoppner var en av tidningens yngste, en mörkhårig, smärt pojke, med mera tycke av diplomat än journalist, distingerad, orubblig.

Han meddelade att Beckman återtagit vakten vid Götgatan 14. Natten hade varit lugn; Inez Robeira hade icke lämnat sin bostad. Hon hade nyss rekvirerat kaffe från ett närbeläget konditori, där de bevakande tidningsmännen då och då tittade in för att förfriska sig.

»Det är bra», svarade Wallion. »Jag väntar att bevakningen snart skall bliva onödig.»

»Så mycket bättre», genmälde Hoppner. »Den är tusan så långtrådig.»

Detektivreportern tog Beyler och Gallenberg med sig in i sitt eget rum och bredde ut en karta på bordet. Det var en karta över Stockholms skärgård. Han satte pekfingret på den.

»Där är Lindalssundet», sade han. »Den gula motorbåten med betjänten ombord försvann utåt Grindafjärden. Allt tyder på att den var på väg till den andres, alias Heckels, gömställe. John Andersson lämnade villan på Lidingön klockan ½ 3. Först klockan 8 tog han en bil till Värmdön. Vad skedde under dessa 5 ½ timmar? Med en hög grad av sannolikhet följande: Andersson har valt klockslaget ½ 3, emedan han ämnar medfölja en av de skärgårdsbåtar som avgå vid 3–4-tiden; men han drar sig tillbaka därför att han ser sig förföljd av den vaksamma Robeiraligan. Under flera timmar söker han skaka förföljarna av sig. Till sist tror han sig ha lyckats, men då har båten längesedan gått. Han telefonerar då till den andre att möta honom med motorbåt och tar själv bil till mötesplatsen. Resten veta vi redan, mina herrar. Vad anse ni?»

Gallenberg och Beyler instämde.

»Som en följd av detta resonemang», fortfor Wallion, »måste vi antaga, att den andre och betjänten stannat inom skärgården. De veta att polisen bevakar ångbåtarna och ha därför näppeligen vågat experimentet att gå ombord på någon utgående ångare. Apropå, vad heter motorbåten, som du hyrt, Beyler?»

»Elektra, en liten god racer på 18 knop», svarade den tillfrågade.

Detektivreportern såg tigande ned på kartan. Då slogs dörren upp och ett telegrambud marscherade in.

»Telegram till herr Wallion!»

Han tog telegrammet, bröt det och läste igenom innehållet utan att ändra en min.

»Alltså», slutade han i samma ton medan han vek ihop kartan och lämnade den åt Gallenberg, »alltså uppdrar jag åt er två att verkställa systematiska spaningar i skärgården efter den försvunna motorbåten. Farväl, mina herrar!»

»Än du då?» utbrast Beyler. »Vad ämnar du göra?»

»Jag ämnar resa till Östergötland!» blev svaret helt lakoniskt. »Mera sedan, min gosse!»

Och han stängde dörren efter dem.

När han blivit ensam, vart han stående orörlig med telegrammet i handen. Hans ögon stirrade på det utan att se.

Småningom slötos hans ögon till smala springor. Han rynkade ögonbrynen och stoppade mekaniskt telegrammet i fickan. Det såg ut, som om hans tankar fått ett nytt problem att kretsa omkring.

»Hans hustru!» mumlade han. »Hans hustru!»

Plötsligt öppnade han åter ögonen och vände sig om. Dörren gick upp och tidningens gamle vaktmästare visade sig.

»En dam som önskar tala med er», anmälde han och räckte reportern ett visitkort.

Maurice Wallion kastade en blick på kortet och slängde det på bordet. Han lutade huvudet tillbaka och skrattade tyst.

»Bed damen komma in!» sade han. »Säg madame Inez Robeira att jag väntar henne!»

VI.
DEN MÖRKA DAMEN VISAR SINA KORT
37.

Ett frasande av blått siden, en snabb, allt omfattande glimt av ett par stora svarta ögon, och hon var där.

Maurice Wallion hade blivit en nyans blekare, hans läppar en smula rakare och tunnare. Den mörka damen stängde dörren med en vit, fast hand och betraktade honom lugnt, kritiskt, forskande.

Ett patriciskt fulländat, sydländskt och passionerat ansikte, fyllig viljestark mun, rak smal näsa, ögonen blixtrande svarta, modiga och intelligenta, hyn blekt guldbrun med varma skuggor. Skälvande örhängen av svarta pärlor, promenaddräkt i blått siden med linjer som förråda Paris, ett vitt radband med ett silverkors i sidenets graciösa veck, en levande ros likt ett rött stänk i den blå sidenhatten, som icke döljer hårets blåsvarta, tunga prakt.

Detektivreportern bugade sig. Hon svarade med en lätt böjning på huvudet.

Därpå började hon tala. Hennes stämma var lugn, djup, bestämd, och medan hon talade fortfor hon att stadigt betrakta journalisten,

»Jag har kommit», sade hon med en svagt märkbar utländsk brytning, »för att meddela er vissa upplysningar rörande blå spårets mysterium.»

Wallion bjöd henne en stol.

»Jag står till er tjänst», svarade han. »Tillåt mig påminna: jag har redan haft nöjet av ett samtal med er, madame Robeira.»

Hon satte sig och höjde med spelad förvåning de svartbågiga ögonbrynen.

»Jag menar i Hesselmanska villans telefon», tillfogade han. »Jag har icke glömt er röst.»

»Min begäran var då att ni skulle lämna oss i fred», erinrade hon kyligt.

»Vilket är mig omöjligt som journalist och som intresserad sanningssökare», replikerade han småleende.

De svarta ögonen och de grå möttes utan att blinka. Det var fullkomligt tydligt för dem bägge, att de voro motståndare, med blottade klingor.

»Ni kommer för att meddela mig upplysningar har ni sagt, madame Robeira», fortfor journalisten. »Ämnar ni börja med att säga mig ert nuvarande namn?»

»Det har jag gjort», kom det snabba svaret.

»Ni har dock rätt till ett annat.»

»Säg mig vilket?»

»Det skall jag göra, *madame Hesselman!*»

Den mörka damen dolde en sekund sin blick under sammetsvarta ögonfransar.

»Bland de våra», sade hon långsamt, »föredrar man att använda namnet Robeira.»

»Med de edra», upprepade Wallion i samma artiga ton, »menar ni således Amigos de la Liberdad?»

Den fulla, starka glansen i hennes ögon återvände då hon betraktade honom.

»Ni har uttryckt min mening fullkomligt riktigt», svarade hon. »Ni är väl underrättad.»

Hennes välformade hand leker med silverkorset.

»Hur väl underrättad ni än är», fortfar hon, »har ni begått ett misstag. Edra artiklar i Dagskuriren visar det. Ni har velat hindra oss i vårt arbete. Senast i går observerade jag, att man spionerar på mig i min bostad. Ja, man har följt efter mig till och med hit!»

Wallion ser ut genom fönstret och småler, då han får se Beckman med förbryllad uppsyn stå nere på gatan.

»Ni ser själv», anmärker den mörka damen i uttråkad ton. »Ni bereder oss alltför stora svårigheter. Jag är nödsakad att övertyga er om det orätta häri!»

»På vad sätt?»

»Genom en fullständig redogörelse för de händelser som slutade med doktor Hesselmans död.»

Hennes röst är mycket jämn och lugn.

»Då ni talar om doktor Arthur Hesselman», replikerar Wallion, »glömmer ni att nämna den andre.»

»Ni menar honom som kallar sig Heckel?»

»Jag menar honom, *vars rätta namn är Edvard Hesselman,* doktor Arthur Hesselmans bror. Jag menar honom, vars hustru ni är!»

I den mörka damens ögon kommer en farlig glimt, och hennes röst får metallklang:

»Hur vet ni, att jag är hans hustru?»

Detektivreportern räcker henne det telegram han fått. Hon läser det högt:

»Med anledning förfrågan hava vi konstaterat, en svensk Edvard Hesselman 1908-1911 i Costazuela, Quiveras souschef, därstädes gift Inez Robeira, sedermera återvänt Europa.

Pinkertons byrå.»

Hon håller telegrammet med fingrar som icke darra. Det dröjer dock en minut innan hon återlämnar det.

»Ni är mycket skicklig», säger hon litet hånfullt. »Det är bara synd, att ni står emot oss. Doktor Hesselman stod också emot oss, då han försökte beskydda sin bror ...»

På de sista orden ligger en tonvikt, som detektivreportern icke missförstår.

»Ni har sagt, att jag är Edvard Hesselmans hustru», fortsätter hon. »Nå, än sedan?»

»Jag har påmint er om det, därför att ni dömt honom till samma öde som Ramon Puerta!» säger detektivreportern. »Ni är på en farlig väg, madame Robeira!»

Den mörka damen sitter helt rak och stilla. Endast hennes näsvingar skälva, medan hon ser och ser på sin motståndare.

»Ramon Puerta? Vad vet ni om honom?»

»Låt det vara nog att jag känner honom. Hans namn är icke av synnerlig vikt för Hesselmansaken; för kunskapen om vem som sköt doktor Hesselman spelar han ingen roll. Där äro vissa andra spörsmål av större intresse.»

»Till exempel?»

»Till exempel alibifrågan.»

Två blickar möttes och degagerades som värjklingor. Detektivreportern fortsatte:

»Tror ni, madame Robeira, att den man, som på kvällen den 25 maj tog ut konsul Thanders grå, numera bruna Fiat ur garaget vid Mästersamuelsgatan och körde till Lidingön, kan bevisa sitt alibi?»

Inte en min rörde sig i madames ansikte.

»Tror ni», återtog Wallion, »att de som voro i flygelrummet, när doktor Hesselman föll död till golvet, kunna bevisa sitt alibi?»

Madame Robeira grep silverkorset, så att de smala fingertopparna rodnade.

»Ni som vet så mycket», sade hon, »berätta mig också, vilka dessa personer voro?»

»Det var ni och er bror!» svarade Wallion.

Madame Robeira lutade sig fram.

»Äntligen har ni sagt det», utropade hon hastigt. »Det var jag och min bror – varför skulle jag förneka det! Ni vill veta, om vi kunna bevisa vårt alibi? Det är lätt besvarat!»

Ett skimmer av rött pulserade under den guldbruna hyn och hon log med blixtrande ögon.

»Är det då så alldeles nödvändigt, detta alibi?» frågade hon utan att släppa honom med blicken. »Tror ni verkligen att jag och min bror behöva ett alibi?»

Maurice Wallion svarade:

»De tre skotten den 25 maj vänta ännu på sin förklaring. Denna förklaring hade ni kunnat ge, men ni föredrogo bägge att dra er tillbaka, tycks det.»

»Det vi ha för händer går före alla andra hänsyn! Vi drogo oss tillbaka, javäl! Det var en annan som flydde ur det där rummet efter mordet, en som ni inte nämnt! Det var Edvard Hesselman. Varför har inte han framträtt med den förklaring, ni talar om?»

»Han kommer att göra det.»

»När?»

»Så snart Quivera har segrat.»

»Varför inte förr?»

»Ni glömmer Costazuelapapperen. Amigos de la Liberdad veta, varför inte Edvard Hesselman vågar framträda. Också ni vet det, madame Robeira.»

Inez Robeira skrattade föraktfullt.

»Ni har rätt», sade hon hårt, »jag vet det. Jag känner sanningen om Edvard Hesselman!»

De svarta strålande ögonen sökte motståndarens, tycktes vilja tränga ända in i hans hjärna för att läsa dess innersta tanke.

»Varför har ni icke offentliggjort er upptäckt, att den andre var doktor Hesselmans bror? Nej, därför att ni inte tror på honom! Ni fruktar, att om skredet börjar gå, skola edra vänner där ute i villan, den blonda flickan och hennes kusin, bli de som lida mest!»

Ett ögonblick blev Maurice Wallion överrumplad. Han kände att hennes djärva stöt hade träffat; hans hemligaste fruktan hade hon klätt i skonlösa, brännande ord. Men han behärskade sig, och i hennes skarpt forskande blick lästes besvikelse. Han frågade leende:

»Vart vill ni komma, madame Robeira?»

38.

»Jag ämnar berätta er historien om förrädaren!» sade hon.

Detektivreportern lutade sig tillbaka och tog upp en cigarrett.

»Tillåter ni?» mumlade han.

Madame Robeira lät tankfullt radbandet glida mellan fingrarna.

»År 1909 lärde jag känna Edvard Hesselman», började hon långsamt. »Han var då Quiveras personlige vän och Costazuelas polisminister. På hösten samma år gifte vi oss. Jag skall göra honom rättvisa: han var en högt bildad, vittberest och intelligent man och i sitt ämbete human, kraftfull och rättvis. Apropå, ni förstår utan tvivel att det var han som lärde mig tala svenska. Men han hade två fel. Han var femton år äldre än jag, och han var Quiveras personlige vän!»

Hon gjorde ett kort uppehåll.

»Familjen Robeira», fortsatte hon, »är en av mitt lands äldsta. Costazuelas aristokrati avskydde Quiveras regemente, och hans hand låg tung på oss. Han förnedrade oss med reformer och omstörtningar, som han kallade demokratiska men som voro ett ockrande på packets lägsta instinkter, detta pack på vilket han stödde sin makt.»

»Konsul Thander har antytt något dylikt», anmärkte journalisten.

»Aristokratien begärde att Costazuela med vapen skulle intervenera i Mexicos inre strider för att återvinna de provinser som med rätta tillhörde oss. Quivera förkunnade en obrottslig neutralitet, och packet jublade. Han försummade försvarsväsendet och sänkte skatterna. Landets framtid svävade i fara. Då bildades i hemlighet bland de verkliga fosterlandsvännerna ett försvarsförbund, som fick namnet 'Amigos de la Liberdad'. Bland grundarna voro min bror och jag. Den man vi ville se vid makten var Strozzi, och vårt syfte var att störta Quivera för att i hans ställe uppsätta Strozzi som president.»

Horn betraktade journalisten, som om hon väntat en invändning, men han rökte tigande.

»Jag bragte försiktigt saken på tal med min man», fortfor hon med djupare röst. »Han svarade: 'Det är min plikt att bevaka Quiveras intressen!' Jag bad honom, smickrade och förolämpade. Vi skildes som ovänner, och från den stunden var han i mina ögon endast mitt lands fiende. Edvard Hesselman varnade Quivera för den fara som hotade honom från Amigos de la Liberdad, men varningen kom för sent. En natt bemäktigade sig Edvard Hesselman med hjälp av sina beväpnade poliser papperen i sällskapets hemliga högkvarter, men samma natt utbröt också revolutionen inne i själva huvudstaden, palatset stormades, Quivera flydde och på morgonen var Strozzis seger betryggad. Quivera hade nätt och jämnt hunnit stiga ombord på sin ångyacht tillsammans med sin sekreterare Ramon Puerta och gå till havs. Edvard Hesselman flydde över gränsen till Mexico och tog sig därifrån över till Förenta staterna.»

»Er historia är ovanligt intressant», mumlade journalisten. »Ovanligt intressant och belysande. Bör jag förstå er så, att han vid flykten medförde sällskapets hemliga papper?»

Hon drog ett häftigt andetag.

»Ja», sade hon hatfullt. »Han hade skamligt förrått oss, och han var nog skarpsynt att förstå dessa pappers oerhörda vikt.»

»Vill ni inte ge mig en antydan om deras innehåll?»

Inez Robeira rynkade ögonbrynen och tvekade.

»Jag kan nöja mig med att nämna, att ett av dokumenten upptar egenhändiga namnteckningar av de fyrtio medlemmar av Amigos de la Liberdad, vilka ledde revolutionen.»

»Månhända däribland namnen Inez och Antonio Robeira?»

»Naturligtvis!» bekräftade hon högdraget. »Mitt och min brors namn äro de tredje och fjärde i ordningen på listan.»

Maurice Wallion stirrade på cigarrettröken.

»Bland dokumenten befann sig också nyckeln till sällskapets hemliga chiffer», anmärkte han i frågande ton.

»Ja», svarade madame Robeira med en skymt av överraskning.

Hon fortsatte:

»Självfallet kunde dokumenten bliva av ödesdiger betydelse först om Quivera återkomme till makten. Denna fråga blev aktuell, när Quivera för något mer än ett år sedan landsteg på Costazuelas kust och reste de norra provinserna till uppror mot Strozzi. Han hade framgång. Quiveras seger skulle bliva dödsdomen över Costazuelas ädlaste familjer. I denna överhängande fara utsändes några beslutsamma personer för att till varje pris återskaffa de stulna dokumenten; bland de utsända voro jag och min bror. Vi följde förrädarens spår till Europa och överraskade honom i Marseille, just då han stod i begrepp att överlämna papperen till Ramon Puerta för vidare befordran till Quivera själv. Denna plan lyckades vi förhindra –»

»Genom Ramon Puertas död», inföll Wallion kallt.

»Edvard Hesselman flydde med papperen alltjämt i sitt våld», återtog den mörka damen oberörd. »Vi förföljde honom från stad till stad. Förutseende att han kunde komma att söka en tillflykt i Stockholm, placerade vi två pålitliga män här.»

»På själva konsulatet!» avbröt Wallion åter.

»På själva konsulatet», instämde madame Robeira lugnt. »Konsul Thander år Strozzis vän. I Hamburg förlorade vi för en tid Edvard Hesselmans spår. Men vi kunde snart konstatera att vi räknat rätt: flyktingen hade styrt kosan till Stockholm. Inom kort visste vi med säkerhet att han fanns gömd i doktor Hesselmans villa. Vi sände ett brev, i vilket vi uppmanade honom att återlämna dokumenten.»

»Den 26 mars», mumlade journalisten.

»Alldeles riktigt. Han svarade icke. Jag begärde ett personligt samtal. Doktor Hesselman tog emot mig och svarade på mina enträgna framställningar endast, att han icke hade några som helst upplysningar att ge. Vi skickade nya skriftliga uppmaningar; man svarade icke. Vi gjorde nya besök hos doktorn; han var alltjämt avvisande. Nödvändigheten att återfå papperen blev mer och mer oavvislig; från Costa– zuela kom underrättelser om Quiveras segerrika framträngande mot huvudstaden. På kvällen den 25 maj besökte vi ånyo villan, doktorn släppte in oss, och det samtal började, som skulle avbrytas av revolverskott. Min bror var där; också jag var närvarande!»

De sista orden »också jag var närvarande!» yttrade madame Robeira i en ton som kom Maurice Wallion att spänt betrakta henne. Hon tillfogade i samma ton:

»Jag blev således ögonvittne till mordet!»

39.

Det föreföll, som om Maurice Wallion samlat hela sin iakttagelse förmåga i blicken. Han studerade Inez Robeira som man studerar ett intressant och sällsynt fenomen. Vart syftade hon? De svarta ögonen trotsade hans, outgrundliga, segervissa.

»Var god och fortsätt!» sade han.

»Så snart doktor Hesselman hade släppt in oss», återtog hon, »uppfordrade han oss i upprörd ton att giva honom en sanningsenlig och fullständig redogörelse för allt som sammanhängde med de stulna dokumenten. Jag gjorde detta och påpekade att den moraliska om icke den juridiska rätten var på vår sida. Han föreföll mycket uppskakad, och när jag slutat satt han länge i tankar. 'Fyrtio människoliv!' mumlade han. 'Det är förfärligt!' Slutligen reste han sig och ringde på klockan. 'Om det är som ni säger', utbrast han, 'måste det komma till en uppgörelse!' Han befallde betjänten att hämta Edvard Hesselman, och strax därpå visade sig i dörren förrädaren, som vi jagat tvärs över Europa.»

Maurice Wallion reste sig till hälften.

»Vad är det ni säger, madame Robeira! Visade han sig?»

»Ni skall bli mera överraskad», genmälde hon olycksbådande. »Edvard Hesselman stannade i dörren och kastade en hätsk blick på mig. 'Jag underhandlar icke med dessa människor!' sade han rasande.»

»Ett ögonblick», inföll detektivreportern. »Hur ser Edvard Hesselman ut?»

Inez Robeira öppnade sin väska och räckte honom ett fotografi.

»Detta är taget i Costazuela», upplyste hon. »Han är fortfarande sig lik.»

Maurice Wallion såg på bilden. Den visade en slätrakad, omkring fyrtio års man med tämligen brett, grovt ansikte, kraftig haka, kort näsa, ljusa och intelligenta ögon och tämligen mörkt, tillbakastruket hår. Släktskapen med doktorn var omisskännlig.

»Tack!» sade journalisten och återlämnade kortet.

Inez Robeira fortsatte:

»Det blev en mycket pinsam scen; de två bröderna råkade i ett våldsamt gräl. Edvard Hesselman rasade som från sina sinnen. Doktorn, »som var i högsta grad nedslagen, yrkade på att han genast skulle lämna ifrån sig papperen, men brodern vägrade envist. Slutligen sade doktorn: 'Om inte du vill lämna ut papperen, så skall jag göra det.' 'Det förbjuder jag dig!' skrek brodern. Jag och Antonio hade suttit tysta och hört på, jag vid dörren till trädgården, min bror vid fönstret. Plötsligt vände sig doktorn till mig och utropade: 'Jag anser mig förpliktad upplysa er om att dokumenten finnas i –' Han hade icke hunnit längre, förrän katastrofen inträffade. Edvard ryckte blixtsnabbt upp en revolver och avfyrade ett skott mot sin bror.»

Maurice Wallion reste sig, gick tvärs över rummet och ställde sig med ryggen mot dörren.

»Jag hör bättre så här», sade han. »Fortsätt!»

Inez Robeira rörde inte en muskel.

»Er skildring av mordet, sådan den syntes i tidningen, är falsk från början till slut; doktorn höll aldrig ett vapen i sin hand, det var Edvard Hesselman som sköt honom, och den olycklige doktorn föll död ned utan ett ljud. Antonio, som vid Edvards rörelse mot höftfickan förutsåg olyckan, hade i samma nu dragit fram sitt eget vapen och riktat det mot förrädaren. Hans skott small av sekunden efter det första, och kulan stannade i dörrposten. Samtidigt släckte han lampan på bordet för att få skydd av mörkret. Under en minut stodo vi alldeles tysta, lyssnande på varandra. Då fick jag se förrädarens skugga mellan mig och fönstret och ropade en varning till Antonio. Min bror slog upp fönstret och kastade sig ut. Edvard Hesselman sköt efter honom utan att träffa. Jag smög mig ut genom dörren, stötte ihop med Antonio vid grinden, och utmed muren

smögo vi oss därifrån, medan ljus började lysa uppe i villan.»

Hon tystnade. Maurice Wallion stod orörlig kvar vid dörren och såg ned på henne. Han behövde tid att tänka, en minut bara! Ljög hon, talade hon sanning? Han hade hoppats beslå henne med en lögn, en enda orimlighet, den hade blivit beviset på Edvard Hesselmans skuldfrihet, och han skulle utan tvekan ha låtit häkta henne. Brodermord! Vilken ohygglig anklagelse! Hela hennes framställning stämmer med fakta, de tre skotten, alltsammans, tänkte han i raseri.

»Jag har slutat», sade madame Robeira med kall förvåning. »Resten känner ni.»

»Ni anklagar Edvard Hesselman för att ha dödat sin bror?» frågade detektivreportern långsamt och lågt.

»Ja!» sade hon med klar, hög röst.

Sekunden efter, trotsigt:

»Tror ni mig inte?»

Journalisten frågade åter, lika långsamt och lågt:

»Vill ni påstå, att ni och er bror äro beredda att ta denna anklagelse på ed, inför domstol, om det skulle gå därhän?»

»Ja!»

Madame Robeira reste sig och kom glidande fram mot honom. Hennes blick var strålande mörk, kraftmedveten, fylld av triumf.

»Ja, vi äro alla beredda att stödja denna anklagelse», upprepade hon. »Förstår ni nu, hur oklokt det vore att hindra Amigos de la Liberdad i deras arbete?»

Detektivreportern hade lämnat dörren fri. Han stack händerna i fickorna med återvunnen självbehärskning.

»Jag förstår er mening fullkomligt, madame Robeira», sade han. »För er gäller det nu att överraska Edvard Hesselman i hans gömställe, som ni ännu inte känner, och återta de papper, han alltjämt har i sitt våld. Därtill behövs tid.»

»Tänker ni hindra oss?»

»Varför inte?»

»Vill ni se den blonda flickan gråta? Vill ni att hon skall få veta, vem som dödade hennes far?»

Hennes röst hade blivit skoningslöst hård. Plötsligt tillade hon:

»Jag uppställer villkor.»

»Verkligen? Törs man fråga vilka?»

»Giv oss full rörelsefrihet, låt oss utan hinder återtaga de stulna dokumenten, och vi skola överlämna förrädaren levande åt er!»

Detektivreportern gick fram och åter.

»Jag går inte in på villkoret!»

»Varför?»

»Därför att jag kommer att finna Edvard Hesselman före er!»

Madame Robeira krökte på läpparna.

»Är det en utmaning?»

»Det är ett beslut!»

Hon gick några steg mot dörren och vände sig sedan om.

»Vad kommer ni att göra?»

Maurice Wallion skrev på ett kort orden: *»Madame Robeira skall ej vidare skuggas»*

»Till en början detta», sade han och visade henne kortet.

Därpå öppnade han fönstret, ropade på Beckman, som fortfarande stod och trampade på trottoarkanten, och kastade ned kortet till honom.

»Ni har berättat mig en intressant historia», förklarade han leende. »Vi äro kvitt!»

Hon böjde tackande på huvudet.

»Det gläder mig att mitt besök icke blivit utan resultat», sade hon. »Jag har sagt er sanningen, och jag kan gå. Au revoir, monsieur Wallion ...»

»På återseende, madame Robeira ...»

I den halvöppnade dörren vände hon sig åter om.

»Apropå, hur mår den stackars Max Gallenberg? Jag är rädd att Gonzales alldeles bragte honom ur fattningen häromdagen.»

Maurice Wallion bugade sig.

»Jo tack, han är riktigt kry och brinner av arbetslust.»

»Så roligt! Hälsa honom från mig och bed honom icke överanstränga sig. Det kunde bli farligt!»

Med detta avskedsskott stängde hon dörren efter sig, och detektivreportern hörde sidenet frasa bort genom korridoren.

Strax därpå kom Beckman springande.

»Vad i Herrans namn gör du?» ropade han över sig given och svängde med kortet. »Skall den mörka damen slippa undan?»

Maurice Wallion slog upp en tidtabell.

»Det är onödigt att bevaka henne tills vidare», sade han. »Hon är för ögonblicket oåtkomlig. Jag har inte tid att förklara mig tydligare.»

Han såg på sin klocka.

»Säg redaktionssekreteraren, att jag för Hesselmansakens skull måste resa till Östergötland!»

40.

»Alltså, herr pastor, den mördade doktor Arthur Hesselman hade en bror vid namn Edvard. Var denne bror äldre eller yngre?»

Den gamle prästen lutade närsynt sitt grå huvud över de mäktiga luntorna och skrev då och då på ett papper. Pennans mödosamma raspande lät helt högtidligt i det stora kala rummet. Maurice Wallion såg sig omkring, medan han otåligt väntade.

En pastorsexpedition på landsbygden. Nyskurat golv med ännu nyare märken av jordiga stövlar; tomma och ödsliga fönster; bruna väggar med monarkens och en eller annan prelats stela bröstbilder i svartnad guldram; en enda rankig stol, en skrivpulpet med tunga liggare och där bakom prästens myndiga, digra person.

»Jag har gjort ett kort utdrag ur kyrkboken», brummade prästen slutligen och gav honom ett papper. »Det skall upplysa er om det ni frågat.»

Journalisten tog bladet och läste:

»Vad beträffar Edvard», fortfor prästen, »är det bekant att han år 1893 avled av feber på Cuba.»

Wallion såg upp från papperet och sade:

»Varifrån kommer denna uppgift?»

»Genom något brev, vill jag minnas.»

»I varje fall kan jag upplysa er om att mannen lever fortfarande.»

»Såå», brummade prästen förvånad. »Hur vet ni det? Har han återkommit till Sverige?»

»Det påstås så. Jag vore er tacksam, herr pastor, om ni kunde ge mig litet mera detaljerade upplysningar om Edvard Hesselmans öden.»

Prästen satte de feta fingertopparna tillhopa.

»Ja, om jag det kunde», sade han. »Fadern, Richard Hesselman, var som ni kanske vet godsägare och rådde om en ansenlig del av denna socken. Vid hans död blev arvskifte och godset såldes. Förmyndare blev en notarie Beyler, vars son sedermera gifte sig med Maud. En son till dem, Steno, finns ännu i livet, men föräldrarna äro döda. Nåväl, Arthur, som hade håg att studera, reste till Uppsala, men Edvard for redan samma år, fadern dog, till sjöss och hördes mig veterligt aldrig av mera. Som sagt, i ett brev påstods ...»

»Jaja», avbröt journalisten, »hurudan var denne Edvards karaktär?»

»Hm», mumlade prästen. »Karaktär? Inte annat än god, det jag vet, litet äventyrlig kanske, ja jag minns att han som pojke var något hänsynslös ... Emellertid höll Arthur mycket av honom och beklagade sig ofta för mig att han inte hörde något från honom.»

»Förlåt en något egendomlig fråga», återtog journalisten. »Betraktades Edvard på något håll som familjens svarta får?»

»För ingen del», ropade prästen handfallen. »Han endast försvann, det var allt. Från 1893, då man fick det där budskapet från Cuba, betraktades han som död.»

Wallion läste åter igenom vad prästen skrivit. Plötsligt ryckte han till.

»Herr pastor», utbrast han. »Vad betyder detta? Här står födelseåret 1867 för bägge bröderna?»

»Det är mycket enkelt. De voro tvillingar.»

»Tvillingar!»

»Ja, de voro tvillingbröder och de höllo mycket av varandra», sade prästen allvarligt.

Maurice Wallion kände en isande kyla över ryggen. Tvillingbröder och de höllo mycket av varandra!

Han hörde åter madame Robeiras djupa, kalla röst: »Det var Edvard Hesselman som sköt sin bror ...»

Han drog upp sin näsduk och torkade pannan. Prästen betraktade honom nyfiket över glasögonen.

»Tack, herr pastor», sade Wallion, »edra upplysningar ha det största värde för mig.»

Han stoppade ned pappersbladet och fortfor:

»Ännu en fråga: vet ni något om doktor Hesselmans betjänt, John Andersson?»

»En präktig karl, djupt religiös», svarade prästen med värme. »Andersson kom i gamle Richard Hesselmans tjänst vid 19 års ålder, låt mig se, det var 1869, således då bröderna voro två år. Sedermera har han i alla år varit hos doktor Hesselman; är för övrigt född här i orten.»

Detektivreportern tackade och gick. När han kom ut på vägen, stannade han och mumlade:

»Tvillingbröder! Vem kunde ana det!»

Ännu på tåget, medan han var på återfärd till Stockholm, satt han som hypnotiserad och stirrade på papperet, prästen hade givit honom.

– – – – – – – – – – – – – – – –

– – – – – – – – – – – – – – – –

»Ni förstår, herr Wallion, det är alldeles för liten livaktighet i den här saken!»

»Livaktighet?»

»Ja, ja, just livaktighet. Det kommer ingenting i tidningen!» upprepade redaktionssekreteraren häftigt.

»Det skall komma.»

»Komma! Men när? Det är ju den mest förbannade *torka* på nyhetsmaterial. Vi *måste* köra med Hesselmansaken, måste! Säg nu två spalter i morgon som en snäll gosse!»

Och redaktionssekreteraren förvred sitt amerikanska boxaransikte till ett olycksbådande vänligt smil.

»Om några dagar ... om två dagar ...»

Redaktionssekreteraren spände ögonen i honom.

»För tusan, ni är sjuk, människa! Ni är ju blek som ett lik!»

Maurice Wallion strök håret tillbaka.

»Nej, inte sjuk ... nej ...»

»Men ögonen brinner i huvudet på er. Hur är det fatt?»

»Jag tänker ... inte sovit ... jag tänker ...»

Detektivreporterns röst dog bort i ett mummel, och plötsligt gick han sin väg, som om han hade glömt bort redaktionssekreteraren. Denne såg efter honom och ryckte på sina massiva axlar.

Maurice Wallion gick in i sitt rum, satte sig vid bordet och lutade huvudet i händerna.

Han hade sagt sant; han var inte sjuk, men hans ögon svedo av sömnlöshet, och i hans feberaktigt arbetande hjärna brann en enda, allt förtärande fråga:

»Har madame Robeira uttalat sanningen?»

Att hennes djärva besök var ett led i Amigos de la Liberdads beslutsamma kamp för Costazuelapapperen, var givet. Hade hon vågat ljuga för honom? Hade hon givit falskt vittnesbörd, eller var Edvard Hesselman vad hon beskyllt honom för – brodermördare?

Mödosamt granskade han för hundrade gången hennes historia, bit för bit, ord för ord. Inte en lucka, inte en motsägelse!

»Det var Edvard Hesselman som sköt sin bror ...»

Och därpå åter prästens ord:

»De voro tvillingbröder, och de höllo mycket av varandra ...»

Men hur förklara betjäntens hållning? Skulle John Andersson ha skyddat Edvard Hesselman, om han känt hela den mörka hemligheten? Vad skedde då betjänten fann Edvard Hesselman ensam i flygelrummet bredvid doktorns döda kropp?

Med sammanbitna tänder och de knutna nävarna tryckta mot tinningarna sökte detektivreportern den svaga punkten i Inez Robeiras bevisning, den felande hörnstenen som kunde bringa lögnbyggnaden på fall.

Ingenting – ingenting!

Det knackade på dörren.

»Stig in!» sade Wallion hest.

Gallenberg och Beyler visade sig, långa i ansiktet.

»Vi ha sökt i skärgården», började den förre. »Vi ha gjort noggranna efterforskningar.»

»Vad ha ni funnit?»

»Ingenting.»

»Hur långt ha ni varit?»

»Utåt Kanholmsfjärden ända till Möja.»

»Och ni ha icke funnit några spår?»

»Inte det minsta »

Maurice Wallion reste sig.

»Jag skall själv leda spaningarna», sade han. »De försvunna måste återfinnas!»

Vänd mot Beyler tillade han:

»Följ med mig ut till villan, jag har ett viktigt meddelande att göra dig och din kusin.»

41.

Mellan lätta molnslöjor silade ett blekt solsken in i villans ljusa salong.

»Tiden är inne», förklarade detektivreportern som tankfullt vandrade fram och åter på den mjuka mattan, »att meddela er en mycket viktig upplysning, fröken Pauline.»

Den unga flickan såg förväntansfullt upp på honom, litet trött framåtlutad i stolen, spenslig, vek.

»Gäller det min far?» frågade den mjuka, sorgsna rösten.

»På sätt och vis», svarade Wallion. »Jag är i stånd att säga er namnet på honom som vi kallat *den andre*.»

»På Heckel?» utropade Beyler.

»Ja, Heckels verkliga namn, vilket jag sedan en tid anat och nu fått bestyrkt.»

Wallion sökte litet efter orden.

»Redan från första stunden förvånade jag mig över det fasta band som måste ha funnits mellan doktorn och den andre. Utan tvekan, vid flyktingens första förtvivlade bön om hjälp, tog doktorn emot honom, gömde och skyddade honom. Jag forskade bland hans vänner, hans kamrater och vetenskapsbröder, men fann ingen som passade in på den andre. Jag fördjupade mig i doktor Hesselmans papper, i hans arkiv, och där fann jag omsider några sparsamma, längesen glömda anteckningar, som tycktes mig ge en ledtråd. De sade mig namnet på den ende man, som enligt min mening kunde göra anspråk på att doktorn utan hänsyn till följderna skulle riskera allt, till och med livet, för honom.»

Han satte sig bredvid Pauline och sade allvarligt:

»Den mannen heter Edvard Hesselman och är er farbror!»

Pauline såg på honom med stora, frågande ögon. som om hon icke förstod.

»Min farbror?» upprepade hon tvekande.

Hennes minne vaknade först småningom.

»Min fars tvillingbror», utropade hon, »honom som jag aldrig sett!»

»Han lämnade Sverige långt innan ni föddes», sade Wallion.

»Ja jag vet», genmälde flickan. »Far talade en eller två gånger om honom. Och ni säger, att han kommit tillbaka?»

»Men det är ju omöjligt, Pauline», inföll Steno Beyler otåligt. »Jag minns, att din far vid ett tillfälle nämnde, att han haft en bror, som han höll mycket av, men att brodern länge sedan var död!»

»Det var endast ett rykte», återtog Wallion. »Edvard Hesselman sades vara död i feber på Cuba, men detta rykte var falskt. Så fort jag lärt känna, att doktorn hade en bror i utlandet, anade jag att jag fått upp ett spår, och samma dag begärde jag från en detektivbyrå i Amerika upplysning, huruvida någon person med namnet Edvard Hesselman uppehållit sig i Costazuela, dit jag av skäl som ni känner härledde första ursprunget till blå spårets mysterium. Man svarade mig, att Edvard Hesselman vistats i Costazuela från 1908 till 1911, där gift sig med en viss Inez Robeira och deltagit i revolutionskrigen på Quiveras sida. Dessa upplysningar ha sedan bestyrkts från – från annat håll.»

Hans bägge åhörare sutto tysta, lyssnande med återhållen andedräkt, och han återgav nu för dem madame Robeiras berättelse, så långt den rörde Edvard Hesselmans äventyr i Costazuela och hans flykt genom Europa.

»Man förstår», slutade han, »i vilken ohygglig belägenhet: Edvard Hesselman befann sig efter Ramon Puertas död, med de ödesdigra dokumenten i sin hand. Då var det, han tillgrep sin sista utväg. Redan förut hade han säkerligen givit sig tillkänna för sin bror och därvid lämnat honom zigzagchiffrets nyckel för alla eventualiteter. Gömd i Hamburg skrev han det chifferbrev med bön om hjälp, som doktorn mottog den andra januari. Fröken Pauline, ni känner vilket modigt beslut er far fattade, så snart han fick reda på sin brors fara. Jag är fullkomligt viss om att Edvard Hesselman var gömd i villans östra flygel från den 23 mars till den 25 maj.»

Den unga flickan i sorgdräkten hade lyssnat med nervöst knäppta händer. Nu steg hon upp.

»Jag tror inte att vad ni berättat har överraskat mig mycket», sade hon lågt. »Efteråt, när jag vet det, tycker jag alltsammans är så naturligt. Det är klart, att far måste göra allt för att rädda sin bror, som han höll så mycket av.»

Han ställde sig vid fönstret och såg ut mot trädgården. Litet efteråt frågade hon:

»Säg, tror ni att farbror Edvard ännu är i fara?»

Wallion fuktade läpparna med tungan.

»Möjligen», sade han otydligt, »möjligen.»

Solen belyste hennes ansikte, då hon lutade huvudet tillbaka mot karmen. Det rådde en underlig, aningsfull tystnad ute och inne. Rösterna ljödo små och kraftlösa i detta hav av stillhet, men längst inne i stillheten hörde Maurice Wallion en djup, kall, klar stämma som sade: »Det var Edvard Hesselman som sköt sin bror ...»

Han såg sig liksom vaknande omkring på de andra. Steno Beyler satt och stirrade på honom med en stel, frågande blick, och Maurice Wallion såg bort.

»Om farbror Edvard är i fara», sade den unga flickan för sig själv, »så förstår jag varför John Andersson reste till honom! Det skulle jag själv ha gjort, om jag vetat.»

Hennes ögon lyste fuktiga i solskenet, och hon tilllade sorgset:

»Om pappa ändå anförtrott sig till mig!»

Maurice Wallion hade åter försjunkit i den enda tanke som behärskade honom, men han hörde sig själv

svara:

»Om han teg, må ni vara övertygad om, att det icke var av brist på förtroende till er.»

»Varför var det då?» ropade Pauline snabbt.

»Det var därför att han kände faran. Han kände faran, och det sorgliga slutet visar att han hade rätt.»

Det är möjligt, att det i Wallions ton låg något som han icke velat, ty det blonda huvudet vändes hastigt mot honom och han kände att flickan betraktade honom med uppspärrade ögon.

»Vet ni någonting nytt om – om pappas död?»

Det låg så mycken instinktiv fasa i hennes ögon, en så plötsligt nyvaknad ångest i hennes lilla bleka ansikte, att Wallion skälvde till.

Han dröjde några sekunder, tills han hade rösten i sin makt. Då svarade han stadigt:

»Nej, jag vet ingenting nytt.»

– – – – – – – – – – – – – – – –

När de bägge journalisterna lämnade villan, ställde sig Beyler framför detektivreportern och såg honom i ögonen.

»Svara mig», sade han. »Talade du om hela sanningen där inne?»

»Nej», svarade Wallion efter någon tvekan.

Beyler lade händerna på hans axlar.

»Men så tala då!» utbrast han. »Du ser ut, som om du hade sett ett spöke.»

»Det kan hända att jag gjort det», genmälde den andre och försökte småle.

Stenos blick var skarpt forskande.

»Man säger uppe på tidningen att Inez Robeira besökt dig. Är det sant?»

»Ja, det är sant.»

»Det är av henne du fått veta det mesta av vad du berättat om Edvard Hesselman?»

»Ja.»

»Sade hon ingenting mera – om – om mordet?»

»Jo.»

»Men tala ut då! Tala ut!» ropade Steno upprörd. »Vad sade hon?»

Äntligen besvarade Wallion sin kamrats blick, och han sade:

»Hon beskyllde Edvard Hesselman för att ha dödat sin bror!»

Steno Beyler släppte taget i den andres axlar.

»Gud i himlen!» utbröt han.

42.

Det forsade vitt om den lilla racerns ljusa mahognysidor. Elektras starka motor kom det smala skrovet att darra liksom av den snabba fartens ilande spänning.

Maurice Wallion höll fast den fladdrande kartan i lä om ruffen, och Beyler och Gallenberg lutade sig över den.

»Resonemanget blir nödvändigt detta», yttrade detektivreportern. »Betjänten tog icke vägen nedåt Värmdöns södra del utan lät bilen köra norrut till Lindalen; *alltså* kom den gula motorbåten icke från skärgårdens sydligare parti. Vidare, då betjänten stigit ombord styrde motorbåten ej uppåt Saxaren utan bort över Grindafjärden; *alltså* får man anta att dess mål ligger öster om det stora Ljusterölandet. Dessa antaganden, som äga en hög grad av sannolikhet, begränsa undersökningsområdet väsentligt.»

»Tror du inte att Amigos de la Liberdad dragit samma slutsats?» frågade Beyler.

»Tämligen säkert», genmälde Wallion lugnt. »Emellertid ha ni redan genomsökt norra Kanholmsfjärden ut till Möja. I dag ta vi en linje upp mot Lådna och Träskö. Vad ha vi här för ett ställe?»

Han konfererade med kartan.

»Karkö», mumlade han. »Johnny, styr in till bryggan där!»

De gingo uppför en slingrande skogsväg och hunno upp en gammal kvinna, vilken bar två skvalpande hinkar med mjölk.

»Goddag», hälsade detektivreportern, »vi ville gärna köpa litet mjölk.»

Och han tog fram portmonnän. Kvinnan okade av hinkarna och tittade misstänksamt på de tre herrarna i regnrockar och rutiga mössor.

»Mjölk? Dä går väl an te få ...»

Wallion tog fram en turistbägare och ett tämligen stort mynt. Medan han drack, sade han likgiltigt:

»Det finns visst gott om sommargäster här?»

»Ånä dä tror ja inte.»

»Men jag har hört att en vän till mig skall bo här på Karkö sedan omkring den 25 maj?»

»Nä si nån stockholmsherre bor inte här inte.»

»Är frun säker på det? Sedan omkring den 25 maj? Han hämtade med motorbåt en gäst på fredagskvällen i förra veckan?»

»Nä, si dä vet ja inge om si.»

»Det var konstigt, nå än på de kringliggande öarna?»

»Nä, dä vet vi inte åv nåra stockholmare här ...» Käringen lyfte åter upp hinkarna och avlägsnade sig, muttrande:

»Di ä rakt tokiga te fråga i da då ...»

Wallion tog ett steg efter henne.

»Vad var det ni sade? Är det någon mer än jag som frågat efter min vän i dag?» ’

»Ja va dä intna tokstolla här för pass en timme sen och frågte ju!»

»Efter honom som kom den 25 maj?»

»Ja såna tokstolla! Inte finns nån sån här!»

Och käringen gick gapskrattande sin väg med hinkarna. Wallion sköt mössan i nacken, satte händerna i sidorna och såg halvt road, halvt förargad på de andra två.

»Hörde ni, gossar? Ingen marknad för oss här! Robeiraligan har varit före oss!»

Den lilla truppen drog sig i god ordning tillbaka till motorbåten, och Elektra backade ut i en virvel av fräsande skum.

»Men», sade Beyler efter lång tystnad, »varför använde du inga namn i dina frågor?»

»Varför?» upprepade Wallion småleende. »Vilket namn ville du höra?»

Beyler teg, förvirrad.

»Är det så säkert», fortsatte detektivreportern, »att vår flyende vän valt att fortfarande bära namnet Heckel? Visst inte, han kan lika väl ha tagit sig vilket namn som helst, eller hur? Visserligen finner jag av några skäl möjligt, att han fortfarande går under namnet Heckel, men möjligheten är icke nog stark att bygga spaningarna på. Nej, vårt enda säkra stöd är detta ofrånkomliga datum, den 25 maj, då han flydde från villan, samt den omständigheten att han förra fredagen hämtade betjänten till sig, vilket också är säkert.»

En fjärd öppnade sig, skimrande blank i solskenet, framför båten. En skuta, lastad med ved, skar deras kurs, och dess ensamme skeppare stirrade nyfiket efter Elektra och de fyra männen som allvarliga och tigande sågo rätt fram genom solglittret.

»Får jag låna kikaren», bad Gallenberg.

Beyler räckte honom den, och han riktade den mot en punkt upp mot vinden, långt borta vid fjärdens andra sida. Han vred ivrigt på skruven.

»Vad är det?» frågade Beyler likgiltigt.

»En båt, en motorbåt», mumlade detektiven.

Beyler skuggade med handen för ögonen och såg en smal gråaktig skugga glida utefter det avlägsna, blånande landet.

»Se själv», sade Gallenberg och lämnade tillbaka kikaren.

Knappt hade Beyler kastat en blick genom den, förr än han uppgav ett rop:

»Där borta ha vi dem, Wallion!»

Detektivreportern, som stod lutad mot ruffen, vände sig om.

»Vilka?» frågade han.

»Robeiraligan! Jag känner igen motorbåten som de köpte av bankir Eisberger!»

»Nicolette?»

»Just den!»

Maurice tog kikaren och betraktade den avlägsna rörliga punkten.

Det var en mörkbrun, lång, smäcker motorbåt, vars höga skarpa bog och bakåtlutade korta skorsten, avsedd att ventilera ruffen, gåvo den ett tycke av torpedbåt. I dess bakre del syntes huvudena av tre personer, och det föreföll Wallion att en av dem var en kvinna med en fladdrande slöja.

Han fortfor att betrakta den under tystnad. Efter några minuter gled den bakom en holme och var borta.

»De ha försprång, men Elektra är snabbare», anmärkte Wallion torrt och satte ned kikaren.

Efter en stund gav han föraren en kort order och båten svängde ned mot en brygga. Wallion gick ensam i land. Efter en kvart kom han tillbaka, och på deras frågande miner svarade han blott med att skaka på huvudet.

Undersökningarna fortsattes, envist, ihärdigt, men med sjunkande förhoppningar.

Efter två timmar hade man gjort efterspaningar på tio platser.

På sex av dessa tio platser hade Robeira-ligan varit före dem!

Vid Lådna var det Gallenberg som gick i land. Han återkom helt upplivad.

»De ha varit här för knappa tio minuter sedan!» ropade han på långt håll

Motorbåten fortsatte.

»Vi närma oss dem!» mumlade Wallion.

Plötsligt sträckte han ut armen och pekade.

Rakt framför dem höjde sig ett berg med en gammal förfallen kvarn. Till vänster öppnade sig en vik med en brygga. Bortom vassen åkrar i stora rutor och ovanför dem en samling byggnader, en hel liten by.

Men ut ur viken kom den torpedbåtlika racern med dovt brummande motor. På dess mörka bog lyste i små förgyllda bokstäver namnet Nicolette.

Elektra närmade sig med hela farten av sina aderton knop, och det såg ut som om de båda båtarna tänkte drabba samman.

Men bägge girade i sista minuten och gledo med saktad fart sida vid sida genom vattnet.

Två män på Nicolette hade blixtsnabbt dragit ned sina bilmasker, men Inez Robeira stod upprätt och betraktade med sina lugna, mörka ögon journalisternas båt.

»Jag kan bespara er den här bryggan, monsieur Wallion», ropade hon. »Edvard Hesselman finns inte här, det försäkrar jag!»

Detektivreportern svarade med en artig bugning:

»Ni är alltför vänlig, madame Robeira. Tillåt mig uttrycka en förhoppning att resultatet av edra spaningar skall utfalla efter önskan.»

Madames tänder lyste.

»Ni säger inte efter *vems* önskan?»

»Naturligtvis inte. Det är en sådan där liten fras, som var och en kan tolka hur han behagar.»

Nicolette ökade åter farten och gled tätt framför Elektras bog. Ingen av de båda männen i bilmaskerna hade höjt huvudet under replikväxlingen, men den kortare av dem sade hastigt och lågt någonting till Inez Robeira.

»Ni lovade att inte mera förfölja oss, monsieur Wallion», ropade hon med en skymt av hån i rösten. »Och ändå är ni här!»

»Jag förföljer er inte, madame Robeira, men det tycks som om våra vägar inte kunna undgå att korsas ändå, och det ganska ofta!»

»Det kan lätt bli en gång för mycket!»

»Då skall jag nog se upp!» genmälde Wallion.

Madame Robeira sade ingenting mera, men ännu då Nicolette försvann bakom kvarnberget, stod hon och såg tillbaka mot männen på Elektra.

43.

Maurice Wallion vandrade likt en fången björn fram och tillbaka i sitt rum, fram och tillbaka på samma diagonal, från dörren till fönstret, från fönstret till dörren.

Efter tre nätters sömnlöshet var hans hjärna ännu kall och klar, men hans ögon hade en feberaktig glans och de magra händerna voro inte fullt stadiga.

Med ursinnig envishet bet han sig fast vid denna enda allt uppslukande tanke: Inez Robeiras anklagelse mot Edvard Hesselman måste vara en lögn, den får inte vara sann, jag kan inte ha räknat fel ända från början! Men var är den svaga punkten? Var? Var?

Men om hon hade rätt?

Nej! Hennes historia var ett skickligt schackdrag, en mästerlig kupp. Hon hade bundit hans händer. Hon visste, att han icke skulle våga handla, förrän han kunde bevisa, att hennes vittnesbörd mot Edvard Hesselman var falskt.

Falskt! Men om hon hade rätt?

Han kastade sig rasande i skrivstolen, och medan han grubblade, ritade han mekaniskt på papperet. En planskiss över mordrummet ... ett namn ... Edvard ... Arthur ... ett ansikte ...

Han tänkte på den fotografi, madame Robeira visat honom, och han frammanade med slutna ögon Edvard Hesselmans ansikte. Han tyckte sig se dessa något grova men intelligenta drag framför sig, och han betraktade dem ... ett karaktärsfullt ansikte, men icke en mördares ...

Han såg för sin inre syn ett annat ansikte med mörkt helskägg, mustascher och pincenez – doktor Arthur Hesselmans ...

Den förre slätrakad och med tillbakastruket hår, den senare med helskägg, pincenez och benat hår ... bröderna Hesselman ...

»De äro mycket lika», tänkte han frånvarande. »Om doktorn vore slätrakad ... eller om Edvard Hesselman hade helskägg ...»

Han betäckte mekaniskt papperet med linjer, som alltid blevo till samma schematiskt tecknade ansikte, detta ansikte ...

Detta ansikte, som saknade helskägg!

Detektivreportern lade bort cigarretten och betraktade med vaknande skärpa de få blyertslinjernas meningslösa lek, som dock gav en bild av hans tankegång.

»Tvillingbröder», viskade han, »tvillingbröder!»

Han sjönk tillbaka i stolen och slöt ögonen. Tio minuter gingo utan att han öppnade dem.

Plötsligt sade han högt:

»Skulle jag ha underskattat cigarrernas betydelse!»

Det var som om en blixt ljungat genom hans hjärna. Han sprang upp med ett rop, halvt bländad av den tanke som han kände komma. Den kom – den var där!

Och den tog form av fyra ord, uttalade av en flickas mjuka röst:

»Min far fotograferade sig!»

Han tog två häftiga steg till telefonen och grep ivrigt luren.

»Lidingö 1815», begärde han. »Tack. Kan jag få tala med fröken Pauline?»

Efter en stund svarade den unga flickans röst och detektivreportern fortsatte:

»Jag har en fråga att framställa. Ni minns att vi en gång diskuterade er fars uppförande då han den 2 januari hade mottagit chifferbrevet från Hamburg?»

»Ja», sade Pauline litet förvånad.

»Jag frågade er då: vad gjorde doktorn sedan? Och ni svarade: han fotograferade sig!»

»Ja, jag minns.»

»Kan ni säga mig, till vilken fotograf er far gick?»

Wallion väntade spänt på svaret, men det dröjde.

»Vänta litet», bad flicken slutligen, »jag skall se efter.»

Om en stund hörde han hennes röst igen:

»Jag har en fotografi här. Den är från fotografen Rodin på Kungsgatan.»

»Tack. Och hurudan är själva fotografien?»

»Det är en bröstbild, halv en face.»

»Tack, då skall jag inte uppehålla längre, adjö.»

Tröttheten hade vikit från Maurice Wallion, då han med ett segervisst leende lade ned luren, och en friskare glans lyste ur ögonen.

En kvart senare var han i fotografens ateljé.

»Det har kommit till min kännedom», började han, »att doktor Arthur Hesselman den andra eller tredje januari kom hit för att bli fotograferad.»

»Det skall mina böcker kunna utvisa», svarade fotografen. »Vem har jag den äran ...»

»Maurice Wallion, tidningsman.»

Fotografen tog ett långt steg tillbaka och öppnade ögonen på vid gavel.

»Den berömde Maurice Wallion», utbrast han. »Å, nu minns jag – det sorgliga Hesselmandramat, är det inte slut ännu?»

»Inte riktigt», svarade journalisten. »Vore det möjligt att få se böckerna?»

»För all del», ropade den andre artigt och gick in i ett annat rum.

Han kom igen med en tjock bok som han slog upp.

»Den andra eller tredje januari ... jo, det har sin riktighet, den tredje var doktorn här!»

Fotografen tog i med att skratta.

»Jag kan inte hjälpa att jag skrattar», stammade han. »Men det var verkligen en konstig beställning.»

Maurice Wallions blick flammade till.

»Hur så?»

»Jo, doktorn beställde provkort, men nu skall ni få höra! Han lät mig ta följande provkort:

hel en face;

halv en face från höger;

halv en face från vänster;

profil från höger;

profil från vänster;

halvt bakifrån från höger;

halvt bakifrån från vänster;

helt bakifrån.

Har ni hört maken», fortfor fotografen skrattande. »Helt bakifrån! Åtta provkort, därav ett helt bakifrån, det är det värsta jag varit med om!»

»Jag tycker det är bra», sade Wallion så lugnt han kunde. »Voro de alla bröstbilder?»

»Nej visst inte, endast de tre första. Återstoden var helfigur.»;

»Helfigur! Ypperligt!»

»Ypperligt?» upprepade fotografen förbluffad. »Helfigur bakifrån, jag måste säga, det – det är i alla fall bra konstigt!»

»Jag kan försäkra er, att doktorn visste vad han gjorde. Behöll han provkorten?»

»Ja, allihop.»

»Blev det ingen vidare beställning?»

»Jo, några dagar efteråt beställde han ett dussin halv en face.»

»Så, ja då har jag fått veta allt vad jag behöver, tack!»

Då Wallion kom ned på gatan, stannade han och drog ett djupt andetag.

»Nu, vackra lögnerska, är det min tur!» tänkte han. »Nu, madame Robeira, skall jag bevisa, att ni burit falskt vittnesbörd mot Edvard Hesselman!»

VII.
FRIHETENS VÄNNER
44.

Maurice Wallion slog upp dörren till reporterrummet och frågade:

»Är Steno Beyler här?»

I detsamma kom någon stormande uppför trappan och ropade:

»Är Maurice Wallion här?»

Detektivreportern vände sig om och Beyler törnade andfådd ihop med honom.

»Det var bra att jag träffade dig!» ropade båda på en gång.

»Så kom då!» skrek detektivreportern och släpade den andre i fyrsprång in i ett rum.

Det råkade vara redaktionssekreterarens och denne reste sig häpen.

Wallion brydde sig inte om honom. Han tryckte ned Beyler i soffan och sade:

»Varför är du här, Beyler? Du och Gallenberg skulle ju i dag undersöka en linje från Grindafjärden upp mot Äpplarö och Gälnan!»

»Ja, du sade så», stammade Beyler förvirrad.

»Nå?»

»Men herre Gud; vi ha ju funnit honom! Vi ha funnit Heckel, vi veta var han finns!»

Vid denna oväntade underrättelse blev detektivreportern tvärt lugn, lugn som en sjö före åskväder.

»Ha ni funnit honom? Var är han?»

»Nära Gälnan ligger en ö som kallas Ödeö; på denna ligger en gård, vars ägare är en svensk-australier med namnet Nikelson; för övrigt är platsen obebyggd.»

»Nå, hos denne Nikelson finns ...»

»Hos honom bor den försvunne Heckel.»

»Under detta namn?»

»Ja.»

»Betjänten då?»

»Han är också där.»

»Har ni sett dem?»

»Nej, vi voro ej uppe vid gården.»

»Men det är utom allt tvivel att de finnas där?»

Beyler nickade, han var för upprörd att tala. Maurice Wallion vände sig till redaktionssekreteraren och förklarade liksom i förbigående:

»I numret för i morgon behöver jag hela första sidan!»

»Hela första sidan?»

»Ja. Fem rubriker. *Hesselmandramats sensationella upplösning. Amigos de la Liberdad och de mystiska papperen. Sanningen om den mörka damen* o. s. v. Det där ordnar jag sedan.»

Redaktionssekreteraren tuggade torrt.

»Har ni blivit galen? Eller är det möjligen jag som blivit en idiot? Härom dagen vägrade ni att skriva två spalter, och nu vill ni ha hela första sidan!»

»Härom dagen hade den mörka damen kastat mig ur sadeln, men jag har kravlat mig upp igen. Nu har jag alla trådar i min hand – jag har löst Hesselmangåtan, mina herrar!»

Han satte på sig hatten.

»Det är sant, vi måste ha porträtt av huvudpersonerna också», hejdade han sig. »Framför allt madame Robeira. Här är det, skicka det att klicheras!»

Redaktionssekreteraren tog kortet nästan med vördnad.

»Var har ni fått det?»

»Jag tog det med min detektivkamera, när hon gjorde mig en visit för några dar sedan! Adjö på en stund, kommer upp sedan; jag har ett samtal med detektivchefen!»

Beyler rusade efter och grep honom med skälvande händer i armen.

»Tänk på vad du gör!» flämtade han. »Tänk på Pauline! Ämnar du låta häkta Edvard Hesselman?»

När detektivreportern såg den andres fruktansvärda upphetsning, greps han av medlidande.

»Lugna dig», sade han vänligt. »Inez Robeira ljög. Edvard Hesselman dödade icke sin bror!»

Han berättade om sitt besök hos fotografen.

»Den märkliga omständigheten med de åtta provkorten belyser fullständigt doktorns plan», fortfor han. »Doktor Hesselman skickade provkorten till sin bror, denne lät skägget växa, ändrade formen på sitt hår och förändrade därigenom helt sitt yttre. Han blev kort sagt *sin brors dubbelgångare*. Tänk på att de voro tvillingar! Du minns, att Pauline en dag mötte sin far och att denne icke tycktes känna igen henne. *Det var icke sin far utan sin farbror hon mötte*. Vidare: hon påstod att hennes far rökte. Men doktorn var antirökare. *Det var sin farbror hon såg rökande,* ehuru hon trodde att det var fadern. Och kom ihåg konduktörens misskända vittnesmål, att han såg doktorn fara ut till villan kl. 8 den 25 maj. Doktorn fanns bevisligen i villan; men *konduktören tog Edvard för doktorn*. Doktorns idé var mästerligt uttänkt: ingen kunde misstänka att någon obehörig fanns gömd i flygeln, ty *vare sig det var Arthur eller Edvard man såg, trodde man alltid att det var doktorn*. Bedrägeriet var så mycket lättare, som flygeln alltid hölls låst och doktorn var en tyst, tillbakadragen man som sällan talade till någon. Nu till Inez Robeiras vittnesbörd. Hon påstod att Edvard dödade sin bror. Hon visade mig hans porträtt, slätrakad, med tillbakastruket hår, och hon förklarade att han ännu var sig lik. Observera detta: hon påstod, *att han ännu var sig lik. Detta bevisar att hon icke kände Edvard Hesselmans nya utseende; och mordet kan icke ha försiggått så som hon berättat*. Hennes historia så långt den rörde mordet, var ren, oförfalskad lögn, och avsikten var blott att vinna tid.»

Beyler darrade i alla leder.

»Får jag berätta Pauline detta?» sade han kritvit.

»Nej!» svarade Wallion hastigt. »Vänta tills jag kommer tillbaka. Jag har gjort ännu mera förvånande upptäckter, men jag måste först leda dramat till ett slut. Ännu äro icke farorna över!»

Han skyndade utför trappan och kastade sig upp i en bil.

»Till detektiva polisen!» befallde han.

Tio minuter senare steg han ur utanför polishuset. Ett par civilklädda konstaplar stodo och pratade vid stora porten. Wallion skyndade förbi dem. Han begärde att få tala med detektivchefen själv, och lämnade sitt kort med en hastig påskrift: »Ang. Hesselmanaffären!»

Han blev ögonblickligen insläppt.

Konferensen varade en timme. Därefter började en ringklocka skalla; genom korridorerna kommo ordonnanser från alla håll. De stego in till chefen lugna och stadiga; de störtade ut igen som agnar för vinden, jagade av en förfärlig kommandostämma.

Så snart dörren gick upp hörde man denna mullrande åska:

»Häktningsorder på madame Hesselman alias Inez Robeira, Götgatan 14!»

Och ut flög en ordonnans.

»Laga att kapten Antonio Robeira oförtövat häktas!»

Ännu ett asplöv i ordonnansskepnad.

»Låt arrestera tjänstemännen Gonzales och Evanston på Costazuelas konsulat ...»

Rösten fortfor att mullra:

»Beslagtag genast bilen A 9135, och låt sätta polisens sigill på garaget!»

Som idoga bin foro detektiverna om varandra och surrade en och en eller två och två ut genom porten.

Litet senare kom också Maurice Wallion ut, behärskad och leende, och rösten sade:

»Ännu en gång tack, herr Wallion! Det är en ovärderlig tjänst ni gör oss, och vi skola inte glömma det!»

Detektivreportern svarade:

»Jag hoppas ni underrättar mig, när brottslingarna blivit häktade!»

Därefter gick han visslande sin väg, och med känslan av att vara fri från en tung börda kom han ut på gatan.

En tidningspojke sprang förbi, ropande:

»Dagens middagsupplaga! Revolution i Costazuela!»

Wallion ryckte till och vinkade till sig pojken. Sekunden efter höll han tidningen i sin hand och läste på dess första sida:

»Costazuelas bödel avsatt. General Quivera intränger segrande i republikens huvudstad. – Vad blir Strozzis öde?

I sista stund har följande telegram ankommit från Reuters office:

Efter fem dagars blodiga strider har Quiveras armé med stormande hand helt och hållet besatt Costazuelas huvudstad. Strozzis motstånd är därigenom brutet, och presidenten, känd under namnet ’Costazuelas bödel’, har själv fallit i segrarens våld. Quivera har redan utropats till president och hyllas med jubel av folket. Det tros att Strozzi kommer att ställas inför krigsrätt, och man väntar att Quivera skall vidtaga synnerligen uppseendeväckande åtgärder mot Strozzis förra anhängare, särskilt inom aristokratpartiet. Genom Quiveras seger torde de långvariga oroligheterna i Costazuela ha nått ett definitivt slut.»

Alltjämt läsande, med pannan oroligt rynkad, gick detektivreportern tvärs över trottoaren och sträckte ut handen efter dörrhandtaget på sin bil.

Han öppnade dörren, med ögonen fästa på tidningsspalten.

I detsamma fick han en våldsam knuff bakifrån.

45.

Det var ej en knuff, utdelad av någon tillfälligt passerande, utan en ondskefull och avsiktlig stöt, som kom detektivreportern att tumla mot den halvöppna dörren.

Han såg förargad upp, och nu varsnade han, att det icke mera var hans egen bil som stod där; det var en stor, luxuös, kolsvart auto, i vars blänkande sidor gatan speglades. En brunklädd chaufför, vars ansikte var gömt

av en lädermask med stora runda glas, satt tyst med de handskklädda händerna på ratten.

Wallion vred huvudet för att se vem som knuffat, och tätt bakom sig såg han Evanstons hångrinande ansikte.

Han ville ta ett blixtsnabbt steg tillbaka, men den andre grep honom bakifrån om armarna med en gorillas kraft och trängde honom mot bilen. Ett par händer ur dess dunkla inre slötos kring detektivreporterns hals och tryckte hans haka bakåt. Något vått och mjukt lade sig över hans ansikte, han försökte hålla andan och streta emot, men allt dansade runt och med en suck föll han slappt till golvet.

Kroppen drogs in i bilen, de krämfärgade gardinerna föllo ned över de slipade rutorna och svagt surrande rusade den svarta bilen nedför gatan.

Det hela hade gått på fem sekunder. Vid polishusets port stodo de bägge civila konstaplarna fortfarande och pratade, med ryggen åt gatan. De hade ingenting märkt.

– – – – – – – – – – – – – – – – – –

Maurice Wallion blinkade mödosamt några gånger och öppnade slutligen ögonen.

Han låg en stund på rygg och tittade upp i taket. Det var ett svartnat och sprucket tak, och alldeles över hans huvud fanns en cirkelrund sotfläck.

Han försökte resa sig; hans kropp föreföll honom stel som en pinne. Han såg sig omkring. Rummet var helt litet, tomt och dammigt; trasor av tapeter hängde på väggarna. Bakom sig hade han ett fönster vars rutor voro randiga av regn och smuts; ett stycke från fötterna såg han en halvöppen dörr, en rektangel av grått dunkel.

Det var besynnerligt tyst och stilla runt omkring honom, och han fick en kylande förnimmelse av att befinna sig i ett fullkomligt övergivet hus. Men då han lyssnat en stund, tyckte han sig höra viskande röster genom den öppna dörren.

Han lyfte på huvudet och sneglade nedåt sin kropp. Han kände att han låg på sina armar och ansträngde sig förgäves att dra dem undan kroppen; och nu såg han tvärs över bröstet ett rep, hårt åtdraget.

Han var bunden! Händerna och fötterna voro kraftigt hopsnörda och förenade genom repet, vilket i flera varv slingrade sig kring kroppen.

Då mindes han den svarta bilen, han mindes Evanstons ansikte och duken som pressades mot hans ansikte. Och han blev brännhet över hela kroppen av raseri och förödmjukelse.

»Fångad!» tänkte han. »Bortförd utanför själva polishuset, mitt på ljusa dagen!»

Det skimrade rött för ögonen, han bet ursinnigt ihop tänderna, och med kroppen spänd som i kramp ansträngde han sig vilt att spränga banden.

Det knakade i dem, men de höllo. Efter fem minuter uppgav han försöket och låg stilla.

Han tyckte sig åter höra de viskande rösterna, och genom att andas lugnt sökte han dämpa blodets forsande sång, som hindrade honom att lyssna.

Nu hörde han viskandet tydligare, avbrutet av pauser, och strax därpå ljödo steg av flera personer. Ljudet ekade tungt och ihåligt genom tomma rum.

Han stirrade väntande mot dörren. Det frasade av siden, och madame Robeira stod i dörröppningen,

blickande ned på honom. Hennes tänder lyste fram, då hon smålog.

»Min bäste monsieur Wallion, vad ni ser upprörd ut!» anmärkte hon.

»Gör jag?» svarade Wallion. »Nåja, liggplatsen kunde möjligen vara mjukare, det erkänner jag.»

»Och ändå ha vi lagt er på den största hög av hyvelspån, vi kunde upptäcka! Golvet är nämligen litet smutsigt ...»

»För all del, jag beklagar mig inte. Men kunde jag inte få veta, var jag egentligen befinner mig?»

»Det tycks vara en övergiven snickareverkstad eller dylikt», sade madame nonchalant. »Huset är alldeles tomt; jag vet verkligen inte vad gatan heter, men vi ha observerat huset flera gånger vid våra små utflykter till Värmdön, och eftersom min bror händelsevis hade en nyckel som passade ...»

»Jag är alltså på Södermalm?» avbröt Wallion lugnt.

»Ja.»

De fixerade varandra.

»Finner ni det inte bra harmligt att ni icke fick tag i mig, innan jag varit hos detektivchefen?»

Madame slog ut med händerna.

»Vad skulle vi göra? Vi följde efter er från Dagskuriren, men fingo intet tillfälle att ingripa. Vi voro visserligen rätt otåliga, särskilt med tanke på de senaste nyheterna från Costazuela, men vi nöjde oss med att skicka bort er egen bil och vänta på er, sedan vi mutat en pojke att stå vid porten med dessa tidningar, som borde absorbera er uppmärksamhet. Och ni var nog vänlig att gå rätt i fällan.»

»Men om jag lyckats slå alarm?»

»Så skulle man inte ha fångat oss ändå», svarade Inez Robeira med något förändrad röst.

Utan att Wallion kunde se var hon fått den, höll hon en glänsande revolver i handen.

»Jag beundrar er djärvhet», sade detektivreportern. »Än den svarta bilen, den har jag inte sett förr?»

»Den! När ni var nog oridderlig att fästa polisens uppmärksamhet på bilen A 9135, måste vi ju låna en annan. En bil kan man få var som helst, bara garaget ligger en smula diskret och dörrarna icke äro för bastanta. Gonzales säger, att den tillhör baron Richterling, som för närvarande är på resor. Vi lånade hans bil tidigt i morse ...»

Madame lade ett utsökt behag i ordet låna. Wallion brast i skratt, där han låg.

»Ni borde ha blivit fältherre», sade han. »Vad tänker ni göra nu? Polisen är er tätt i hälarna, och då hjälper inte den där leksaken!»

»Polisen!» utbrast madame föraktfullt och knäppte med fingrarna. »Je m’en fiche! Den kommer till Antonios bostad i Råsunda, och vad finner den där? Några tomma cigarrlådor, tror jag, och aska efter papper! Hos mig på Götgatan 14, vad få de? Ingenting, absolut ingenting! Jo, mina rosor, jag glömde verkligen mina rosor, dem får de sätta i knapphålet ...»

Och hon hånskrattade.

»Men ni frågar, vad vi tänker göra nu. Det skall jag genast tala om för er!»

Hon klappade i händerna, steg ljödo åter och tre män stego en i sänder in i rummet. I den förstes gula, skarpa ansikte med de små svarta mustascherna kände Wallion igen kapten Robeira. Den andre var Gonzales, ännu i chaufférdräkt men med uppdragen mask. Den tredje var Evanston.

De stannade bakom madame Robeira, kastande hätska blickar på den bundne reportern.

46.

Maurice Wallion såg upp på dem med lugna, intresserade ögon.

»Buenos dias, capitan Robeira!» sade han på spanska. »Ni får ursäkta att jag inte skakar hand med er; det har sina skäl som ni ser.»

Den lille kaptenen svarade icke men växlade en snabb blick med Inez Robeira, som rynkade ögonbrynen. Hon satte handen i sidan och lutade sig fram mot journalisten.

»Jag märker att ni kan tala spanska», sade hon utan att förråda någon överraskning. »Det förenklar saken!»

»Det förenklade också lösningen av Amigos de la Liberdads zigzagchiffer betydligt», replikerade reportern kallt.

»Har ni löst blå chiffret?» frågade hon tvivlande. »Bevisa det!»

Wallion smålog.

»Kan ni inte vänta tills i morgon? Då kommer Dagskuriren att avslöja såväl chiffrens lösning som mycket annat, jag behöver inte säga vad. Blott en antydan: *recuerdas Ramon Puerta!»*

De tre männen togo hotande ett steg mot honom.

»Han vet för mycket!» mumlade kaptenen till sin syster. »Det blir nödvändigt att döda honom!»

»Varför inte göra det nu?» frågade Gonzales hårt med en åtbörd mot fickan.

»Min bäste Gonzales», svarade Wallion, »det är för sent. Natten mellan 2 och 3 juni, när ni uppträdde i 'den svarta mannens' roll i villan, då skulle ni begagnat tillfället bättre. Den 12 juni, när ni så oskickligt körde över mig på Nybroplan, lät ni ännu ett tillfälle gå er ur händerna. Och nu – nu är det oåterkalleligen för sent.»

»Man kan åtminstone hindra er att skvallra i tidningen!» sade Gonzales ursinnig.

»Misstag! Alla mina anteckningar finnas på redaktionen; vem som helst kan begagna dem! Inte ens det nöjet kan jag således bereda er.»

Gonzales stack handen i fickan och rusade mot reportern med ett halvkvävt rop. Men madame ställde sig emellan dem.

»Inga dumheter!» sade hon otåligt. »Jag förbjuder er att döda honom!»

»Varför det?» mumlade Gonzales envist.

»Varför! Det är onödigt, låt det vara nog. Om man finner honom här i morgon – vad gör det? Då äro vi långt borta ...»

Hon lutade sig åter över reportern och fortfor:

»Ni är ur spelet, Wallion. Jag har varnat er. Första gången i telefonen; andra gången på Strand Hotell. Tredje gången kom jag själv till er. Varför lät ni inte varna er? Nu ser ni, att kampen mot Amigas de la Liberdad är hopplös. Nu kan ni ligga där och. besinna er, medan vi ...»

Hon fortfor långsamt:

»... medan vi göra upp räkningen med Edvard Hesselman!»

Wallion gjorde en rörelse och hon log.

»Polisen bry vi oss inte om», anmärkte hon. »Det var bara ni som var besvärlig och måste flyttas ur vägen. Nu, då det är gjort, ha vi vägen fri ...»

»Förutsatt att ni känner vägen!»

»Den har edra omisstänksamma vänner visat oss.»

»Ni skämtar, madame Robeira!»

»Skämtar? Skratta då, när jag viskar ordet Ödeö i örat på er! Ödeö – varför skrattar ni inte? Är det inte skrattretande att tänka, hur vi följde de där stymparna på Elektra i spåren, ända tills de funno förrädaren åt oss! Hör ni det, också vi ha funnit Edvard Hesselman!»

Maurice Wallion lyfte på huvudet. Det kom något spänt och forskande i de grå ögonen, medan han såg på sina motståndare i tur och ordning. Deras ansikten hade blivit stela och hårda som masker, och i deras hatfulla blickar läste han beslutet ...

Han gjorde en feberaktig ansträngning att komma upp; ådrorna svällde i hans panna. Inez Robeira såg med halvslutna ögon på honom.

Efter ett ögonblick föll han maktlös tillbaka. Då vände hon sig om och sade till de andra:

»Kom, tiden lider och det är långt till Edvard Hesselmans gömställe!»

»Ni har misstagit er», utbrast reportern upprörd. »Edvard Hesselman finns inte på Ödeö.»

Hon stannade.

»Vart vill ni komma?» frågade hon. »Försöker ni vinna tid?»

»Nej, jag skall bevisa er ...»

»Ni talar för mycket», anmärkte madame och stampade med foten.

Som om detta varit ett tecken, kastade sig Evanston plötsligt över reportern, drog fram en röd sidenduk och satte munkavle på honom. Wallion fortfor att se på Inez Robeira. Kaptenen rullade sig nervöst en cigarrett.

»Till bilen!» befallde madame.

Gonzales och Evanston lämnade lydigt rummet. Antonio Robeira drog eld på en tändsticka och tände cigarretten. Han höll den brinnande stickan mellan fingrarna ett ögonblick och lät den så falla på hyvelspånen bredvid Wallion, men madame sträckte utan ett ord fram foten och trampade ned lågan.

Kaptenen ryckte på axlarna och utan att vidare se åt Wallion gick han sin väg.

Madame Robeira stod ännu kvar; hon såg ned på reportern och hennes mörka ögon lyste under ögonfransarna.

»Jag önskar vi hade kunnat skiljas som vänner», sade hon. »Ni kallar mig kanske en brottsling, men kom ihåg att jag kämpar för vad jag anser rätt och minns att jag räddat ert liv! Farväl, Maurice Wallion!»

Hon gled bort, och Wallion var ensam.

Ett ögonblick senare hörde han det svaga ljudet av en bil som sattes i gång. Därefter rådde en obruten tystnad omkring honom. Han låg stilla en stund; ingenting inträffade.

Hans ansikte var halvt övertäckt av den röda sidenduken, men ögonen irrade sökande omkring. De stannade på fönstret.

»Jag ger mig en halvtimme att befria mig», tänkte han och hans blick fortfor att söka kring rummet.

Gång på gång stannade den vid fönstret.

Plötsligt vräkte han sig över på sida, rullade runt och vred sig stelt och mödosamt, tills han låg i fönsterväggens riktning. Ännu en gång rullade han runt, och nu var han tätt under fönstret; han tog mått med blicken – fönstret satt ungefär åttio centimeter från golvet.

Han försökte lyfta benen, men repet hindrade det. Han andades ut och funderade litet. Därefter började han åter vrida och orma sig, flämtande av ansträngning. Efter tio minuter hade han lyckats böja de hopsnörda benen i rät vinkel mot kroppen och stödde dem mot fönsterbrädet. Begagnande armbågarna lyfte han med outsäglig möda och pina kroppen mot väggen, tills han slutligen kände att han kunde nå rutan med fötterna. Han måttade ett kraftigt slag med klackarna. En klang av bristande glas, ett rassel av skärvor, en fläkt av frisk luft. Utan att ändra sin obekväma ställning lät han fötterna böka bland glasbitarna som klirrade och krasade mot fönsterbrädet. Till slut inträffade det han ville. Två eller tre stora skärvor föllo ned på golvet. Då lät han sin kropp glida ned igen och sträckte flämtande ut sig på golvet.

Strax därpå höll han en av glasbitarna i de bundna händerna. Hans långa fingrar arbetade febrilt. Med glaset stött mot golvet lät han repet glida över dess skarpa kant. Handlovarna skuros sönder, men det gjorde honom ingenting, ty han kände repets fibrer ge vika ...

Glasbiten föll omkull. Hans fingrar, som darrade av iver, reste upp den igen. Repet gnagde mot glaset, töjde sig. Hans handlovar flögo isär; och han kände banden slakna ...

En stund efteråt stod han genomsvettig, med ännu skälvande muskler men fri, mitt på golvet. Hans första rörelse var åt höftfickan.

Man hade icke ens berövat honom hans browning, så säker hade man varit på att repet skulle vara tillräckligt effektivt.

Utan att besinna sig rusade Wallion utför det tomma husets mörknade trappor och ryckte upp den förfallna porten. Han hamnade rätt i armarna på en axelbred konstapel som fundersamt tittade uppåt huset.

»Nå nå, inte så fort», sade polisen och grep honom i kragen. »Vad är det för bråk här, varför slår man ut fönstren?»

»Det är just er jag söker», ropade Wallion hastigt. »Skynda er dit upp, konstapel, det har begåtts ett överfall

däruppe! Var finns det en läkare?»

Konstapeln drog av sig handskarna och sade affärsmässigt:

»Nästa gata på höger hand. Skynda er tillbaka!»

»Så fort jag kan», svarade Wallion och satte iväg som en pil medan konstapeln gick in.

Han svängde om två hörn, fick fatt i en bil och barhuvad som han var hoppade han upp i den med orden:

»Till Skeppsholmen, men fort!»

Under vägen lät han bilen hålla vid en telefonkiosk, ringde upp Dagskuriren och begärde få tala med Beyler.

»Jag måste genast fara till Ödeö», förklarade han brådskande. »Robeiraligan är redan på väg. Säg åt polisen att sända dit folk så fort som möjligt. Ja, jag tar Elektra. Själv måste du på egen hand börja skriva ut redogörelsen för senaste tidens händelser; på din lott kommer särskilt skildringen av spaningarna i skärgården. Håll efter dem däruppe, så att vi få tillräckligt spaltutrymme. Jag skall vara tillbaka i tid, lita på mig!»

Vid Skeppsholrnskajen låg Elektra klar. Han hoppade ned i den och satte motorn i gång.

47.

Inemot klockan nio fick han Ödeö i sikte och styrde båten med saktad fart längs en låg, skogig strand, där intet liv syntes.

Han spejade efter Robeiraligans båt, men såg den ej någonstans.

»Jag har farit om dem på vägen», tänkte han med lättnad. »Men ingen tid att förlora ...»

Han förtöjde Elektra vid en brygga, vid vilken staplar av kåddoftande ved låg upplagd. Det hade mulnat, en grå skymning gick fram från öster och dämpade landskapets färger; endast västerhimlen lyste i gult och rött.

En körväg gick rätt in i skogen, och han följde den. Vägen sänkte sig mot en vassvik, och innerst i viken såg Wallion gården speglas i vattnet.

Från en båtbrygga med grönt räck gick en sandgång mellan fruktträd och trädgårdsland rätt upp till ett av ålder mörknat tvåvåningshus av trä, invid vars vildvinövervuxna verandor en mäktig lönn reste sig högt över tegeltaket. Därbortom lyste till vänster en röd ladugårdslänga, och till höger bredde sig åkrar långt in mellan skogsdungarna. En blå rökstrimma steg ur det gamla husets skorsten utan att skingras av någon vind. Men ingen levande varelse syntes till.

Journalisten påskyndade sin gång. Över en vedbacke kom han omsider till en grind, som gnisslande öppnade sig. Ett skällande brast genast lös på husets veranda, och en fågelhund kom rusande emot honom mellan hasselbuskarna.

I detsamma steg en lång, medelålders man av senig, solbränd nybyggartyp ut från verandan och betraktade med lugna, ljusblå ögon den kommande.

»Mitt namn är Wallion», hälsade reportern. »Är det herr Nikelson jag talar med?»

Mannen lockade på hunden, som nyfiket svansade kring den främmande.

»Ja», svarade han enstavigt.

»Jag söker en bekant som anlänt hit omkring den 25 maj», fortsatte reportern. »På kvällen den 12 juni hämtade han ännu en person med motorbåt, och jag har fått veta att bägge ännu vistas här. Det är av vikt att jag genast får träffa dem.»

Nikelson satte händerna i fickorna, och betraktade Wallion likgiltigt granskande.

»En bekant?»

»Ja, en herr Heckel jämte en viss John Andersson.»

»Ingen av dem träffas här!»

Svaret kom hastigt och bestämt. Wallion försökte möta svenskaustraliens ögon, men dessa togo en betänksam rundblick över ägorna, förbehållsamt kalla.

»Ni säger alltså att ingen av de två, jag söker, finnas på gården?»

»Jag säger, att ingen av dem träffas här!» upprepade Nikelson envist men icke ohövligt.

Maurice Wallion kastade en blick uppåt fönstren. I ett av gavel fönstren en trappa upp syntes en lätt rörelse bakom den vita gardinen, som om någonting för en sekund tryckt mot den.

»Jag har inte uttryckt mig tillräckligt tydligt, herr Nikelson: jag *måste* träffa dessa bägge herrar, och det utan en minuts dröjsmål!»

Vid ordet *måste* rynkade svenskaustraliern sina ljusa ögonbryn och såg långt på den andre, men han sade ingenting.

Wallion tog hastigt några steg förbi honom och var i nästa nu uppe på verandan, som var halvmörk av vildvinets täta grönska. Nikelson gjorde en åtbörd som om han ämnade hindra honom, men reportern fortsatte lugnt in i förstugan. Till höger hördes kvinnoröster från köket; rätt fram var en stängd dörr; till vänster en trätrappa till övre våningen.

»Det är således den här vägen?» ropade han snabbt och utan att vänta på svar dök han beslutsamt upp i den trånga trappsnäckans mörker.

Han kände sig för med handen och fann en ledstång. I detsamma såg han över sitt huvud ett svagt ljusskem, och då han stigit upp ännu några steg tvärstannade han. På trappans översta steg stod ett ljus, vars sakta vajande låga var i jämnhöjd med hans ansikte.

I dunklet bakom ljusskenet sade en röst:

»Stanna där ni är!»

Reportern hörde en metallisk knäpp, och han kände att forskande ögon betraktade hans ansikte som klart belystes av ljuslågan.

Men Maurice Wallion gjorde icke min av att gå varken fram eller tillbaka. Han tog av sig sportmössan, och lutade sig fram mot ljuset, så att varje drag i hans ansikte blev ett byte för de osynliga ögonen däruppe.

I denna ställning stod han tåligt stilla och väntade. Det osäkra skenet belyste trappans nötta steg och kastade en orolig skuggbild av journalisten mot den bruna väggen. Men bakom ljuskretsen var blott ett tigande, ihåligt mörker, och mot detta mörker stirrade Wallion med sammandragna pupiller.

Han smålog och sade:

»Tror ni fortfarande att pistolen är nödvändig?»

Ett steg, en låg viskning. Wallion fortfor att le. Då utropade rösten häftigt:

»Vad vill ni, Maurice Wallion?»

Ljuslågan rörde sig icke längre, och tvärs över ljuskretsen tyckte sig reportern urskilja en orörlig gestalt, vars bleka ansikte var vänt mot hans. Wallion kände blodet pulsera snabbare, en känsla av segerglädje gick som eld genom honom, och han sade med hög, klar röst:

»Jag har kommit, därför att tiden äntligen är inne att hämta er tillbaka till livet!»

Det blev med ens dödstyst inne i mörkret. En minut gick. Därpå sade rösten nästan viskande:

»Kom upp!»

En hand visade sig, och ljuset lyftes upp. I det dallrande skimret fick rummet djup och bredd, och mörkret vek tillbaka mot vrårna. Med utsträckta händer gick Maurice Wallion fram mot den orörliga gestalten.

»God afton, *doktor Arthur Hesselman!»*

*

Detektivreportern såg framför sig ett blekt, insjunket ansikte med halvt utvuxet, ovårdat helskägg och en vetenskapsmans skarpa blick bakom den guldbågade pincenezen, och han visste att han till slut äntligen stod inför *den andre ...*

»God afton, doktor Arthur Hesselman!»

Den andre var inpå honom som en stormvind och grep honom vid axlarna.

»Ni vet vem jag är?»

»Ja, jag vet att ni är doktor Arthur Hesselman, och jag vet också att det var er bror Edvard Hesselman som dödades den 25 maj!»

Ett hest rop. Wallion vände på huvudet och såg betjänten Andersson, som ännu höll ljuset i handen, skälvande från huvud till fot.

»Det är, inte jag som förrått er, herr doktor!» utropade den gamle betjänten med skärande röst.

»Lugna er, John Andersson», svarade Wallion vänligt. »Det behövdes intet förräderi, för att jag skulle kunna leda i bevis att er husbonde lever, ehuru han enligt alla vittnesbörd blev skjuten den 25 maj och sedermera begravd.»

48.

Doktor Hesselman, tog av sig pincenezen och torkade den, medan han närsynt och nyfiket betraktade journalisten.

»Det förefaller mig som ett underverk att ni kunnat leta er fram till mig», sade han. »Hur har ni burit er åt?»

»Ja, det var lång väg och många krokar, men det gick till sist», genmälde detektivreportern.

Han gav hastigt en översikt av sina efterforskningar ända till besöket hos fotografen samt de överraskande slutsatser som voro en följd därav. Den återuppståndne doktor Hesselman lyssnade under intresserad tystnad.

»När jag lyckats bevisa att er bror helt iklätt sig er skepelse för att vilseleda Amigos de la Liberdad», slöt reportern, »så uppställde sig givetvis en ny fråga: vilken av dessa två doktor Hesselman har egentligen blivit dödad? Är det den äkta eller den falska? Det var nu omständigheten med cigarrerna framstod i en så överraskande dager. Det var med skärpa bestyrkt att ni var anti-rökare, men från den stund er bror finns i villan observeras att ni börjat röka. Er dotter har vittnat att ni luktade cigarrök, men hon visste ej att det var den falske doktor Hesselman hon mötte i hallen. Det var *han* som var rökaren – ni är för gammal att frångå en livslång princip ...»

»Jag avskyr tobak», mumlade doktorn.

»Ja visst. Mina anteckningar om undersökningen på kvällen den 25 maj säga följande: ’Pauline Hesselmans uppgift om rökning bestyrkt: den dödes tänder en inbiten rökares; hans kläder lukta rök; på bordet i arbetsrummet en halvrökt cigarr.’ Men icke förrän jag lärde känna tillvaron av *en doktor Hesselman för mycket,* stod cigarrernas oerhörda betydelse klar: det var den falske doktorn, rökaren, som blivit mördad, men den äkta, anti-rökaren, levde ännu! Låt mig tillägga, att denna oundvikliga slutsats beredde mig en viss överraskning.»

»Jag kan tro det», insköt doktorn torrt. »Låt mig å min sida säga, att hela er framställning är i detalj korrekt. Men jag kan måhända fullständiga den med vissa detaljer. Det är sant, att jag trodde min bror vara död sedan många år. Ni kan därför bedöma min stormande glädje, när jag förra hösten fick ett brev från London, i vilket han gav sig tillkänna. Han berättade mig allt om sitt mellanhavande med Amigos de la Liberdad, antydde möjligheten att han kunde komma att behöva min hjälp och sände mig nyckeln till zigzagchiffret, men besvor mig även att hålla det hela hemligt. Den 2 januari kom så från Hamburg en förtvivlad bön om hjälp, och jag uttänkte planen att gömma honom hos mig. Jag fotograferade mig och sände honom korten jämte instruktioner, och gömd i en packlår fördes han den 23 mars in i villan, sedan jag invigt John i hemligheten. Det var lätt ordnat, att icke mer än en av oss visade sig i sänder; på det sättet fick han en viss rörelsefrihet, utan vilken det hade blivit omöjligt att gömma honom. Men som doktor Hesselman kunde han gå vart han ville; så till exempel var han den 25 maj inne i staden ända till klockan 8 på kvällen. Meningen var att komedien skulle fortfara, till dess Quivera segrat. Först då kunde de åt min bror anförtrodda dokumenten med trygghet återlämnas. Några dagar före min brors död kommo detaljerade föreskrifter från Quivera, huru detta återlämnande vid telegrafisk order skulle tillgå. Ett försök av Robeiraligan att tillägna sig generalens brev misslyckades. Emellertid tog Edvard ett högtidligt löfte av mig, att jag skulle åtaga mig vården av papperen, om något hände honom, och jag lovade det. Följande kväll mördades han.»

Doktorns röst blev skälvande och låg.

»Jag skall berätta om mordet. Det tillgick i huvudsak som ni beskrivit i er tidning. På morgonen läste jag deras sista budskap på trädgårdsdörren. Det var kort. Det lydde: ’I kväll klockan tio!’ Vi vågade icke neka att låta dem komma. Vid föregående besök av ligan var det jag som tog emot dem, men nu beslöt min bror att uppträda i mitt ställe, naturligtvis såsom doktor Hesselman. Jag uppehöll mig orolig och nervös i biblioteket, när min bror släppte in dem i arbetsrummet. Jag kunde inte låta bli att lyssna, och jag trodde mig höra att det var Inez Robeira och hennes bror som kommit. Vad de talade om kunde jag inte urskilja, men att de togo Edvard för mig kunde jag förstå. Samtalet räckte en timme. Antonio Robeiras röst blev mer och mer pockande, och plötsligt smällde två skott. Jag hörde något falla till golvet därinne. För ett ögonblick kunde jag icke röra mig av skräck; därpå rusade jag till dörren och slog upp den. Arbetsrummet var mörkt, men en blixt och en knall slog emot mig från fönstret, och därefter såg jag en sekund Antonio Robeira i

fönsteröppningen när han hoppade ut. Kvinnan måste redan ha flytt genom dörren, ty när jag vred på takljuset, fanns blott en mänsklig varelse i rummet. Det var min bror, som låg död nedanför bordet.»

»Det var alltså hans revolver, man hittade bredvid honom?» frågade Wallion.

»Ja, utan tvivel, den revolver han alltid bar på sig. Jag förmodar att Robeira hotade och att Edvard drog vapnet till självförsvar. Emellertid, jag stod som förlamad utan att kunna tänka en redig tanke. Jag låste in mig med den döde för att vinna tid, och det skar mig i hjärtat då jag hörde min lilla flicka gråta på andra sidan dörren. Plötsligt kom John in genom fönstret, och under en minut stodo vi likbleka och bara stirrade på varandra. Vad skall jag göra? viskade jag. Polisen kommer snart! svarade John i samma ton. Polisen! Jag ryckte till; jag påminde mig mitt löfte. Hur skulle det nu gå med papperen? Om jag stannade skulle allt komma i dagen, och polisen skulle beslagtaga de dyrbara dokumenten. Mitt löfte måste jag till varje pris hålla, och som en blixt slog tanken ned: jag kunde ännu fly, det fick icke finnas en Hesselman för mycket, låt dem tills vidare ta Edvard för mig ...»

»Och så flydde ni genom trädgårdsdörren?»

»Ja, jag flydde, men jag kom tillbaka nästa natt för att hämta dokumenten. Då var det nära att Pauline kände igen mig, men jag visade henne mitt ansikte; slätrakat och utan pincenez var det oigenkänligt ...»

»Utan helskägg var ni naturligtvis lik er bror, sådan han såg ut, innan han kom till villan. Tänkte ni på det?»

»Nej, jag tänkte blott på att komma undan med papperen, och den effektivaste förklädnaden var ju att avlägsna skägget. Icke desto mindre var jag suggererad av tanken, att jag borde fortsätta att spela min brors roll, och det var därför jag valde att kalla mig Heckel, under vilket namn jag går här. Nikelson, vilken jag känner sedan flera år som en pålitlig och tystlåten man, vet dock vem jag är. Jag har berättat honom allt. Hans mor och syster veta däremot ingenting.»

Wallion gick fram och åter.

»Har ni er browning på er, doktor Hesselman?»

»Ja, det var ju den jag riktade mot er nyss då ni stod i trappan, innan John viskade vem ni var!»

Journalisten log flyktigt.

»Aha! Nå, Andersson, är ni beväpnad?»

Betjänten skakade på huvudet.

»Varför gör ni dessa frågor?» insköt doktorn förvånad.

Detektivreportern gick tätt intill honom.

»Därför att vi kanske snart måste slåss för livet!» sade han lugnt.

Doktorn ryggade tillbaka.

»Vad menar ni?»

»Quivera har segrat, och Robeiraligan är på väg hit för att ta papperen med våld!»

Doktor Hesselman stödde sig mot bordet.

»Avgörandets stund har kommit till sist», sade han.

Han rätade upp sig med ett ryck.

»Låt dem komma!» sade han. »Allting är bättre än denna förfärliga väntan ...»

Med några beslutsamma steg var han vid trappan.

»Herr Nikelson!» ropade han.

49.

Svensk-australiern kom upp, tyst och lugn. Med några ord klargjorde doktorn situationen för honom.

»Klockan är tio», sade Wallion och såg på sitt ur. »Vi ha inte en minut att förlora!»

Nikelson tog händerna ur fickorna och det kom något som liknade stridslust i de ljusblå ögonen.

»Jag har min dubbelbössa», anmärkte han. »Och en grov sexpiping!»

»Sexpipingen får Andersson ta», sade Wallion. »Låt oss stänga dörrarna!»

Det föreföll självskrivet att detektivreportern tog kommandot. Fem minuter senare voro husets dörrar och fönster väl stängda. Wallion och doktorn hade browningar, betjänten hanterade med respekt en stor Colts revolver, tydligen ett minne från Nikelsons Australietid, och svensk-australiern själv hade dubbelbössan. Husets kvinnor höllo sig tysta undan i köket.

På husets baksida fanns en balkong, från vilken en trappa ledde ned till marken. Vid denna balkong placerade Wallion betjänten.

»Var icke rädd att använda revolvern», sade han. »Ni vet, att de äro i stånd till allt!»

Den regntunga skymningen hade djupnat, och inne i rummen var fullkomligt mörkt.

Doktorn rörde vid Wallions arm, då han gick förbi, och frågade lågt:

»Vet Pauline att jag lever?»

Wallion stannade och såg på honom.

»Nej», svarade han.

Doktorn tog hans hand och tryckte den.

»Gudskelov», sade han lättad. »Den nyheten skulle kanske ha kommit för tidigt ...»

I detsamma började hunden ursinnigt skälla utanför. Wallion släppte doktorns hand och gick till fönstret.

»Se på hunden!» sade han lågt.

Fågelhunden stod med stelt sträckta ben mitt på den grusade planen. Öronen voro spetsade och han stirrade morrande in i skogens dunkel. Wallion lät blicken flyga längs skogsbrynet men såg ingenting annat än mörkret mellan stammarna. Åter övergick hundens morrande i ett rasande skall, och med ens rusade han som en pil uppför backen mot skogen.

»Hunden vädrar främlingar!» ropade Nikelson nedifrån förstugan.

Wallion gick ned och öppnade dörren. Tillsammans med svensk-australiern steg han ut på verandan och

lyssnade ut i skymningen. Hundskallet hade tystnat; skogen låg mörk och dyster.

Snabba, tassande steg på sanden. Hunden kom tyst uppspringande på verandan med svansen mellan benen och smög in i huset. Nikelson pekade tigande upp mot vedbacken.

Däruppe stod någon orörlig och såg ned mot huset. I detsamma ljöd en dämpad vissling från baksidan i riktning åt ladugården.

»De ämna rycka fram från två håll», mumlade journalisten.

»Där är en», svarade Nikelson lika lågt.

På sandgången nedåt sjön hördes ett buller. Gruset knastrade under steg, och i äppelträdens skugga kom en man gående upp mot huset.

Wallion gav Nikelson ett tecken att stå alldeles tyst. Mellan vildvinsrankorna iakttogo de spänt den kommande.

De sågo en sekund ett smalt, gult ansikte granska husets fönster; därpå uppslukades det av skuggorna. Reportern hade hunnit känna igen detta ansikte. Det var kapten Robeiras, och från hans plats under fruktträden kom den andra visslingen.

På andra sidan huset smällde ett skott. Ett plötsligt rusande av steg i balkongtrappan, ett högt rop, och därefter gång på gång de skarpa smällarna från betjäntens gamla sexpiping.

Kapten Robeira dök åter fram. Med browningen i handen kom han i långa språng mot verandan. Wallion stack ut pistolmynningen mellan rankorna och ropade:

»Akta er, kapten!»

Vid ljudet av denna röst tvärstannade kaptenen, vit i synen av fruktan och raseri.

»Förbannade journalist», tjöt han. »Är ni allestädes närvarande!»

En gul blixt och en knall från hans browning. Wallion siktade över hans huvud och besvarade skottet. Kapten Robeira försvann ljudlöst in bland skuggorna igen, och under den beklämmande djupa tystnaden efter skotten drev krutröken sakta bort i dunklet.

»Överrumplingen misslyckades», sade Wallion kallblodigt. »Håll vakt här!»

Och han skyndade upp i övre våningen, där han fann betjänten och doktorn med rykande revolvrar.

»Någon försökte tränga upp på balkongen», sade doktorn, »men våra skott skrämde honom tillbaka.»

»Vi måste hålla ut till polisen kommer», svarade Wallion. »Ladda om, mina herrar, leken har knappt börjat!»

Som ett utropstecken efter hans ord kom den dova skrällen från Nikelsons bössa.

Stötar och rop hördes från förstugan, och journalisten störtade ned. Svensk-australiern höll med uppbjudande av alla sina krafter igen förstugudörren, som sviktade.

»De äro utanför!» flämtade han.

Wallion satte axeln mot dörren, just som den höll på att ge vika. Ursinniga stötar skakade den, men de

bägge männen lyckades med en våldsam ansträngning slå den i lås.

Från gavelrummet kom ett klingande av splittrat glas, och Wallion var med fem steg där. I fönsteröppningen visade sig en svart silhuett, och utan betänkande slängde reportern ett brakande skott mot den. varpå den med ett kort utrop försvann.

En smattrande salva av skott brast lös utanför. Kulorna slogo med ett knäppande ljud in i träväggarna, och ruta efter ruta krossades i skärvor. I våningen ovanför smällde doktorns och betjäntens vapen oupphörligt. Oväsendet varade en minut; därefter inträdde för andra gången en paus, och det blev tyst.

Maurice Wallion lyssnade vid förstugudörren. Nikelson laddade om bössan.

Ett smygande steg utanför, ett prassel. Pang, pang, pang! Tre skarpa knallar tätt vid själva dörrlåset! Det tunna träet brakade och splittrades, låset lossnade och hela dörren gav vika. I öppningen syntes en revolvermynning, och de två försvararna sprungo åt sidan. Dörren gick knakande upp, och två mörka figurer rusade med ett hest rop över tröskeln.

Ingen sköt, ty mörkret inne i den trånga förstugan var ogenomträngligt. Angriparna tvekade en sekund, och denna sekund begagnade detektivreportern.

Som en panter var han över den närmaste, grep honom vid strupen och slängde honom handlöst tillbaka ut genom dörren. Kroppen studsade med ett dovt ljud mot verandans golvplankor och rullade sprattlande utför de få stegen till gårdsplanen.

»Nikelson, pass på den där gossen!» ropade Wallion med dånande röst.

Den andre angriparens revolver hade smällt en gång, två gånger, under den knappa sekund som förflutit. Wallion såg en röd skymt av Evanstons rovdjursgrin vid det flyktiga skenet. Därpå dök han ned under den andres arm, och de drabbade våldsamt ihop i mörkret.

Reportern hade fått ett järnhårt grepp om Evanstons högra handlov och böjde den bakåt, tills ett ilsket utrop av smärta gick som en morrning ur den andres halvöppna, flåsande gap. Ännu ett skott brann av, men kulan slog med ett knäpp i taket. Deras fötter trampade fram och åter; de vacklade från vägg till vägg med dova dunsar. En stol kom i vägen och gick krakande i bitar. Evanston ramlade svärande baklänges över spillrorna, vilt sparkande, och reportern följde honom i fallet. De rullade runt, tysta, med hopbitna tänder. Nästan genast kom Wallion över, och han lyfte sin motståndare i ett oemotståndligt grepp från golvet.

»Du tog fel, min gubbe», mumlade han. »Du råkade angripa mig framifrån den här gången!»

Med slängande armar flög Evanston som en kanonkula ut genom dörren, baklänges, med av vanmäktigt raseri vanställt ansikte, slog en volt över verandan och hamnade mitt över huvudet på den andre som just hunnit resa sig på knä.

Svensk-australiern föll i gapskratt.

»Ni kan konsten, ni!» utbrast han.

»Ja, men jag är rädd att vi husera som vildar med ert hus», anmärkte Wallion. »Allt kommer naturligtvis att ersättas ...»

»Det är värt några rutor och en dörr att se er slåss!» ropade Nikelson alltjämt skrattande.

Evanston hade rest sig på knä och tryckte av, men pistolen var tömd, och med en ed tog han till flykten,

följd av den andre. Det blev tomt framför verandan. Från balkongen på husets baksida smällde ännu ett skott; därefter ljöd doktorns röst:

»Det ser ut som om de fått nog nu! De dra sig tillbaka till skogen!»

Långt borta från sjösidan kom en gäll, utdragen vissling. Reportern såg på Nikelson.

»Hörde ni?» sade han. »Det lät som en varning!»

Han stoppade browningen i fickan och gick upp. Rummen voro fulla av krutrök, och i balkongens glasdörrar fanns icke en hel ruta. Betjänten satt lugn och band en näsduk om sin vänstra arm.

»John har fått en skråma», sade doktorn och torkade pannan. »Är det slut, tror ni?»

»Ja, jag misstänker det», svarade Wallion. »Hur många voro de på denna sida?»

»Endast en», genmälde doktorn,, »men det var en verklig avgrundsande att vara envis. Han måste ha blivit träffad av minst tre kulor ...»

»Det var Gonzales», mumlade Wallion. »Mot Nikelson och mig voro Antonio Robeira och Evanston. Deras båt vaktas således av Inez Robeira. Om?»

Hans ögon började lysa.

»Om jag kunde avskära dem reträtten?»

Två minuter senare gled han ned igenom köksfönstret på husets norra sida och smög i en vid halvcirkel upp mot skogen. Han hörde låga röster någonstädes framför sig, men han fortsatte ljudlöst till dess han uppnådde vägen till bryggan. Då började han halvspringa.

Till sin förvåning hörde han längre till höger ljud, som om också andra sprungo genom skogen. Kvistar brötos, och stenar rasslade.

Slutligen såg han bryggan med vedstaplarna mellan träden.

Då ropade en röst helt nära på spanska:

»Låt oss ta journalistens båt – den är snabbare!»

Wallion tog hastigt skydd bakom vedstaplarna. Två gestalter kommo i fyrsprång mot honom, och han sköt. Ett rop av raseri, och de två gestalterna försvunno utan att besvara skottet. Minuten efter syntes de längre bort på stranden, springande som galningar. En tredje kom långsammare efter med händerna tryckta mot sidan, och alla tre försvunno bland trädens skuggor.

Reportern spratt till; längst nere vid sydändan av ön visade sig plötsligt en röd och en grön lanterna, och en bogserbåt kom sakta ångande längs stranden.

Polisen!

Mitt emellan bryggan och bogserbåten, tvåhundra meter från bägge, backade en motorbåt ut, svängde och kom emot Wallion. Han såg Inez Robeiras och hennes brors, Gonzales och Evanstons förvridna ansikten.

I dessa ansikten läste han nederlaget, det hopplösa, svidande nederlaget ...

Då båten gled förbi, lyfte de pistolerna och sköto. Men de sköto icke på honom utan på Elektra, och

skummet stänkte högt kring den förtöjda motorbåten. När reportern hoppade ned i den, fann han motorn förstörd av kulorna.

Nicolette avlägsnade sig blixtsnabbt, men ett hånfullt skratt nådde honom som en sista hälsning över vattnet. Därpå försvunno de flyende i dunklet.

Bogserbåten kom glidande fram mot bryggan. Dess däck var fullt av poliser.

»God afton, herr reporter!» ropade kommissarie Hedenborgs basröst. »Hur många knop gör den där motorbåten?»

Maurice Wallion reste sig upp.

»Den här? Inga alls för närvarande. Den är förstörd!»

»Fördömt! Vår båt gör bara tolv knop; då komma de undan, de där! Vilka äro de?»

»Hela Robeiraligan!»

En kör av förbannelser steg från bogserbåten.

50.

När reportern och poliserna kommo upp på gårdsplanen, möttes de av doktorn, vit och hopsjunken efter den korta, intensiva spänningen.

Wallion förde honom fram till kommissarien.

»Detta är doktor Arthur Hesselman!» presenterade han.

Kommissarie Hedenborg ryggade.

»Milda himmel!» utbröt han. »Vad är det ni säger?»

Maurice Wallion förklarade kort. Kommissariens ansikte blev långsamt purpurrött. Han höjde sina knutna nävar i luften och skakade dem, halvt i raseri halvt i beundran, medan han stirrade på doktorn.

»Det är således ni vars död satt sådana myror i min gamla tränade polisskalle», utropade han. »Och så är ni inte ens död!»

Efter ett ögonblick lät han händerna slappt falla och tillade:

»Jag tror – därför att det är orimligt!»

Under infärden till Stockholm låg Maurice Wallion framstupa på bogserbåtens däck och skrev. Hans outtröttliga penna flög från rad till rad, från sida till sida. Han lyssnade icke på vad de andra sade, han svarade ej på tilltal. Reporterfebern jagade honom ...

Båten hade knappt lagt i land vid Skeppsbron, förr än han hoppade upp på kajen och vinkade mot en bil. På Dagskuriren väntade man med otålighet och oro. Steno Beyler sprang emot honom, utom sig av nervös spänning.

»Allt väl», sade Wallion kort och gott. »Här är manuskriptet!»

»Nå, men hur har det gått? Hur har det gått?»

»Sedan! Sedan! Bed redaktionssekreteraren komma!»

Han märkte med förvåning, att han inte kunde tala fullt tydligt. Skrattande och hurrande människor voro omkring honom, men han kände inte igen dem.

»Starkt kaffe och cigarretter!» begärde han halvt viskande.

Han tog av sig i skjortärmarna och stjälpte i sig några koppar kaffe. Redaktionssekreteraren kom med långa steg.

»Jag behöver mer än första sidan», sade detektivreportern med ansträngning. »Ingenting liknande på – många – år ... Fyra huvudrubriker och – tolv underrubriker i – texten ... manuskriptet går – till sättning – borgis ...»

Han började skratta.

»Men Robeira-ligan – få – de – inte – tag i ...»

– – – – – – – – – – – – – – – – – –

Maurice Wallion hade rätt.

Inez Robeira och hennes tre medbrottslingar undkommo utan att lämna skymten av ett spår efter sig.

Då doktor Hesselman i vederbörlig tid hade återsänt Costazuelapapperen till den nye president Quivera, och de beryktade »Amigos-de-la-Liberdad-processerna», vilka som bekant slutade med tolv dödsdomar, togo sin början, funnos syskonen Robeira icke på de anklagades bänk.

Vart den mörka damen och hennes bror togo vägen, är en fullkomlig gåta. Maurice Wallion konstaterade, att konsul Thander vid tiden för deras flykt befraktade en lastångare, som den 20 juni avgick från Stockholm till Sydamerika, och det är hans privata mening att de flyende syskonen Robeira stego ombord på denna ångare i havsbandet eller på Östersjön.

Vad konsul Thander beträffar, visade han sig oåtkomlig. Han kände syskonen Robeira, han hade haft Gonzales och Evanston anställda hos sig – men han hade ingen aning om deras förehavanden, han var okunnig om det bruk de gjort av hans bil, han visste absolut ingenting ... ingenting ...

– – – – – – – – – – – – – – – – – –

Klockan halv sju på morgonen stannade en bil utanför Dagskuriren.

Doktor Hesselman och Steno Beyler stego ur och räckte händerna mot Pauline, som klädd i en vit promenaddräkt, strålande av glädje med röda kinder och tindrande ögon, hoppade ned.

De gingo tillsammans upp i tidningens nu övergivna och ödsliga korridorer, där endast en och annan skurgumma häpet stirrade efter dem.

Steno Beyler knackade på en dörr, men ingen svarade. Då öppnade han den, och tittade in. Därpå vände han sig om.

»Jo, han är här», sade han med ett egendomligt leende. »Kom in!»

De gingo in alla tre men stannade med ens, som om de fruktat att begå en överträdelse.

Vid skrivbordet satt den berömde reportern orörligt hopsjunken med huvudet lutat mot de korslagda

armarna.

Pauline smög sig tätt intill sin far, och de stodo där stumma, litet rörda, men fyllda av en ljus glädje; och de sågo med fuktiga ögon ned på denne sovande man som återgivit Pauline hennes far.

Ty Maurice Wallion sov. För första gången på många dygn njöt han den uttröttades djupa, drömfria sömn ...

På gatan ropade ivriga röster:

»Dagskuriren nyss utkommen! Blå spårets mysterium äntligen klarlagt! Dagskuriren! Hesselmangåtans sensationella upplösning ...»

SLUT